

Ma Nữ Tình Thù

Contents

Ma Nữ Tình Thù	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	3
3. Chương 3	4
4. Chương 4	5
5. Chương 5	6
6. Chương 6	7
7. Chương 7	9
8. Chương 8	10
9. Chương 9	11
10. Chương 10	12
11. Chương 11: Chương 11	14
12. Chương 12	15
13. Chương 13	17
14. Chương 14	18
15. Chương 15	20
16. Chương 16	21
17. Chương 17	23
18. Chương 18: Chương 18	25
19. Chương 19	26
20. Chương 20: Chương 20	28
21. Chương 21	29
22. Chương 22	31
23. Chương 23	32
24. Chương 24	34
25. Chương 25	35
26. Chương 26	37
27. Chương 27	38
28. Chương 28	40
29. Chương 29	41
30. Chương 30	42
31. Chương 31	44
32. Chương 32	45
33. Chương 33	46
34. Chương 34	48
35. Chương 35	49
36. Chương 36	51
37. Chương 37	52
38. Chương 38	54
39. Chương 39	57
40. Chương 40	59
41. Chương 41	60

42. Chương 42	61
43. Chương 43	63
44. Chương 44	64
45. Chương 45	65
46. Chương 46	68
47. Chương 47	69
48. Chương 48	71
49. Chương 49	73
50. Chương 50	75
51. Chương 51	76
52. Chương 52: Chương 52	78
53. Chương 53	79
54. Chương 54	81
55. Chương 55	81
56. Chương 56	83
57. Chương 57	84
58. Chương 58	86
59. Chương 59	87
60. Chương 60	89
61. Chương 61	90
62. Chương 62: Chương 62	92

Ma Nữ Tình Thù

Giới thiệu

Nàng vốn là ma nữ! Từ trước đến nay, nàng chỉ quan tâm đến lợi ích của bản thân mình, không hề để

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ma-nu-tinh-thu>

1. Chương 1

Trung Quốc lục địa tươi đẹp phì nhiêu ở Châu Á có hai quốc gia cùng tồn tại, một ở khu vực phía Bắc chính là vương quốc Á La Tư, quyền sở hữu còn lại ở phía Nam là đế quốc Phổ Mạn, nền tảng lập quốc của cả hai là không quá nhiều hòa bình lẫn nhau, hàng trăm năm liên tiếp sống yên bình bên nhau, nhân dân vui vẻ hòa thuận.

Giàu có, thế nhưng quân vương đế quốc Phổ Mạn ác độc lên ngôi, cuộc sống vui vẻ hòa thuận đã từng bước thay đổi, không hề thương cảm nhân dân cần cù vất vả chút nào, trái lại tăng thêm thuế má, cưỡng bức nhân dân lao động, khiến cho nhân dân oán than liên tục, khổ sở không thể nào nói nổi, nhưng hần vẫn không biết hối cải, vẫn làm theo ý mình như trước.

Trị vì vương quốc Á La Tư phía Bắc là người nghiêm khắc, biết rõ nhân dân không vừa lòng kiểu thống trị tàn ác, nên mang quân đội kéo xuống đánh phía Nam, đánh dẹp bạo quân nổi tiếng, đem đội quân tinh anh chống lại để quốc Phổ Mạn đã suy yếu không thể khôi phục.

Thế là một trận chiến xảy ra....

Hàng trăm ngọn nến trắng khiến đàn tế u ám được bao phủ ánh sáng giống như ban ngày, hai cổ tay người đàn ông búi tóc phía trên đỉnh đầu bị dây thừng trói trên bộ mũ sắt không thể cử động, mái tóc dài màu bạc cũng trắng như tuyết, mặc một chiếc áo dài giống như vật phát sáng thu hút sức mạnh trong bóng đêm.

Một bóng hồng đi chân trần bước lên đàn tế, đi tới bên cạnh bàn tế, mái tóc dài xoăn đen, nước da có thể sánh với tuyết trắng, còn khuôn mặt thì mê hoặc lòng người, khiến người ta có cảm giác đứng là âm tà, còn trên đàn tế người đàn ông thì hoàn toàn trái ngược lại.

Đôi môi đỏ thắm nở một nụ cười hút hồn, nàng nhẹ nhàng thả xiêm y mặc trên vai, mặc cho quần áo trở thành một đám đỏ rực rơi xuống bên chân, không mảnh vải che thân, chăm chú nhìn sự chịu đựng của người đàn ông bị trói kia.

Ngón tay treu ghẹo di chuyển trên khuôn mặt người đàn ông, khơi dậy từng cơn rung động mê hoặc lòng người, mùi hương mê người trên người nàng giống như lớp sương mù vây quanh người hắn, hơi thở ấm áp không ngừng treu ghẹo ở cổ hắn ta, ý đồ khơi dậy dục vọng thực sự của hắn.

“Vì sao không mở mắt nhìn ta?” Nàng không hề nói giọng nỉ non, móng tay dài vuốt ve đôi môi lạnh của người nam tử.

“Thả ta ra” Giọng nói của người nam tử bình thản, giống như y phục hai người vẫn đương chỉnh tề, đang ngồi uống trà nói về đề tài không quan trọng.

“A, không tha!” Một tràng cười quyến rũ, đôi môi đỏ thắm của nàng nghịch tai của hắn, cái lưỡi khéo léo lướt qua hai vành tai hắn.

“Hạ độc với người khác không phải là phương pháp quang minh lỗi lạc.” Người đàn ông ôn hòa nhã nhặn nói trắng rằng nàng đã dùng thủ đoạn hèn hạ.

“Trước đây ta cũng không phải là người quang minh lỗi lạc.” Bàn tay nhỏ bé của nàng nắm vạt áo của hắn, vuốt ve chơi đùa trong ngực hắn.

“Quý kẻ của ngươi sẽ không thực hiện được đâu” Giọng nói của người nam tử không hề cho thấy hắn bị cám dỗ. Nhưng chỉ có hắn mới hiểu được, trái tim hắn đã sớm loạn nhịp bởi động tác nhẹ nhàng của nàng.

“Người muốn gạt ta hay là lừa gạt chính bản thân mình đây?” Nàng khẽ cười, dáng vẻ vô cùng xinh đẹp, đôi mắt liếc qua vật mạnh mẽ dưới thân hắn. “Không ai có thể không chịu ảnh hưởng của mê hương, cho dù ngươi là vị tư tế vĩ đại của Á La Tư thì cũng thế mà thôi.” Hắn chẳng qua chỉ là người sắp chết đang cố gắng giãy dụa mà thôi.

Sẽ chẳng bao lâu nữa, hắn sẽ thừa nhận buông xuôi, mà nàng cũng phải thừa nhận nàng đang muốn.

2. Chương 2

Tịch Ân cần rằng không trả lời, vội vàng giữ tâm trạng bình tĩnh, phớt lờ lời nói khêu gợi của ả. Là do chàng quá sơ suất, không đề phòng ma nữ Lộ. Chàng cho rằng ả sẽ quang minh chính đại độ sức với chàng ở trên chiến trường, không ngờ tới ả sẽ sử dụng phương pháp bỉ ổi như thế để đối phó với chàng.

Đáng nhẽ vừa rồi chàng không nên cứu giúp người con gái gặp rủi ro. Trong thời kỳ chiến sự vô cùng căng thẳng, chàng nên sớm đoán ra khả năng đối thủ có thể không từ thủ đoạn nào mà đối phó với chàng, đáng tiếc bởi vì chàng nhẹ dạ, vội vàng cứu giúp người con gái bị thương, do đó trúng âm mưu của ma nữ tàn ác kia, hít vào mê hương, cho nên bây giờ mới rơi vào kết cục này.

Nhất thời sai lầm có thể gây cho Á Khắc Tư phức tạp rất lớn. Chàng mơ hồ đoán ra ma nữ Lộ muốn dùng thủ đoạn gì để đối phó mình, nếu chàng không có sức xoay chuyển cần khôn, chỉ sợ là quân đội Á La Tư sẽ thất bại. Đến lúc đó, nhân dân Á La Tư sẽ bị thảm, A Liệt hung tàn tuyệt đối sẽ không tha người Á La

Tư. Sơ suất của chàng sẽ mang tới thảm họa đẫm máu đáng sợ, người Á La Tư sẽ sống trong sợ hãi. Chàng tuyệt đối không thể để chuyện như thế xảy ra, tuyệt đối không thể.

Chàng phải nghĩ ra biện pháp thoát ra khỏi nơi này mới được.

Tịch Ân nhắm chặt hai mắt vất óc suy nghĩ cách thoát khỏi khó khăn này.

Thân là tư tế tối cao của vương quốc Á La Tư, tuy chàng không cách nào tự mình ra chiến trường giết địch, thế nhưng cũng không thể để quốc gia chôn vùi ở trong tay mình. Á Khắc Tư là bạn chí cốt của chàng, không thể chỉ vì một lúc cảm rối bởi sắc đẹp mà làm tổn hại tới tình hữu nghị hai nước.

Chàng không thể để mình bị ma nữ Lộ mê hoặc, dù thế nào cũng phải thử quên đi mê hương trong cơ thể, nếu dục vọng ở phía dưới chịu khuất phục, ngay lập tức sẽ thua hết tất cả.

“Người càng giãy giụa mê hương càng tác dụng nhanh chóng. A! Đương nhiên hơn hai mươi năm làm tư tế, chẳng lẽ ngươi chưa từng muốn thử một chút noãn ngọc ôn hương đào dạt cõi lòng hay sao?” Á nhẹ nhàng lột y phục của chàng, lộ ra bộ ngực bóng loáng của chàng.

Mỗi một động tác của ả, đối với Tịch Ân mà nói, không có chỗ nào không phải là khiêu khích. Do chịu ảnh hưởng của mê hương, trong cơ thể chàng như có vạn con ngựa chạy qua, dục vọng đòi hỏi chàng ôm yêu nữ bên cạnh vào lòng. May mà hai cổ tay bị trói, nếu không chàng thật sự sợ bản thân mình không tự kiềm chế được, vứt bỏ lý lẽ ôm lấy ả.

“Sao lại không đáp lời, chẳng lẽ muốn ta đùa giỡn một mình sao?” Lộ cười cười, cả người ghé vào trên người chàng, chậm rãi cởi dây trói hai cổ tay chàng, trong khi, lưỡi ả khéo léo lướt qua bên trong sườn cổ tay chàng, khiêu khích chàng, làm cho chàng không thể không chế được.

“Bỏ đi!” Tịch Ân không hề phát hiện hai tay của mình đã được tự do, chỉ biết trên người mình có vóc dáng xinh đẹp của một người phụ nữ trần trụi nằm úp sấp. Chàng lạnh lùng ra lệnh cho nàng đứng dậy, kiên trì bất động, vẫn giữ nguyên niềm tin.

“Làm sao ngươi lại cam lòng để cho ta rời khỏi chứ? Thật là đau lòng, không mở miệng được nửa câu đường mật còn chưa tính, để ta chơi đùa một mình cũng không được, trò đùa này nếu không có người tham gia, thì không hay.” Nhiệm vụ của ả là quyến rũ hắn, làm sao có thể vì hắn từ chối mà buông tha... Bàn tay nhỏ bé của ả thông thả cởi quần của hắn, đôi môi xinh đẹp nhẹ nhàng lưu lại trên ngực hắn vết son môi.

“Ngươi không cảm thấy nhục nhã sao?” Tịch Ân nhíu mày trách móc hành vi của ả. Đây là câu nói cả đời chàng mới nói ra, bình thường chàng là một người hiền lành, cũng không phê bình, hay trách móc hành động của người khác, yêu ma nữ Lộ chính là người đầu tiên!

Cử để cho ả tiếp tục di chuyển xuống phía dưới, chàng không dám đảm bảo sẽ không ôm ả, thuận theo ý của ả, cùng ả ân ái.

3. Chương 3

Không được! Chàng phải nhớ đến những việc ác mà ả đã làm, phải chống lại những kích thích ả đang nhóm lên trong cơ thể chàng.

“Rất thông khổ phải không? Trước mắt có cơ hội cho ngươi phát tiết đấy, sao không nắm thật chặt chứ? Dù sao việc này cũng chỉ có trời biết, đất biết, ngươi biết, ta biết, ta sẽ không đi khắp nơi nói chuyện tốt của ta với người đâu.” Á thoải mái cởi quần chàng ra, cái đùi thon dài khiêu khích vạt giữa hai chân của chàng mà cọ xát.

“Đủ rồi! Ngươi đi đi!” Tịch Ân giận dữ mở mắt ra, có bàn tay nhỏ bé đang vuốt ve trên người chàng làm xằng làm bậy, mà khi con ngươi hắn chạm đến ánh mắt của nàng, chàng đã ý thức được mình đã tạo ra sai lầm lớn.

Chàng sai ở chỗ không nên mở mắt ra, sai ở chỗ không nên nổi giận, nếu chàng vẫn nằm ở trên đàn tề không nghe, không nhìn, bất động, thì mọi chuyện đã theo ý chàng.

Như vậy có thể cố thủ, không bị ả cám dỗ, đáng tiếc là chàng tự lao đầu vào trận tuyến, thất bại trong gang tấc.

“Thực sự muốn ta đi sao? Thực sự chịu để ta rời đi sao?” Con cá cuối cùng cũng mắc câu, khóe môi Lộ đắc ý khẽ nhếch lên, đôi mắt đen điểm đậm đáng yêu chăm chú nhìn hắn.

Tịch Ân nhin không được thở dài một tiếng nữa, vừa đề đầu nàng xuống, vừa hôn lên môi của nàng. Mặc dù là nụ hôn đầu tiên trong cuộc đời, thêm việc mê hương ở trong cơ thể phát sinh tác dụng, làm cho đề nén tình dục bấy lâu nay bùng phát, toàn bộ theo bản năng thăm dò đôi môi cánh hoa mềm mại của nàng.

Lộ không ngừng đắc ý, nụ cười trên môi thêm rộng mở. Tịch Ân trốn không thoát đâu, lúc hôn nàng, hắn chỉ biết đòi hỏi càng nhiều, không có khả năng để nàng đi, nàng cuối cùng cũng không phụ kỳ vọng A Liệt vương đối với nàng, thành công trong việc đùa bỡn tư tề Á La Tư trong tay

Môi hắn hơi thô bạo tìm kiếm vị ngọt ngào của nàng, bàn tay nôn nóng cởi quần áo dưới thân xuống, hắn khẩn trương chiêm ngưỡng thân thể của nàng.

Tịch Ân trong lúc cởi quần áo làm tắt ánh nến, làm đàn tề đang sáng ngời chuyển sang tối một chút, tiếng thở dốc ồ ồ, khí nóng vây quanh trong đàn tề không người, trên đàn tề đôi nam nữ tình cảm mãnh liệt đang quần lấy nhau triền miên.

Lộ nằm mơ cũng không nghĩ ra bề ngoài Tịch Ân nhã nhặn, vậy mà lại mãnh liệt như vậy. Nếu không có mê hương kích thích bản tính điên cuồng của hắn, nàng sẽ không thể tin người đàn ông trước mắt này lại là vị tư tề Tịch Ân mà mình biết rõ.

Kinh ngạc đó làm cho nàng thất thần một lúc, thế nhưng Tịch Ân vẫn hôn kịch liệt làm cho nàng không cách nào không nhìn hắn, không cách nào không để cho hình ảnh của hắn đi vào chiếm giữ trong đầu nàng.

4. Chương 4

“Nhìn ta! Ta muốn ngươi chỉ nhìn ta thôi.” Tịch Ân nâng mặt nàng lên mà ra lệnh, mồ hôi nóng lờ mờ qua hai tròng mắt, làm cho trong mắt chàng, nàng không hề là yêu ma khiến cho người chán ghét, trái lại làm cho ta cảm giác triu mến, mỏng manh. Chàng biết chính là do mê hương phát huy tác dụng, bằng không mặc cho Lộ trong hình dáng nào xuất hiện ở trước mặt hắn, đều là kẻ đáng ghét, đáng hận như nhau.

Đối với đôi mắt bạc còn cuồng nhiệt kia, Lộ không thể nói ra lời nào, nàng lắc lắc đầu, trong đầu không hề nghĩ tới chỉ thị của A Liệt vương, không hề nghĩ mối quan hệ đối địch của hai người, nàng chỉ hiểu làm theo lời nói của Tịch Ân.

Toàn thân nàng tê liệt, vô lực, tùy ý Tịch Ân điều khiển. Quái lạ! Rõ ràng người trúng mê hương là Tịch Ân, nên là nàng chủ động mới phải chứ, vì sao bây giờ toàn bộ thật sự trái ngược chứ?

Nàng rơi vào trầm tư, thế nhưng Tịch Ân không cho phép, lúc nàng ở trong lòng chàng, chàng chỉ cho phép nàng nhớ một mình chàng. Vì vậy chàng nghiêm khắc trừng phạt nàng, cắn lên cổ của nàng.

Đau đớn làm cho Lộ lấy lại tinh thần, nàng thiếu chút nữa đã quên việc lớn quan trọng, đó chính là hôm nay nàng thế nào cũng không thể cùng Tịch Ân phát sinh quan hệ.

Bên môi nở nụ cười xinh đẹp, nàng vừa quần quanh cổ hắn, toàn tâm đi vào mê hương mình tạo ra, đi vào vòng xoáy kiều diễm đó.

Lý trí nói cho Tịch Ân biết là không thể, thế nhưng môi chàng, tay và mắt chàng đều không rời khỏi nàng, chàng cảm ghét chính mình không thể khống chế được bản thân, rồi lại nổi cơn điên giống như dự đoán

được dưới thân người con gái. Dục vọng đó gần như thiêu đốt cả người chàng. Chàng chưa từng thống khổ như vậy, đấu tranh như vậy.

Lý trí một lần nữa nói cho chàng biết, phải kiềm chế lại, nghìn vạn lần không thể vì sung sướng trong chốn lạt mà nhanh chóng phá hủy tất cả nỗ lực trước đây.

Nghĩ lại tình hữu nghị giữa chàng và Á Khắc Tư trong lúc đó, chàng nếu không khống chế được sẽ mang đến thất bại đến cho Á La Tư. Do nguyên nhân tại chàng mà Á Khắc Tư có thể sẽ mất đi mạng sống; còn có Mạ Nhĩ, hắn cũng sẽ chết trên chiến trường. Chàng làm sao nhẫn tâm mang đến điều xấu cho nhóm bằng hữu của mình! Còn nghĩ tới cả hàng vạn người dân Á La Tư vô tội nữa.

Chàng khó chịu rên rỉ ra tiếng, gắng sức muốn ngăn chặn thú tính liều lĩnh trong cơ thể.

“Người không cần nhẫn nại, tối nay ta là của người.” Lộ dĩ nhiên không thể để cho chàng lùi bước, nàng hôn trên mặt chàng một cách tỉ mỉ, khơi dậy dục hỏa.

Lời nói động lòng người, hơn nữa nụ hôn ngọt ngào mê người, Tịch Ân không thể khống chế chính bản thân mình, mê hương trong cơ thể chàng thêm phần cổ vũ, khiến cho chàng dứt bỏ tất cả, sâu trong mắt có sự tồn tại của nàng!

Bàn tay to khỏe khàng vuốt ve lưng nàng, chàng điên cuồng hôn lên đôi môi nàng, tham lam hít vào hương khí mê người trên người nàng tản mát ra.

Một âm thanh mê hoặc lòng người thoát ra từ môi nàng, dưới ánh sáng của ngọn nến thấp thoáng, hai thân thể cuốn lấy nhau càng thêm kịch liệt.

“Người muốn ta, ta biết người muốn ta.” Âm thanh của nàng như thần chú, vây khốn trái tim chàng.

5. Chương 5

Ngực Tịch Ân trắng như tuyết, đầu ngẩng lên nhìn nàng, hai người bọn họ sớm đã nghe thấy đại danh của đối phương, thế nhưng đây là lần đầu gặp mặt, nhưng dù sao chàng cũng không nghĩ rằng lần đầu gặp mặt lại đã cùng ả triển miên thân mật, bọn họ đúng là đối đầu a!

Miệng chàng nhếch lên cười nhạt bản thân mình, dục vọng tăng thêm lại mạnh mẽ và khao khát hơn.

Lộ ngẩng đầu lên, bốn mắt nhìn nhau với hắn, nàng đang chờ đợi, đợi thời cơ đến. Nàng biết hắn không chống đỡ được bao lâu nữa, không ai có thể chống lại sức mạnh của mê hương, cho dù hắn có là tư tế cũng không phải là ngoại lệ.

Hai người chăm chú nhìn nhau rất lâu, cuối cùng Tịch Ân không kháng cự được, chấp nhận thất bại gầm nhẹ một tiếng, uốn thẳng xâm nhập, chiếm giữ lấy người con gái chàng không nên trêu ghẹo.

Sự xâm lấn mạnh mẽ làm cho cả người Lộ run rẩy, nàng cắn môi dưới kiềm chế để khỏi la lên, đau nhức này có là gì, nàng chẳng quan tâm, chỉ cần có thể hoàn thành nhiệm vụ A Liệt Vương đã giao cho nàng, chút đau nhức này nàng có thể chịu đựng được.

Chọc thủng màng trinh không nên tồn tại làm Tịch Ân cứng đờ, chàng không dám tin tưởng, trừng mắt nhìn ả đàn bà ở dưới thân này, sao lại có khả năng này chứ?

Cử chỉ phóng đảng của ả, việc làm âm hiểm, dù thế nào ả cũng không thể là một xử nữ, thế nhưng sự thực lại chứng minh đúng là vậy. Chàng phát hiện mình càng lúc càng không hiểu nổi nàng.

“Thế nào, người không muốn tiếp tục sao?” Lộ chịu đựng đau nhức cười hỏi. Nàng dĩ nhiên biết nghi vấn của hắn, chẳng qua nàng không có nghĩa vụ giải thích cho hắn, bọn họ là kẻ thù, điểm này vĩnh viễn không thay đổi.

Nàng cười hoàn toàn yêu mị khiến cho Tịch Ân hiểu ra thắc mắc, bọn họ là kẻ thù, nàng là loại con gái nào cũng không liên quan đến chuyện của chàng, chàng chỉ cần thỏa mãn dục vọng là đủ rồi. Chàng không hề để ý tới chuyện nàng có đang còn đau đớn hay không, buông thả dục vọng mà rong ruổi trong cơ thể nàng.

Ban đầu đau đớn không ngớt, dần dần Lộ từ từ quen dần với động tác của hắn, chuyển động cùng hắn đi lên đỉnh cao khoái lạc.

Tiếng thở hổn hển và rên rỉ đan xen trên đàn tề tĩnh tịch, cái bóng đang điên cuồng mây mưa triền miên chiếu lên trên tường, tóc trắng và tóc đen cuốn lấy nhau trong đêm tối, tỏa ra âm thanh kịch liệt.

Vị tư tế Tịch Ân vốn vô dục vô cầu, trước mặt tà ma nữ Lộ mà nói, thì trở thành một người đàn ông bình thường rơi vào dục vọng. Chàng không hề còn là vị tư tế cao quý nữa, mà trở thành con mồi của tà ma nữ, phạm vào lỗi lầm không nên phạm phải.

Không biết đã qua bao lâu, Lộ cuối cùng thở gấp hổn hển, gồng đầu lên trên ngực Tịch Ân, mặt mày của nàng đều là vẻ hài lòng.

Nhìn người đàn ông đang hối hận không ngừng, nàng càng thêm hài lòng hơn nữa.

Ngày trước tà ma pháp của nàng đều là thua Tịch Ân, rất vất vả để ngang hàng mặt mũi với hắn, thắng hắn một trận, nàng dĩ nhiên vui vẻ, cho dù là A Liệt vương hay là cái chết của sư phụ cũng đều có thể ăn nói được. Nàng không hề là bại tướng dưới tay Tịch Ân.

Tịch Ân mới là bại tướng dưới tay nàng.

“Người thua.” Nàng đắc ý tuyên bố, nhìn ngực hắn dính đầy những hạt mồ hôi. Nàng tưởng rằng hắn là một tư tế yếu đuối, không nghĩ cớ y phục ra, hắn cũng không gầy yếu như nàng tưởng tượng, vẫn rất rắn chắc. Có thể là bởi vì liên quan tới chuyện nàng thắng hắn, cho nên mới khiến nàng không hề nghĩ cảm hận về hắn giống như trước nữa?

Mê hương từ từ mất đi, dục vọng vì thế cũng dần thư giải mất đi. Thế nhưng chàng vẫn như thế, dục vọng vẫn mãnh liệt y nguyên như vậy, vẫn như còn rít gào chưa đủ thỏa mãn. Nhưng lần này chàng có năng lực khống chế bản thân, sẽ không tiếp tục phạm sai lầm tương tự, cho nên ngay cả nhìn cũng không nhìn nàng một cái, biến nàng trở thành chất độc khiến cho người khác chán ghét.

“Tức giận sao? A, đời người khó tránh khỏi sẽ có lúc thất bại, người cần gì để tâm?” Lộ không có ý tốt nói mát.

Tịch Ân để ý một chút tới nàng, hít thở sâu một lần nữa để bình ổn lại dục vọng bùng bùng.

“Không để ý tới ta ư? Không sao, người tiếp tục tức giận đi! Dù thế nào thì một nửa năng lực của người đã ở trong cơ thể ta, ta sẽ sử dụng hợp lý.” Nàng sở dĩ phát sinh quan hệ với hắn, là để cướp đi năng lực trên người hắn. Thân là tư tế, hắn không được cùng đàn bà phát sinh quan hệ, phải tuân thủ nghiêm ngặt không được vượt qua giới luật, nhưng nếu không cẩn thận cùng đàn bà phát sinh quan hệ, như vậy năng lực trên người hắn sẽ chuyển một nửa sang trên người đối phương.

Chính là A Liệt vương đoán ra điểm này, mới có thể yêu cầu nàng ra tay hạ mê hương mê hoặc Tịch Ân, mà nàng cũng muốn có năng lực của Tịch Ân, nên không hề cự tuyệt, so với những gì nàng mất đi thì cái lấy về còn nhiều hơn, nàng có cái gì đáng để ý, người cần quan tâm chính là Tịch Ân.

6. Chương 6

Lời của nàng như nước đá dập tan dục vọng đang bùng cháy của Tịch Ân, trong tức khắc ngọn lửa đang thiêu đốt trong cơ thể dần biến mất, chàng khinh bỉ đẩy nàng ra, nhảy xuống đàn tề, im lặng nhặt quần áo trên mặt đất lên.

Thân thể Lộ trần trụi nằm trên đàn tề, nàng bật cười, nhìn hình bóng Tịch Ân, mặc dù sự rực sáng của hắn bị sự tàn ác của nàng làm vấy bẩn, thế nhưng dưới ngọn nến, ánh sáng tỏa ra bốn phía từ hắn, dường như hắn chưa từng bị nàng làm nhiễm bẩn sự thuần khiết của mình, hầu như không hề làm tổn hại vầng ánh sáng của hắn.

“Lúc dừng mãnh thiện chiến, Á Khắc Tư vương biết được điểm quan trọng là bạn chí cốt của mình chịu khuất phục bởi nhục dục, không biết sẽ có cảm nghĩ gì?”

Nàng cố ý làm hắn tức giận, tính toán hủy diệt hắn đến cùng.

Trong lòng nàng vẫn khát vọng giết chết hắn, bởi vì nàng không thích thấy hắn ngày ngày tắm rửa trong ánh sáng, như vậy giống như cười nhạo sự u ám của nàng.

Thế nhưng để ăn nói với Á La Tư vương, nàng không có cách nào ra tay, nhưng để nàng làm nhục hắn đủ rồi sẽ để hắn trở lại Á La Tư, nhìn hắn có bộ mặt gì để đối mặt với sự tin cậy của Á Khắc Tư. Á, trách mắng của Á Khắc Tư cũng đủ dạy hắn xấu hổ đến chết, đến lúc đó vị trí tư tế của hắn cũng không thể giữ lại.

Lộ lạnh lùng cười, bởi vì hủy diệt Tịch Ân, thời gian tới tha hồ mà tung tăng.

Tịch Ân dừng động tác mặc quần áo lại, bất động không đáp, gân xanh ở cánh tay nổi lên dữ dội thể hiện rằng chàng đang rất tức giận.

Một nửa năng lực của chàng bị chuyển toàn bộ lên trên thân thể của ả, lúc này kiên cường đối diện với ả chẳng khác gì tự mình rước lấy nhục. Nhưng muốn chàng trở mặt nhìn ả tiếp tục đắc ý nữa thì càng không có khả năng. Chàng phải lật ngược tình hình xấu, thì mới có thể ăn nói được với Á Khắc Tư vương.

Chàng vừa thả lỏng thì lại nhìn thấy vết máu dính trên đùi.

Mọi chuyện còn chưa kết thúc đâu, ai thắng ai bại còn chưa nên nói quá sớm. Nàng thấy hành động đó thì vô cùng tự tin, thế cho nên sơ suất để chàng có cơ hội phản kích.

Chàng lấy sợi tóc đen của nàng chạm vào vết máu xử nữ, rồi lại đem tóc trắng của hắn buộc chặt với sợi tóc đen, nhắm mắt lại thực hiện phép thuật phản kích.

“Người sẽ không tức giận đến mức khí huyết đánh vào tư tưởng đấy chứ?” Lộ phát hiện động tác của chàng, thấy chàng quay lưng về phía nàng, nàng nghĩ lầm chàng tức giận đến thổ huyết, nên đắc ý lộ vẻ tươi cười thật lâu không thu về.

Nhưng bỗng nhiên có một hơi nóng tập trung trên cơ thể của nàng, khóe miệng đang tươi cười thoáng chốc đông cứng lại, nàng hét lên một tiếng, máu đỏ tươi từ khóe miệng của nàng chảy ra, nàng khiếp sợ ôm ngực, thở gấp gấp.

“Người sơ suất quá.” Tịch Ân đưa lưng về phía nàng mặc áo bào trắng và quần vào, lạnh lùng nói.

“Người ” vừa phun ra một ngụm máu nóng, Lộ trừng to mắt nhìn hắn.

Tại sao có thể như vậy chứ? Tình hình rõ ràng đang nằm trong khống chế của nàng, hơn nữa năng lực của hắn đã bị nàng cướp đi một nửa, sao lại có năng lực phản kích? Vậy rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Năng lực của nàng... Năng lực nàng vừa mới cướp được... Hiển nhiên là... Vậy mà nhanh chóng biến mất, mà tà ma pháp bản thân nàng tu luyện cũng từ từ biến mất, trong lòng nàng kinh ngạc, máu tươi từ trong miệng lại phun ra, sợ hãi từ lòng bàn chân kéo lên tới ngực, khiến nàng cũng không cười nổi.

Không! Nàng không thể mất đi tà ma pháp, tuyệt đối không thể!

Năng lực tà ma pháp trên người ma nữ Lộ tiếp tục trở lại trên người Tịch Ân, thế nhưng Tịch Ân không cảm thấy thỏa mãn, tự ái của hắn bị tà ma nữ Lộ vứt trên mặt đất chà đạp, đã nhiễm bẩn, cũng không thể lau sạch sẽ.

“Không có khả năng này...” Lộ không dám tin lắc đầu. Đáng hận! Tà ma pháp của nàng đang biến mất, tha phải nghĩ biện pháp khôi phục mới được.

“Nếu như người đủ cẩn thận, sẽ không để lại trên người ta máu xử nữ và tóc người.” Tịch Ân hiền lành giải đáp cho nàng, để nàng hiểu rõ mình sai ở chỗ nào.

Máu xử nữ... Tóc... Chết tiệt! Sao mà nàng lại quên đề phòng, để hắn có cơ hội phản kích, nghĩ đến sai lầm của chính mình, nàng giận dữ vô cùng, lại nôn ra một ngụm máu tươi.

“Hôm nay ngươi sỉ nhục ta, ta sẽ trả thù gấp bội.” Tịch Ân muốn nàng phải nhận kết cục thảm hại, tuy rằng chàng là tư tế, thế nhưng khi đối mặt với kẻ thù ghê tởm, chàng cũng sẽ không xuống tay lưu tình, chàng sẽ cho nàng một bài học kinh nghiệm suốt đời khó quên.

“Ngươi...” Khuôn mặt trắng bệch, chỗ đỏ hồng duy nhất chính là máu bên khóe miệng.

“Ta nghĩ A Liệt vương đối với hành động lần này của ngươi sẽ vô cùng thỏa mãn, ngươi có thể chờ hắn thưởng cho.” Hắn châm biếm nói. Khả năng sau khi A Liệt vương nghe xong tin tức này, sẽ cực kỳ giận dữ, e rằng sẽ có rất nhiều người gặp nạn, mà nàng chính là kẻ đứng mũi chịu sào.

“Ta đã quá coi thường ngươi rồi.” Lộ xúc động nói. Nàng cho rằng chỉ cần dùng mê hương không chế hắn là đủ rồi, kết quả chỉ vì một chút không chú ý, nên mới xảy ra chuyện như hắn nói.

Đáng hận! Nàng phần nộ đấm xuống đàn tề một lần nữa.

7. Chương 7

Tịch Ân không muốn nói chuyện với nàng, nói chuyện với nàng là vô cùng hạ thấp bản thân mình, trong mắt hắn, nàng cũng giống như sâu bọ có hại mà thôi, chỉ làm hắn coi thường.

“Còn muốn chạy? Không dễ dàng như vậy đâu!” Khóe miệng của nàng nhếch lên, cười gượng gạo, cả người từ trên đàn tề nhảy xuống, ôm chặt chàng từ đằng sau, khiến chàng không rời đi được.

“Buông ra!” Tịch Ân cau mày, ghê tởm hành vi nhục nhã của nàng.

“Không buông.” Đôi mắt chột ánh lên vẻ tính toán, nếu như dễ dàng chịu thua, thì nàng đã không là tà ma ác danh.

Ma nữ Lộ.

“Ngươi...” Tịch Ân cắn hận cố đè nén dục vọng ở dưới thân.

Lộ nhìn vẻ mặt bình tĩnh của chàng, nàng cúi đầu giữ chặt cái ôm của mình, đột nhiên thò người ra phía trước, kiễng đầu ngón chân hôn lên môi chàng.

“Ngươi đang làm gì vậy?” Đôi môi đỏ thắm khẽ chạm vào môi chàng, Tịch Ân lại cố gắng đẩy nàng ra, đôi lông mày nhăn lại.

Ngã xuống dưới đất, Lộ cười, nhìn chàng căm ghét, cũng không để ý đến vẻ mặt bị nàng làm cho nhục nhã của chàng, dù sao mục đích của nàng đã thực hiện được.

“Máu của ta đã thuận lợi vào đến bụng ngươi.” Nàng hài lòng tuyên bố.

“Tóm lại ngươi muốn làm gì?” Tịch Ân trừng mắt nhìn nàng. Tuy rằng nàng lừa thân ở trước mặt chàng, thế nhưng chàng đã sớm đem dục vọng trong cơ thể lắng xuống. Trong đáy mắt chàng, dường như quần áo nàng vẫn ngay ngắn, hoàn toàn không có cách nào ảnh hưởng được tới chàng.

“Không có gì.” Nhún vai, nàng huyền bí nở nụ cười.

Chàng cũng không hiểu nhiều về tà ma pháp, nhưng đoán được ra là nàng đang có mưu đồ khác.

Chàng chưa bao giờ giết người, nhưng chàng đang suy tính khả năng giết chết nàng. Tà ma nữ Lộ thực sự quá gian xảo, nếu giữ ả lại, sợ rằng sẽ tai họa vô cùng.

Hơn hai mươi năm chàng kiêng kị việc sinh hoạt, nhưng vì ả mà phá bỏ, trái tim yên bình cũng vì ả mà thay đổi, nếu vì ả mà bắt đầu giết người, chắc hẳn cũng có thể lắm.

Đang suy nghĩ mông lung, nàng đúng lúc nhìn thấy sát khí trong mắt chàng, tay phải xuất hiện một tia sáng, từ từ kết tụ, chuẩn bị tấn công nàng.

Khóe miệng nhếch lên đáng vẻ tươi cười quyến rũ, Lộ cảm thấy được bầu không khí thay đổi, cũng chú ý đến tia sáng ngưng tụ trên tay phải chàng. Nàng sợ hãi sắc mặt tái xanh, nhưng không cách nào né tránh, mắt mở trừng trừng nhìn tia sáng nhanh chóng phóng tới miệng của nàng.

“A ” Tia sáng bắn trúng miệng của nàng, nàng đau đớn hét lên một tiếng, máu chảy ra càng nhiều, đau đớn phủ lớp sương mù lên đôi mắt nàng. Nhìn người đàn ông lạnh lùng trước mắt, một nửa trái tim nàng đã nguội lạnh.

Thật sự nếu không nghĩ biện pháp thoát ra, nàng nhất định sẽ chết ở trong tay hắn, bởi vì nàng có thể nhìn thấy đôi mắt bạc của hắn lóe lên quyết tâm phải giết nàng.

Tịch Ân giơ cánh tay phải lên, càng nhiều tia sáng tập trung trong bàn tay của chàng hơn. Chàng không nhìn về thống khổ của nàng, chuẩn bị được tấn công lớn hơn nữa tiếp theo.

Lộ cắn răng, bỗng nhiên nhớ tới trong cơ thể hắn có máu của nàng, khóe miệng nhếch lên nụ cười an tâm, may là nàng đã dự kiến trước, nếu không hậu quả chắc không tưởng tượng nổi. Khẽ ngâm chú ngữ, nàng không có cách nào làm cho Tịch Ân làm theo ý mình, nhưng ít ra nàng có thể ngăn hành động tấn công của hắn, tà ma pháp có thể giải trừ tia sáng trong bàn tay hắn.

Tia sáng trong bàn tay vì chú ngữ của nàng mà tiêu tan, Tịch Ân nhìn tay phải của mình, nhìn lại Lộ đang trong thương.

“Thì ra là thế.” Chàng cuối cùng cũng hiểu được mưu đồ của ả.

“Hừ! Trừ phi ngươi sử dụng kiếm giết ta, nếu không tối nay ngươi không động vào ta được.” Chỉ có tối nay, nàng có thể tạm thời kiềm chế ma pháp của hắn, qua tối nay, máu của nàng trong cơ thể hắn sẽ không còn tác dụng.

Kiểm? Xưa nay trên người chàng không hề mang theo vũ khí, làm sao có kiếm để có thể giết ả?

Chàng nhìn bốn phía, ngoại trừ ánh nến ra, hoàn toàn không có vật gì khác, chẳng lẽ tối nay phải buông tha ả? Thả hổ về rừng, chỉ sợ ả sẽ tiếp tục làm xằng làm bậy!

8. Chương 8

Đột nhiên, Lộ vòng hai tay qua đỉnh đầu, một ánh sáng xuất hiện, đó là tín hiệu của nàng gọi.

“Người của ta sẽ rất nhanh chóng đến.” Đáng tiếc Tịch Ân đã có một cơ hội giết nàng.

Tịch Ân cũng phát hiện rằng cơ hội đã mất, chàng lạnh lùng liếc mắt qua nàng, hạ quyết tâm tạm thời bỏ qua cho nàng, trong nháy mắt di chuyển rời khỏi địa bàn của tà ma nữ Lộ.

Hắn vừa rời đi, Lộ liền thở phào nhẹ nhõm, thả lỏng thần kinh căng thẳng, cả người nằm xụi tê liệt trên mặt đất.

Đau quá! Ngực của nàng dường như đã bị ngọn lửa đốt cháy, nàng gần như không có cách nào thở nổi, mồ hôi lạnh cứ thế rơi xuống, toàn thân không chút sức lực để gượng dậy nổi. Đối phó với Tịch Ân khiến nàng tiêu hao rất nhiều sức lực, hơn nữa tà ma pháp của nàng bị Tịch Ân phá hỏng, từng chút từng chút một đang dần biến mất, sức lực của nàng còn chưa đủ mạnh.

“Tiểu thư, người không sao chứ?” Người hầu trung thành Mã Cơ sau khi nhận được tín hiệu, lập tức tới, nàng vẫn nghe mệnh lệnh của Lộ canh giữ ở không xa chỗ đàn tề, để Lộ có thể gọi nàng.

Thế nhưng nàng không nghĩ tới, nhìn thấy trước mắt không phải là Tịch Ân thất bại, mà là Lộ ngã trên mặt đất, nàng sợ hãi nâng Lộ dậy, vừa mang áo lót đỏ tới, quần lấy cơ thể lỏa lồ của Lộ.

Mã Cơ kinh hãi nhìn khoe môi không ngừng chảy máu của Lộ, không biết nên làm thế nào cho phải.

Mọi chuyện sao lại xảy ra tới mức này? Các nàng rõ ràng bắt được Tịch Ân, hơn nữa khiến Lộ có sức mạnh hơn Tịch Ân, không nghĩ tới mọi chuyện lại xảy ra kết quả ngoài ý muốn, Lộ bị trọng thương, Tịch Ân thì chẳng biết đi đâu.

Nhất định là Tịch Ân làm Lộ bị thương, nhưng mà Tịch Ân làm sao còn có khả năng làm thương Lộ?

Nàng không hiểu, chẳng qua bây giờ không phải là lúc nghĩ về vấn đề này, cứu Lộ là chuyện quan trọng hơn.

“Tiểu thư, ta nên làm như thế nào?” Mã Cơ sốt ruột hỏi. Tà ma pháp của nàng không uyên thâm bằng Lộ, chỉ có thể xin Lộ chỉ bảo.

“Đưa ta tới bên sư phụ đi... Nhanh... Ta có thể mất đi tà ma pháp.” Khuôn mặt Lộ hiện vẻ đau đớn, nhẹ giọng phân phó.

“Vâng! Em lập tức mang người đi.” Sức Mã Cơ không thua đàn ông lập tức ôm lấy Lộ, nhanh chân chạy tới hướng huyết mộ của tiên sư Hắc Đế Hà.

Lộ nằm ở trong lòng Mã Cơ, trong đầu không ngừng nghĩ tới chuyện Tịch Ân làm với nàng.

Chết tiệt! Chịu thiệt hại nghiêm trọng ấy, nàng không chỉ không biết ăn nói với A Liệt vương thế nào về nhiệm vụ, mà cũng không thể dùng tà ma pháp bảo vệ quân đội Phổ Mạn, tất cả chuyện này đều do Tịch Ân làm hại!

Một ngày nào đó nàng sẽ báo thù, cho Tịch Ân hối hận về chuyện ngày hôm nay.

Đau quá! Nàng lại nôn ra một ngụm máu tươi, trong máu có chứa hận thù của nàng, đôi mắt đen chỉ còn lại là niềm căm phẫn không nguôi.

9. Chương 9

Ở nơi đại quân đóng quân, khuôn mặt Tịch Ân bình tĩnh trở lại, chàng vừa mới trở lại lều trại, phía sau lập tức vang lên tiếng gọi to.

“Tịch Ân, người đi đâu thế? Chúng ta tìm không được người.” Mọi Nhĩ thấy Tịch Ân xuất hiện, không đợi Tịch Ân phản ứng lại, lập tức nói ra thắc mắc.

“Tịch Ân?” Nhượng mày nhìn bóng lưng Tịch Ân, bọn họ tìm Tịch Ân đã được hơn nửa đêm rồi.

Nghe người ta nói nhìn thấy Tịch Ân đi về phía rừng rậm, nhưng mà hẳn rất lâu không có trở về, bọn họ cũng hiểu được mọi chuyện không hợp lý.

Tịch Ân không có khả năng ở trong rừng rậm lâu như vậy, nhất định là có việc gì vương chân hẳn.

Để tránh xảy ra chuyện ngoài ý muốn với Tịch Ân, hẳn phái mọi người ra ngoài tìm kiếm, thậm chí tự mình đi, nhưng không thấy bóng dáng Tịch Ân đâu cả, làm hẳn cực kỳ lo lắng.

Ngoại trừ lệnh cho những người khác tiếp tục tìm kiếm bên ngoài, hẳn với Mọi Nhĩ cùng đi tới lều trại của Tịch Ân, chờ Tịch Ân xuất hiện, cuối cùng khi sắp hết nhẫn nại đợi thì gặp được Tịch Ân, hai người cùng thở phào nhẹ nhõm.

Mặc dù Tịch Ân kinh ngạc vì bọn họ đột nhiên xuất hiện, nhưng khi chàng xoay người lại đối mặt với bạn thân giao, trên mặt họ vẫn chưa hết vẻ kinh ngạc, vẻ mặt hẳn bình tĩnh nhìn hai người bạn thân.

“Vương.” Hẳn cung kính hành lễ Á Khắc Tư.

“Được rồi!” Xưa nay Á Khắc Tư không gây khó dễ cho Tịch Ân, muốn chàng không cần câu nệ lễ tiết. Chàng luôn cười cười, dường như tỏ ra là tuân theo lời hắn nói, trên thực tế hoàn toàn không có, đến lần gặp mặt tiếp theo, Tịch Ân lại cung kính đối hắn, chỉ có một thái độ của người làm bề tôi.

Hắn thỉnh thoảng nói chuyện này một chút rồi thôi, cũng thuận theo Tịch Ân, hắn không dám hi vọng có một ngày Tịch Ân sẽ giống như Mạ Nhĩ, không hề câu nệ lễ tiết, việc này đối với Tịch Ân mà nói là quá khó khăn, cũng không thể tưởng tượng nổi.

“Tịch Ân, ngươi còn chưa nói ngươi vừa ở chỗ nào về vậy?.” Mạ Nhĩ không nhịn được giục chàng trả lời, hắn nôn nóng muốn biết.

“Đúng vậy, Tịch Ân, vì sao ngươi lại đột nhiên mất tích?” Mất tích không phải là trò đùa của Mạ Nhĩ, Á Khắc Tư cũng vội vã muốn biết đáp án.

Hắn chú ý ngay từ đầu thấy mái tóc trắng của chàng vốn rất cẩn thận tỉ mỉ giờ trở nên có chút hỗn loạn, áo bào trắng sạch sẽ cũng nhiễm một chút bụi bặm. Toàn thể mà nói, tối nay Tịch Ân có chút không giống ngày thường. Mặc dù biểu cảm trên mặt bình thường như nhau, thế nhưng hắn vẫn nhạy cảm phát hiện trong đó có chút khác lạ.

Nghênh đón ánh mắt khôn khéo của Á Khắc Tư, Tịch Ân biết việc này cũng không thể giấu bọn họ được, do đó, chàng cũng không định giấu diếm.

Mạ Nhĩ cũng phát hiện ra điểm khác thường, hắn đợi Tịch Ân đưa ra lời giải thích hợp lý nhất.

“Ta gặp tà ma nữ Lộ.” Hắn thản nhiên nói, chuyện xảy ra lúc trước không hề ảnh hưởng đối với hắn, trong mắt bạn bè hắn vẫn là Tịch Ân quen thuộc như trước.

“Cái gì? Ma nữ kia!” Ấn tượng Mạ Nhĩ đối với tà ma nữ Lộ không tốt, lúc trước có nghe thấy nhiều lời đồn đại liên quan đến nàng rất tà ác, vả lại nàng là người A Liệt Phổ Mạn coi trọng, dĩ nhiên hắn không có khả năng sinh ấn tượng tốt đối với nàng.

Á Khắc Tư nhún vai, yên lặng chờ câu trả lời sau đó, hắn cũng không có ấn tượng tốt đối với tà ma nữ Lộ, coi nàng như là một nhân vật khó giải quyết. Có nàng tồn tại mỗi ngày đêm, lúc nào bọn họ cũng phải đề phòng nàng thực hiện tà ma pháp với đại quân Á La Tư.

Tịch Ân gặp nàng, là đầu pháp với ả sao? Không như vậy sao lại hỗn loạn như vậy.

Tịch Ân thản nhiên kể chuyện chàng cùng tà ma nữ Lộ đã phát sinh, dĩ nhiên bao gồm cả chuyện chàng cùng nàng phát sinh quan hệ.

Nghe xong Tịch Ân trần thuật, Mạ Nhĩ trợn mắt lú lỏi, không thể tin được điều hai tai nghe được. Có thể sao? Hắn quen biết Tịch Ân bao năm, đều không nghĩ Tịch Ân phát sinh tình dục, nhất là phát sinh quan hệ với đàn bà! Mặc dù sau đó Tịch Ân không có thay đổi chút nào, hắn vẫn kinh ngạc như trước không ngớt. Hắn vẫn cho rằng không có người đàn bà nào có thể khiến Tịch Ân mất đi lý trí, không nghĩ tới tà ma nữ Lộ lại thành công làm được, tuy rằng nàng ti tiện sử dụng mê hương, nhưng hắn không tìm lòng bội phục nàng.

Á Khắc Tư cũng cảm thấy khiếp sợ, hắn cẩn thận nghe Tịch Ân kể lại. Tịch Ân xứng đáng là tư tế vương quốc Á Tư La, cũng không bồi nhọ trách nhiệm gánh vác, coi như là có phát sinh quan hệ với tà ma nữ Lộ, nhưng cũng giống như không hề có chuyện gì.

10. Chương 10

Sắc mặt hai người bạn thân quái dị khiến Tịch Ân biết được đáy lòng bọn họ đang suy nghĩ, chàng bực mình nhìn bọn họ, trong đôi mắt bạc không có một chút bắn khoăn dao động.”Ngươi có khỏe không? Tịch

Ân.” Âm thanh Á Khắc Tư rõ ràng, hướng tới vấn đề quan tâm nhất. Lúc này hắn lấy tư cách là bằng hữu để quan tâm, không phải là quân vương.

“Ta khỏe lắm, cảm ơn vương quan tâm.”

“Tịch Ân, người thực sự không có việc gì chứ?” Mai Nhi có phần không thể khẳng định, nếu như đổi lại hắn là Tịch Ân, chắc chắn sẽ vì bản thân không cẩn thận để lời nói của nữ nhân kia làm cho tức giận đến nỗi nói không ra lời.

“Đúng vậy, Mai Nhi.” Tịch Ân gật đầu quả quyết.

“Tà ma nữ Lộ muốn đoạt lấy năng lực người trên người, cô ta... có đạt được không?” Á Khắc Tư lấy tư cách quân chủ lo lắng về tính nghiêm trọng của vấn đề.

Nếu tà ma nữ Lộ thực hiện được, đại quân Á La Tư sẽ rơi vào tình thế không lối thoát, hắn phải mau chóng tìm cách để cho đại quân Á La Tư an toàn rút quân mới được.

Lông mày nhăn lại, vắt óc suy nghĩ bước tiếp theo nên đi như thế nào, mới không làm thiệt hại tính mạng chiến sĩ. Bọn họ đều quên tính tình tà ma nữ Lộ và A Liệt xảo quyệt, mới có thể trúng kế của đối phương, không trách được Tịch Ân.

“Á Khắc Tư, đại quân phải mau chóng rút lui, ta phụ trách cản phía sau!” Mai Nhi cũng nóng nảy, hắn phải đem hết toàn lực bảo vệ Á Khắc Tư an toàn rời đi.

“Vương, người không cần lo lắng, trước mắt tà ma nữ Lộ không động tới Á La Tư chút nào.” Tịch Ân trấn an lo lắng của hai người.

“Có ý gì?” Á Khắc Tư giương mắt hỏi.

Mai Nhi kiểm chế trái tim đang khẩn trương cuồng, nhìn Tịch Ân. Tà ma nữ Lộ không phải đã lấy đi một nửa năng lực của hắn sao, sao lại nói cô ta sẽ không động đến Á La Tư? Vậy trong đó còn có chuyện gì xảy ra đây?

“Ta còn chưa nói xong. Sau khi ả đoạt được một nửa năng lực trên người ta, ta đã phản kích ả, thu hồi lại năng lực thuộc về ta.” Lông mày Tịch Ân nhíu lên mang theo nụ cười tiếp tục nói rõ chuyện đã xảy ra phía sau.

“Thì ra là thế, vậy ta đã an tâm.” May mà là Tịch Ân nên mới đạt được ưu thế, nếu không mọi người đã phải chạy trốn người đuổi theo quay về Á La Tư.

“Thiếu chút nữa toàn quân bị tiêu diệt.” Mai Nhi thở phào nhẹ nhõm, nếu như Tịch Ân không phản kích một đòn đúng lúc với tà ma nữ Lộ, toàn bộ người dân Á La Tư sẽ gặp tai họa, chịu đựng sự tàn nhẫn của A Liệt, với cách trả thù hung ác.

Tịch Ân nói: “Á đã không có cách nào gây rối loạn nữa” Nàng ta bị thương rất nặng, nếu không có tính dưỡng tốt, nhẹ thì cơ thể mất đi tà ma pháp, nặng thì mất đi tính mạng quý báu. Nếu nàng ta đánh mất tính mạng chàng cũng sẽ thấy áy náy, bởi vì nàng đã làm cho chàng trở nên nhẫn tâm.

“Khá lắm Tịch Ân!” Á Khắc Tư thở mãn gập đầu. Năng lực của Tịch Ân không mấy người sánh kịp, lẽ ra hắn nên sớm đoán ra Tịch Ân có năng lực phản kích, nếu không hắn sẽ không bình thản nói rõ mọi chuyện cho bọn hắn từ đầu tới cuối.

“Tịch Ân, làm tốt lắm.” Mai Nhi cười không ngớt. Xứng đáng là bạn tốt của hắn, không ai có thể đánh bại Tịch Ân.

“Tịch Ân, ý của ngươi là đại quân Á La Tư sẽ không tiếp tục bị tà ma nữ Lộ uy hiếp sao?” Á Khắc Tư nhíu lông mày cười hỏi.

“Đúng vậy.”

“Thật tốt quá!” Nhận được đáp án xác nhận, Á Khắc Tư hài lòng nở nụ cười, chờ hắn tái tiêu diệt được phòng thủ biên giới này của quân đội Phổ Mạn, có thể đạt được chiến thắng lớn.

Mai Nhi cũng mong đợi thắng lợi cười vô cùng hài lòng.

“Tịch Ân, đã rất khuya rồi, người chắc là cũng đã mệt mỏi, chúng ta đi ra trước, người nghỉ ngơi cho tốt đi.”
Mỗi nguy hiểm đã qua.

Á Khắc Tư yên tâm rời đi

“Tịch Ân, ngủ một giấc đi.” Mai Nhi vỗ vỗ vai Tịch Ân, cười cười cùng Á Khắc Tư rời đi.

Tịch Ân lễ phép tiễn bước hai người.

11. Chương 11: Chương 11

Chỉ chốc lát sau, lều trại của chàng trở lại sự yên lặng vốn có hàng ngày, nhìn sự trang trí trong lều trại, đơn giản mà thoải mái, đây chính là sự bình yên mà chàng yêu thích. Chàng chưa từng quên một câu nói nào của sư phụ, bản thân là tư tế, phải có trách nhiệm đối với mọi chuyện xảy ra, chàng không dám quên câu này một ngày nào cả.

Cho nên sau khi tà ma nữ Lộ nói, tâm trạng chàng không hề rối loạn, chàng biết ở vị trí của bản thân không thể rối loạn, mấu chốt thắng bại của trận chiến này nằm trong tay chàng, nếu tâm trạng chàng rối loạn, sẽ tạo thành sai lầm không thể cứu vãn. Vì vậy chàng ép bản thân bình tĩnh tìm cách giải vây.

Trời không phụ lòng người, cuối cùng khiến chàng nghĩ ra phương pháp, vừa đúng lúc bù đắp thoát khỏi chiều hướng suy tàn, mới không khiến chàng niệm chú hại sai người.

Nếu như nhân dân vương quốc Á La Tư vì sai lầm của chàng mà bị hủy diệt, mãi mãi chàng sẽ không tha thứ cho chính mình.

Bản thân là tư tế, chàng có thể thấy được tương lai của mọi người, nhưng lại không nhìn thấy tương lai của bản thân chàng, nếu chàng có thể nhanh chóng đoán ra, chuyện đêm qua sẽ không xảy ra, và tà ma nữ Lộ cũng sẽ không có cơ hội, đáng tiếc chàng...

Nôn! Chàng bưng ngực, miệng ọe ra máu tươi.

Tà ma pháp của tà ma nữ Lộ ở trong cơ thể chàng đang quấy phá, chàng biết đây là do quan hệ với nàng mà tạo thành. Pháp thuật hai người bọn họ tu luyện vốn là xung đột lẫn nhau, pháp thuật của chàng trộn lẫn với tà ma pháp của nàng sẽ không có tác dụng, ngược lại còn có thể khiến tà ma pháp của nàng tăng lên gấp bội; thế nhưng không giống với chàng, pháp thuật của chàng không thể có lấy tí xúu tà khí nào, nếu không sẽ làm bị thương đến nguyên khí của chàng.

Vừa nãy chàng sợ dĩ có thể tỏ ra như không có việc gì mà nói chuyện cùng với Á Khắc Tư và Mai Nhi, toàn bộ là bằng một ý chí nỗ lực kiềm chế ảnh hưởng của tà ma pháp ở trong cơ thể. Khi đối phó với tà ma nữ Lộ, chàng cũng phải mạnh mẽ chống đỡ mới làm cho nàng ta không nhìn ra chàng không khỏe.

May mà chàng chịu thương tổn không nghiêm trọng lắm, tính dưỡng một vài ngày lại không có việc gì, nếu tà ma nữ Lộ bị thương nghiêm trọng như vậy, chàng tự tin có thể giấu được mọi người, không để nhìn ra manh mối được.

Nhưng hiện nay có một vấn đề khiến chàng rất buồn bực, chàng biết năng lực của bản thân không thể giúp chàng nhìn được tương lai của bản thân mình, nhưng vì sao ngay cả tương lai của tà ma nữ Lộ ra sao chàng cũng không nhìn thấy rõ? Phải chăng là do ảnh hưởng của tà ma pháp của nàng ta, nên chàng mới không thể thấy rõ tương lai của cô ta sao? Hay là do năng lực của hắn không đủ? Trong lòng chàng cấp bách muốn biết nguyên nhân.

Thực ra vấn đề ra ở chỗ nào? Tiếc là sư phụ đã mất từ lâu, nếu không chàng có thể thỉnh giáo sư phụ, sư phụ nhất định có thể cho chàng biết đáp án rõ ràng.

Nhìn mình trong gương, Tịch Ân lặng yên suy nghĩ.

Trong gương không phải là mình sao? Vì sao thoát nhìn lại xa lạ như vậy? Đường như chỉ là thể xác còn bị một linh hồn khác tiến vào chiếm giữ.

Lại một lần nữa, chàng lại thử xem xét tương lai của chính mình, đôi mắt xuất thần nhìn về một tương lai xa xôi nào đó. Gần như ngay lập tức, chàng thấy bản thân ra sức cố gắng xuyên qua tầng tầng sương mù dày đặc, dù biết sương mù dày đặc không tiêu tan, càng đến chỗ xa, càng thấy sương mù vây quanh chàng, từ từ cản trở khiến cho hô hấp của chàng trở nên khó khăn, ngực có chút khó chịu phải dừng lại, không thể tiếp tục đi về phía trước.

Dừng lại ở chỗ cũ, chỗ nào cũng có sương mù, nhẹ nhàng tiến vào từng lỗ chân lông của chàng, tay chân và xương cốt cũng bắt đầu rã rời. Vốn dĩ sương mù vô hại ở trong cơ thể chàng, thế nhưng lại trở thành khí độc chết người, khiến máu chàng từ từ đông lại, tim chàng hoạt động cũng bắt đầu khó khăn, tay chân cũng giống như bị đóng băng, ngay cả di chuyển cũng khó.

Bỗng dưng, chàng trào ra máu tươi ở ba đại môn (*3 đại môn chắc là 2 lỗ mũi và miệng), che ngực trừng mắt nhìn người trong gương, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng trên trán, hơi thở hỗn loạn.

Đây là lần đầu chàng bị chính năng lực của mình cản lại, tại sao có thể như vậy chứ?

Trước đây cho dù chàng tìm kiếm tương lai của mình thế nào cũng không có chuyện như vậy xảy ra, hôm nay lại có thể khiến chàng ói máu, dường như trong cơ thể có luồng khí ngăn cản chàng tìm hiểu.

Thực ra cho dù không nhìn được, chắc là cũng đoán được ra, bởi vì tương lai của chàng đã sớm được an bài chu toàn, không thể thay đổi. Chàng sẽ vẫn là tư tế vương quốc Á La Tư, vì Á Khắc Tư xem bói, mang sức lực của bản thân ra cống hiến, cho đến khi có người kế thừa xuất hiện, trải qua dạy bảo của chàng, đủ để thay thế chàng mới thôi.

Cho nên đối với chàng mà nói có biết tương lai hay không cũng không sao, chàng cần gì phải cố chấp? Cần gì phải lãng phí năng lực thậm chí không tiếc làm tổn thương chính mình.

Không cần nhìn, dù sao kết quả cuối cùng cũng không thay đổi, có lẽ phần lớn chuyện xảy ra đêm qua chỉ là bất ngờ, khiến tinh thần chàng rối loạn.

Chuyện này không thể tiếp tục xảy ra, thân là tư tế thì đối mặt với loạn thạch băng vu mặt chàng nên không đổi sắc, chàng không cần để ý chuyện xảy ra đêm qua. Tà ma nữ Lộ chỉ là một trong những thử thách của chàng, đi qua hết thử thách này tới thử thách khác.

Tịch Ân ngồi khoanh chân trên giường, để linh hồn hòa nhập trong thiên nhiên, để thiên nhiên gột rửa tội lỗi chàng đã phạm phải.

Chàng sẽ không tái phạm sai lầm một lần nữa, phát sinh quan hệ với tà ma nữ Lộ là tội ác tày trời, suốt đời hẳn phải không ngừng tu luyện mới có thể bù đắp được khuyết điểm này.

12. Chương 12

Vốn dĩ đại quân Phổ Mạn thế như chẻ tre, thế nhưng không biết tại sao liên tục bại trận, làm cho đế quốc Phổ Mạn gần như thành vật trong bàn tay vương quốc Á La Tư, có thể thấy giang sơn sẽ khó giữ được, A Liệt trong cơn tức giận, tới thẳng đàn tế của tà ma nữ Lộ hỏi tội.

“Vương.” Mã Cơ thấy hần khí thế rào rạt, vội vã quỳ xuống vấn an hần. Do thấy vẻ mặt A Liệt tức giận thì cũng hiểu nguyên nhân vì sao.

“Tiện nhân! Gọi Lộ ra nghênh đón bản vương.” Về mặt A liệt khinh thường liếc mắt Mã Cơ quỳ trên mặt đất, lửa giận phùng phùng hướng xuống Mã Cơ vô tội.

“Tiểu thư bản thân bị trọng thương, đang ở trong điều dưỡng, sợ rằng không thể gặp người.” Mã Cơ mạnh mẽ bẩm báo. Nữ chủ nhân của nàng rất vất vả mới đưa được tà ma pháp từ từ trở về, nàng tuyệt đối không thể để bất cứ kẻ nào cắt đứt sự điều dưỡng của nữ chủ nhân.

“Tiện nhân! Ở đây không có chỗ cho người nói chuyện, bản vương muốn gặp cô ta, cô ta phải lập tức đi ra tiếp giá.” A Liệt không tiếp thu, cự tuyệt, chân phải giơ lên, đá Mã Cơ ngã xuống đất.”A! Mã Cơ đau đớn kêu một tiếng, vội vã bò lên quỳ, vẫn như trước không có vào thông báo.

“Bản vương nói người không có nghe thấy sao?” A Liệt hí mắt một cái nguy hiểm, trừng mắt nữ nhân quỳ gối trước mặt, ghê tởm, đáng ghét!

Cô ta dám đem lời nói của hần như gió thổi bên tai!

“Thật sự là tiểu thư có thương tích trong người, không thể đến đây tiếp kiến, xin vương tha thứ.” Mã Cơ thề sống chết bảo vệ nữ chủ nhân.

“Cho dù cô ta sắp chết, bản vương đã muốn gặp cô ta, cô ta dù dùng cách gì cũng phải đi ra.” A Liệt không để ý tới Lộ có thương tích trong người hay không, dù người khác nói, hần cũng phải nhìn thấy cô ta, nếu không hần tuyệt đối không từ bỏ ý định.

“Xin vương thông cảm cho nỗi khó xử của tiểu thư, để sau khi người tỉnh dưỡng xong, thì sẽ vào trong cung xin vương trị tội.” Mã Cơ khiêm tốn nói.

“Hừ! Hôm nay tình hình khẩn cấp, người cho là bản vương chờ được sao?” A Liệt bước tiến lên, bàn tay to lớn bóp chặt cổ Mã Cơ, con mắt trợn ngược to như mắt trâu, rất dọa người.

Mã Cơ không dám nói lời nào, thực sự thì nàng không nói ra lời, cổ của nàng bị bóp chặt, ngay cả thở cũng chỉ có thể thở bằng miệng, làm sao có thể nói chứ.

“Bản vương muốn giành được thắng lợi, ta không muốn thất bại! Nhìn chuyện tốt của cô ta đi.” Tức giận lan tới trên người Mã Cơ, bàn tay to của A Liệt tiếp tục bóp chặt, muốn nàng vào chỗ chết.

Cổ họng Mã Cơ phát ra âm thanh nức nở, khuôn mặt đỏ lên, hai tay cũng không dám phản kháng, liều mạng kiềm chế người bên cạnh.

Vì nữ chủ nhân, nàng có hi sinh tính mạng, cũng không hối hận.

“Vương, Lộ ở chỗ này...” Mặt Lộ trắng bệch, một thân màu hồng xuất hiện, không mở miệng nói A Liệt thả người, vì nàng dự đoán sự xuất hiện của nàng sẽ khiến A Liệt tự động thả người.

Quả nhiên không ngoài dự đoán của nàng, A Liệt vừa thấy nàng xuất hiện, lập tức buông tay bóp cổ Mã Cơ ra, khiến cho nàng đi dạo trước cửa âm phủ một vòng

“Người cuối cùng cũng chịu xuất hiện.” A Liệt vô cùng không thỏa mái bĩu môi nói.

“Xin thứ cho ta tới trễ.” Nàng cũng kiên cường đối đáp, nếu không nể tình Mã Cơ chăm sóc nàng nhiều năm, nàng sẽ hoàn toàn không để ý tới sự sống chết của Mã Cơ, mặc cho A Liệt ra tay giết người.

“Nói! Tình hình trước mắt người phải ăn nói như thế nào với bốn vương đây? Lúc trước người không phải thề sống chết rằng sẽ đánh đổ Tịch Ân sao?”

Kết quả thì sao? Người cho bản vương cái gì? Đại quân Phổ Mạn bại trận như núi đổ, mà Tịch Ân vẫn như cũ sống rất tốt, vẫn trấn giữ bên người Á Khắc Tư chỉ huy” A Liệt bực tức chỉ vào Lộ quát

Lộ im lặng không nói, nàng thừa nhận đó là sai lầm của nàng, do nàng quá tự tin, cho nên mới thất bại trong tay Tịch Ân một lần nữa, nàng không có cách nào trốn tránh trách nhiệm.

13. Chương 13

“Bản vương thật hối hận đã để cho người đi làm, bản vương sớm nên dự đoán được người sẽ thất bại dưới tay Tịch Ân, sao có thể bỗng nhiên chuyển bại thành thắng, nếu ban đầu giao ngay cho Hắc Đế Hà thì đã tốt rồi!” A Liệt thất vọng lắc đầu đầu không biết là đang khen ngợi hay ca thán nữa.

Nghe thấy tên sư phụ, cả người Lộ chấn động, càng mím chặt miệng, thêm phần trầm lặng.

“Nói! Không cần cảm kích với bản vương.” Rất lâu không thấy nàng phản ứng, giọng A Liệt gầm lên.

“Là sai lầm của ta.” Lộ rầu rĩ thừa nhận sai lầm.

“Đương nhiên là lỗi của người rồi! Lẽ nào lại là lỗi của bản vương sao? Nói! Người tính toán xoay ngược tình thế xấu này như thế nào? Bản vương thật muốn nghe.” Kế sách hiện giờ chính là phải nghĩ ra biện pháp để ngăn cản thành trì bị thất thủ.

Lộ cúi đầu, khóe miệng nhếch lên cười nhạt, với năng lực bây giờ mà cùng Tịch Ân giằng co không nghi ngờ gì sẽ là lấy trứng troi đá, nếu nàng có cách cứu vãn, thì đã làm sớm rồi, sao có thể chờ hấn tự mình tìm tới cửa.

“Vì sao không nói gì? Nghĩ phương pháp cho ta đi, nếu không ta muốn đầu người rơi xuống đất ngay lập tức!” Người vô dụng trong mắt hấn thì không có giá trị, nếu nàng không có biện pháp giúp hấn chuyển bại thành thắng thì hấn giữ nàng lại có tác dụng gì chứ, không bằng sớm chém đầu cho đỡ vướng víu mắt.

Mã Cơ ngay từ đầu đã yên lặng không lên tiếng nhưng khi nghe thấy đầu chủ nhân sẽ bị rơi xuống, sợ đến nỗi ngẩng đầu lên nhìn lưng A Liệt, rồi lại nhìn Lộ. Làm sao bây giờ đây? Nàng phải làm thế nào để giúp Lộ tránh được kiếp nạn này?

“Biện pháp ta đã nghĩ ra rồi, xin vương cứ yên tâm.” Lộ tính trước mọi việc rồi nói.

Mã Cơ không dám tin nhìn chằm chằm nữ chủ nhân của mình, điều này sao có thể chứ?

“Tốt! Nói ta nghe một chút.” Vừa nghe thấy nàng có cách, A Liệt tự nhiên không còn tức chạy nữa ánh mắt trông về phía nàng.

“Ta dự định giả mạo thành người bên Tịch Ân, có thời cơ sẽ giết hấn, A Khắc Tư mất đi hấn, sẽ giống như mất đi cánh tay phải, hoàn toàn không thể tiếp tục duy trì thắng lợi.” Nàng nói rành mạch, làm A Liệt không thể nào bối rối.

“Được! Người nói có lý, nhưng lần trở lại này ngàn vạn lần đừng ... thất bại nữa, nếu không bản vương sẽ đem người băm thành trăm đoạn.” A Liệt buông lời nói xuống, chỉ cho phép nàng thành công, không được thất bại.

“Ta biết, ta nhất định sẽ không khiến vương thất vọng.” Lộ nổi cáu nhận lời.

Mã Cơ ở bên cạnh đã sợ đến nỗi mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, may là A Liệt đến mà không thấy chuyện đã xảy ra không cách nào cứu vãn, ngu ngốc tin tưởng Lộ, nếu không Lộ nhất định sẽ không thoát khỏi thủ đoạn thâm độc của A Liệt.

“Bản vương sẽ đợi ở hoàng cung chờ người truyền tin chiến thắng về, còn có, ngàn vạn lần đừng để cho bản vương chờ lâu, người biết bản vương không có tính nhẫn nại rồi đấy.” A Liệt phui quần áo, dường như không để hạt bụi nào dính vào, lạnh lùng nghiêm mặt cảnh cáo.

“Vâng!” Đôi mắt Lộ khép hờ, khóe miệng vẫn như trước lạnh lùng cười.

A Liệt liếc mắt trộm nàng, cam đoan của nàng làm hấn an tâm, chuẩn bị hồi cung hưởng thụ hương vị mỹ nữ vây xung quanh.

Nghiêm khắc mà nói, sắc mặt của tà ma nữ cũng không tầm thường, vẻ đẹp của nàng vừa thần bí lại có chút tà khí, khiến cho nam nhân hiểu rằng đây là nữ nhân không thể động vào, có điều hấn biết hấn coi trọng chính là năng lực của nàng, có thể đợi sau khi đánh đuổi đại quân Á La Tư, hấn có thể đem nàng tiến cung, vừa có thể coi trọng năng lực của nàng sau đó còn có thể có được thân thể xinh đẹp của nàng.

Không sai, hần là vua của một nước, mỹ nữ khắp thiên hạ đều như là người của hần, sao có thể buông tha nàng chứ? Còn tì nữ bên người nàng cũng không tệ, rất thích hợp để thưởng thức. Đúng! Hần phải có được nàng.

Lặng lẽ hạ quyết tâm không thể nghi ngờ được nữa, A Liệt cuối cùng cũng mang theo nụ cười tục tĩu rời khỏi đàn tề.

“Tiểu thư.” Mã Cơ lo lắng nhìn Lộ, trong ánh mắt thấy được vẻ lo lắng không nói nên lời.

Thân thể Lộ suy yếu lung lay một chút, Mã Cơ lập tức tiến lên đỡ lấy thân thể không còn chút sức lực của nàng.

“Tiểu thư, em lập tức đưa chủ nhân đến huyết mộ.” Mã cơ rất khẩn trương, sợ rằng Lộ sẽ xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

“Không cần, đưa ta trở về phòng đi.” Lộ nhắm mắt lại, yếu ớt nói. Thân thể của nàng chưa điều dưỡng tốt, đi ra gặp A Liệt là miễn cưỡng quá mức, chẳng trách lại làm tổn thương nguyên khí.

“Vâng!” Mã Cơ vội vàng ôm lấy nàng trở về phòng. Sức lực của Mã Cơ lớn hơn nhiều so với nữ tử bình thường, đối với nàng ôm lấy hoàn toàn không nặng nhọc gì.

14. Chương 14

Nàng hết sức cẩn thận đặt Lộ ở trên giường, động tác rất nhẹ nhàng, hoàn toàn không để Lộ có chút cảm thấy khó chịu nào.

“Nhanh đem thạch anh đen ở trên bàn tới đây cho ta.” Thoải mái nằm ở trên giường, vẻ mặt của Lộ cuối cùng cũng khá hơn, nàng lạnh lùng mở miệng ra lệnh cho Mã Cơ.

“Vâng!” Mã Cơ nghe thấy tiếng sai bảo, cầm thạch anh đen tới bên giường.

Lộ nhận thạch anh đen trong tay Mã Cơ, trừng mắt nhìn vào phía trên thạch anh sắc mặt trở nên trắng bệch hơn trước, nàng trở nên thăm hại như vậy tất cả đều là do Tịch Ân gây ra, nếu không có Tịch Ân, vương quốc Á Tư La làm sao có thể chiến thắng được đế quốc Phổ Mạn? Chỉ cần nàng tùy ý vẫy tay một cái, lực trong tay nàng sẽ tiêu diệt toàn bộ đại quân Á Tư La, tại sao lại có ngày thê thảm thâm thâm như hiện tại.

Nàng hận Tịch Ân! Tịch Ân sinh ra là kẻ thù lớn nhất của nàng! Nếu Tịch Ân không để nàng sống dễ chịu, thì nàng cũng không để hần sống thỏa mái!

Nàng có thù chắc chắn sẽ báo! Tịch Ân mi kiêu ngạo không được bao lâu nữa đâu.

Đôi mắt màu đen mang theo cả vằn đỏ, khóe miệng của nàng cười nhạt.

Thạch anh đen là đồ vật lúc còn sống sư phụ nàng yêu quý nhất, sư phụ thường dựa vào thạch anh đen để làm phép, tà ma pháp sư phụ còn giữ lại trên đó, hôm nay nàng phải mang ra từ từ tu luyện để thu hồi tà ma pháp của mình, rất chậm còn hơn không.

Thấy Lộ đặt hai tay lên trên thạch anh đen, Mã Cơ lặng lẽ lui về một bên, không dám gây trở ngại cho nàng.

Trong nháy mắt thạch anh đen trong lòng bàn tay truyền tới hình ảnh Hắc Đế Hà xuyên qua thạch anh đen ở trong đầu Lộ, càng lúc sức mạnh nhanh chóng truyền tới ngực Lộ gây chấn động, gần như cũng khiến thạch anh đen lòng bàn tay của nàng rung động theo.

Lộ cố nén khó chịu, chờ cho tà ma pháp đang sục sôi ở trong cơ thể lui xuống, để trả thù, chút đau đớn không đáng là gì cả, có thể để nàng khiến cho Tịch Ân quỳ xuống đất cầu xin nàng tha thứ, vì ân hận phạm sai lầm lúc trước, thì hôm nay chịu khổ cũng đáng.

Mã Cơ bất an nhìn Lộ, rất sợ nàng sẽ chịu không nổi chấn động của tà ma pháp.

Mồ hôi trên trán Lộ rơi xuống, nàng cắn răng chịu đựng hết đợt đau đớn này tới đợt khác, cho đến khi toàn bộ số tà ma pháp của sư phụ còn lại trên thạch anh đen đi vào trong cơ thể nàng, nàng mới từ từ thu hồi tay lại.

“Tiểu thư, người không sao chứ?” Mã Cơ xông lên trước hỏi.

Lộ mở đôi mắt đẹp, lau hai má đang ửng đỏ, đôi môi xinh đẹp nở nụ cười quyến rũ.”Ta không sao.”

Thật sự nàng rất khỏe, sau khi tà ma pháp của sư phụ đi vào cơ thể thì sự yếu ớt lúc trước biến mất không còn thấy bóng dáng đâu, thậm chí nàng còn cảm giác lúc này năng lực của nàng còn mạnh hơn trước, tất cả đều do thạch anh đen mang lại.

Năng lực của sư phụ lúc còn sống vốn cao hơn nàng rất nhiều, hôm nay do nàng lấy được năng lực trên thạch anh đen, cuối cùng so với tà ma pháp mà nàng tu luyện còn mạnh hơn, sớm biết như vậy trước khi hạ mê hương với Tịch Ân, nàng đã lấy năng lực còn lại trên thạch anh đen của sư phụ, cũng không đến mức thảm hại như ngày hôm nay.

Đôi mắt quay lại, bỗng chốc, ngã nhào trên giường thạch anh đen hóa thành mảnh vụn bay nhẹ nhàng trong không khí.

“Chúc mừng tiểu thư!” Mã Cơ thấy vậy, vội vàng chúc mừng nàng lấy lại tà ma pháp.

“Đi chuẩn bị một chút, chúng ta phải rời khỏi đây.” Lộ nhẹ nhàng vuốt mái tóc mình, dặn dò.

“Vâng! Em lập tức đi chuẩn bị.” Không có bất kì nghi ngờ gì, Mã Cơ lập tức nghe theo dặn dò, nhanh chóng chuẩn bị những thứ cần thiết.

Sau khi Mã Cơ rời đi, Lộ xuống giường đi tới trước gương, ung dung nhìn dung nhan của mình trong gương, dương tay phẩy nhẹ tóc đen ở trên trán rơi xuống.

Ha ha! A Liệt ngu ngốc sẽ không hiểu được ý định trong đầu nàng ngược lại đáy lòng hẳn chỉ có âm ý đồ với nàng, nàng là tà ma nữ, xưa nay chỉ làm việc có lợi ỉn, tha có thể vì đạt được mục đích mà không từ thủ đoạn nào, đối phó với Tịch Ân là một ví dụ tốt nhất.

Để đạt được năng lực của Tịch Ân, nàng không ngại phát sinh quan hệ cùng hắn, tuy rằng kết quả cuối cùng không được như nàng mong muốn, nhưng không tiếc hi sinh, tất cả là cá tính của nàng.

Về phần A Liệt, nàng không hề có cảm tình với hắn, hướng hồ vị trí nữ nhân của hắn cũng không có gì hấp dẫn nàng, vinh hoa phú quý đối với nàng mà nói là dễ như trở bàn tay, cần gì phải nằm ở trong bàn tay hắn?

Hơn nữa, nàng thấy rõ vận mệnh của đế quốc Phổ Mạn đã hết, A Liệt còn có thể kiêu ngạo mấy ngày nữa chứ, nàng cần gì phải tham gia góp vui?

Đồng ý với hắn giúp đỡ đế quốc Phổ Mạn chỉ là miễn cưỡng mà thôi, lúc nàng đồng ý thì trong lòng cũng đã có ý định khác.

Thế nhưng trong lời hứa hẹn của nàng, có một phần là thật, đó chính là nàng muốn giết Tịch Ân, nàng muốn cho Tịch Ân biết đắc tội với nàng sẽ lãnh hậu quả gì, nàng là đồ đệ của Hắc Đế Hà, không phải là loại người có thể dễ dàng trên gheo như vậy.

Nụ cười tà mị của nàng duy trì rất lâu trên khuôn mặt, khiến nàng càng thêm yêu mị, nhẽ ra chỉ xuất hiện một mình nàng trong gương thể nhưng lại hiện ra hình dáng của Tịch Ân.

Nàng cảm giận đưa tay lên gương, khiến hình bóng của Tịch Ân trong gương xuất hiện màu đỏ trái lại hình bóng của nàng lại xuất hiện màu đen, màu đen nặng nề của bệnh tật, hình ảnh đỏ kia càng thêm đỏ, giống như màu máu khiến Tịch Ân ngấm mình tắm trong đó.

“Tiểu thư, em đã chuẩn bị tốt rồi.” Mã Cơ chú ý thấy trên mặt Lộ biểu hiện rất rõ ràng là hận Tịch Ân khóe miệng hiện lên nụ cười quái dị.

“Tốt, vậy chúng ta đi thôi.” Lộ phát tay một lần nữa, mặt kính trở thành một tấm gương, tuy nàng đứng trước gương nhưng không hề có hình bóng ở trong đó, cũng không có hình dáng của Tịch Ân.

Không có lưu luyến, ngay cả quay đầu lại cũng không có, Lộ rời khỏi nơi mà nàng đã ở hơn hai mươi năm qua, bước trên con đường trải trù của mình.

Mã Cơ bám sát đằng sau Lộ, là người duy nhất hầu hạ Lộ.

15. Chương 15

Chiến tranh kết thúc, vương quốc Á La Tư đánh thắng trận đẹp hơn bao giờ hết, thành biên giới cuối cùng của đế quốc Phổ Mạn cũng thất thủ, A Liệt chạy trốn không còn thấy bóng dáng tăm hơi ở đâu, không ai biết hắn lưu vong đến nơi nào. Vì nhỏ cỏ tận gốc, để tránh khỏi tai họa về sau, Á Khắc Tư ra lệnh riêng cho Mại Nhĩ toàn quyền phụ trách việc đuổi bắt A Liệt.

Về phần tà ma nữ Lộ, đã lâu không có tin tức của nàng, nhưng Tịch Ân không chấp nhận nàng biến mất như thế. Chàng phái người tìm tằm tích của nàng khắp nơi, muốn nhanh chóng tìm được nàng, không cho nàng cơ hội làm hại người khác một lần nữa. Dù sao tà ma nữ Lộ và A Liệt cũng là đồng bọn, nếu hai người đến cùng nơi, nghĩ ra mưu kế quỷ gì, kích động lòng dân đang yên bình, hoặc là thi triển tà ma pháp độc.

Làm mê hoặc lòng người, gây ra hậu quả thật không thể lường được...

Lúc này nếu như bắt được tà ma nữ Lộ, chàng sẽ không bối rối, nắm lấy cơ hội ra tay với nàng, nàng đã làm rất nhiều chuyện xấu, một ngày chưa trừ khử, thì đứng ngồi không yên, lúc nào cũng phải đề phòng sự xuất hiện của nàng. Sớm nên diệt trừ nàng, có lợi uôn dân trăm họ, cho nên chàng sẽ không mềm lòng với nàng, nên xuống tay thì không nên do dự.

Hiện tại Á Khắc Tư đang rời khỏi hoàng cung, tiến về Lôi Ngõa Gia, chính vụ đều giao do Mại Nhĩ xử lý. Tuy rằng Á Khắc Tư không nói trước mặt chàng chuyện rời khỏi hoàng cung, nhưng chàng thấy được tương lai Á Khắc Tư nên biết được sẽ có việc này xảy ra.

Quả phụ Lôi Ngõa Gia và Á Khắc Tư trong tương lai nhất định sẽ đến với nhau, chàng sẽ không ngăn cản Á Khắc Tư đạt được hạnh phúc, chàng rất vui mừng mà tác thành, hơn nữa bên người Á Khắc Tư có bao nhiêu danh đại tướng bảo vệ, không sợ sẽ xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Mà Mại Nhĩ cũng đi trên con đường của mình, gặp nữ nhân quan trọng hơn mạng sống, cho dù lúc đầu Mại Nhĩ ra sức chống cự, không muốn tin tưởng duyên số tới, cuối cùng cũng trốn không thoát số phận an bài.

Hai người bạn có thể đạt được hạnh phúc là chuyện chàng vui mừng nhất, bọn họ lớn lên bên nhau từ nhỏ, tuy rằng thân phận có phân cao thấp, nhưng không hề ảnh hưởng tới tình hữu nghị của ba người bọn họ. Mà bản thân chàng là tư tế, điều duy nhất có thể làm là chân thành chúc phúc cho bọn họ, và khi Á Khắc Tư và Mại Nhĩ cần thì chàng sẽ tận tâm giúp đỡ bọn họ.

Khóe miệng Tịch Ân mỉm cười, bình tâm chờ Á Khắc Tư trở về, đợi thời khắc Á Khắc Tư tự thấy rõ nội tâm của bản thân.

Mái tóc bạc bị gió nhẹ thổi qua nhẹ nhàng tung bay, tấm áo choàng trắng tuyền dưới ánh mặt trời, làm cả người chàng tỏa ra những ánh hào quang dịu dàng.

Trong mắt người khác, Tịch Ân là thần thánh không thể xâm phạm, cũng là đối tượng được rất nhiều nữ nhân yêu thích, các nàng thích chàng thần thánh, thích chàng nhã nhặn, thích chàng không hề ham muốn bất kì thứ gì, thích chàng dịu dàng, đáng tiếc chàng là tư tế, không có khả năng cùng các nàng dây dưa tình cảm, các nàng chỉ có đem tình cảm yêu thương đó lén lút giấu dưới đáy lòng, chỉ cần có thể thường xuyên nhìn thấy chàng là tốt rồi.

Dù sao cũng không có khả năng sẽ có nữ nhân có thể tác động tới trái tim Tịch Ân, các nàng cũng sẽ không tranh đoạt lẫn nhau để hấp dẫn sự chú ý của chàng, bởi vì trong lòng Tịch Ân ai ai cũng như nhau.

Luôn có những thị nữ mượn cơ quen biết mà đến quấy rối bên ngoài thần điện, chỉ cần có thể tình cờ gặp gỡ chàng, tuy rằng cơ hội không lớn, nhưng nếu may mắn, có thể nói với chàng mấy câu cũng sẽ khiến các nàng vui vẻ vài ngày.

Tà ma nữ Lộ và Mã Cơ ngụy trang thành thị nữ trà trộn vào hoàng cung. Để không cho người khác phát hiện thân phận, Lộ lợi dụng tà ma pháp thay đổi màu mắt và khuôn mặt, nàng trở nên vô cùng bình thường, không gây cho người khác chú ý, tốt đẹp ẩn náu bên người Tịch Ân.

Toan tính của nàng rất lớn, lúc này nàng cũng không ngốc đến nỗi trực tiếp trà trộn vào thần điện, pháp thuật của Tịch Ân sâu sắc khó lường, ở trước mặt người thường nàng có thể che dấu tà ma pháp trên người, nhưng trước mặt Tịch Ân cho dù chỉ toát ra một chút mùi cũng sẽ bị phát hiện, bởi vậy nàng cần phải phải đợi Tịch Ân mất cảnh giác với nàng sau đó mới giết hắn.

Từ phía xa nhìn Tịch Ân chìm đắm dưới ánh mặt trời, khoe miệng Lộ hiện ra nụ cười lạnh lùng.

“Ai! Tư tế Tịch Ân vĩnh viễn không phải là người có thể với tới, nếu như chàng không phải là tư tế, thì thật tốt biết bao nhiêu.”

Một thị nữ thốt lên lời cảm thán.

“Đúng vậy! Nếu như chàng điều không phải tư tế, ta nhất định sẽ dùng hết bản lĩnh mang cho chàng niềm vui.” Một thị nữ khác nhìn lên Tịch Ân nói.

Lộ thì lại lộ ra nụ cười khinh thường, nghi ngờ ánh mắt hai nữ nhân này vô cùng kém, nam tử như Tịch Ân thì có cái gì tốt chứ? Do nàng giả mạo vào hoàng cung, nàng nghe người ta thảo luận về Tịch Ân khiến cái lỗ tai rất phiền, nàng không hiểu được vì sao có nhiều nữ nhân nảy sinh ấn tượng tốt với Tịch Ân như vậy, ở đáy lòng nàng, Tịch Ân là kẻ thù của nàng, nàng thầm nghĩ sẽ bắt hắn ra thành vạn khúc.

Nghĩ sau khi bắt Tịch Ân thành vạn đoạn, đám nữ nhân này chắc sẽ thương tâm khóc nhiều lắm, nàng đắc ý không thôi, trong cơ thể tà ác cao hứng toát ra, khát vọng có thể nhanh chóng đạt được mục đích.

“Lị Lị, cô thật cao hứng nha, là vì nhìn thấy tư tế sao?” Thị nữ thấy nàng cười rất thoải mái, suy đoán ý nghĩ trong lòng của nàng.

“Đúng vậy! Lị Lị, quê người cũng sẽ không có nam nhân tốt như thế làm tư tế nha, cho nên người nhìn choáng váng có đúng hay không?”

Một thị nữ khác lấy nguyên nhân Lị Lị xuất thân quê mùa, nghĩ Lị Lị sống đến lớn đều như vậy, có thể chưa thấy qua mấy nam nhân tốt như vậy, không! Phải là chưa từng thấy nam nhân tốt như vậy, dù sao ở nông thôn sao có thể cùng vương thành so sánh được, huống chi là trong hoàng cung.

16. Chương 16

Dùng tên giả là Lị Lị, Lộ thuận lợi thực hiện theo ý định của mình, cố ý cười khúc khích hai tiếng, một tay còn thẹn thùng xấu hổ cầm lấy mấy lọn tóc vàng xơ xác thiếu ánh sáng vẫy vẫy trước ngực.

“Lúc trước người tiền cung, nhất định chưa gặp qua Phạm Tước gia, ta nói cho người, Phạm Tước gia xưa nay xưng danh là chiến thần, trong cung hắn cũng nổi tiếng là tình nhân tốt, có tin đồn rằng rất nhiều nữ nhân thương hắn đã lập lời thề không phải hắn thì lấy chồng đấy!” Thị nữ vui mừng kể về một nam tử nổi tiếng khác trong cung.

“Phạm Tước gia rất tuyệt, chẳng qua là có chút dối trá, cho nên ta thấy tư tế là tốt nhất.” Một thị nữ khác trung thành ủng hộ Tịch Ân.

“Ta... Ta... Bọn họ sẽ không, sẽ không coi trọng ta.” Lộ cố ý nhỏ giọng cúi đầu yếu ớt nói. Biểu hiện của nàng hoàn toàn phù hợp với bộ dáng của nàng, một người thị nữ không làm người khác chú ý, nhìn qua là biết chỉ là người thường.

“Điều đó là đương nhiên!” Hai thị nữ trầm miệng một lời cười nhạo sự mù quáng của nàng, đúng là một thôn nữ tiến cung, đến nói chuyện cũng ngu xuẩn.

“Trông người xấu xí như con vịt, ngay cả thị vệ bình thường cũng thấy chướng mắt, ta thực sự không hiểu được người là làm sao tiến cung được.” Một cô gái xấu xí như thế nhẽ ra phải bị loại từ vòng sơ tuyển, nhất định là người tuyển chọn đang ngủ gà ngủ gật, mới có thể để Lị Lị trà trộn vào cung đây.

“Đúng vậy! Ta cũng muốn biết thực ra là ai tới nông thôn tìm người mang tới, thật là buồn cười.” Lần đầu tiên nàng nhìn thấy, cả người Lị Lị không phù hợp được điều kiện đầu tiên của thị nữ để tiến cung, chẳng lẽ là bởi vì xuất thân tốt đẹp của nàng sao?

Không! Không có khả năng, nàng không nghĩ ra là thiên kim tiểu thư nhà ai vụng về như Lị Lị.

“Ta... Ta cũng không biết vị quân gia kia, quân gia tên gọi là gì, hần. Hần nói ta... Phụ mẫu ta...

Vì ở nơi đó... con người thành thật lương thiện, còn nói trong cung, trong cung đang cần người, muốn ta cùng ngài đến hoàng cung giúp đỡ, thật ra, thật ra trước kia ta cũng, cũng không nghĩ muốn tiến, tiến cung ...”

Nàng lắp bắp nói lại chuyện ngày xưa.

“Được rồi, được rồi, ta không muốn nghe nữa, nói chuyện cũng không rõ ràng, ai nghe mà hiểu được!” Thị nữ phát tay không muốn hai tai của mình chịu sự tra tấn, nàng nghĩ trước khi nàng nghe Lị Lị nói hết nguyên nhân, nàng sợ rằng sẽ không chống đỡ nổi ngã xuống đất.

“Chính là như vậy! Lần tới nói chuyện thông minh chút, nếu không sẽ khiến người khác chán ghét.”

Một thị nữ khác cũng không nhận được cau mày, các nàng bẽ bộn nhiều việc, không có thời gian kể lí do.

“Vâng, vâng... Ta... Ta sẽ... Nỗ lực trau dồi.” Lộ cúi đầu thấp đến nỗi không thể thấp hơn, giả vờ hối lỗi.

“Chúng ta đi thôi! Còn có rất nhiều việc chờ chúng ta đi làm đấy!” Thị nữ thờ ơ nhìn bộ dáng sợ hãi của nàng, lời một thị nữ khác cùng nhau rời đi.

“Ừ!” Thị nữ kia gật đầu, hai người hoàn toàn không muốn tiếp tục lãng phí thời gian để ý tới Lị Lị.

Lộ bị bỏ lại phía sau nơi các nàng rời đi, vừa ngẩng đầu lên, nhẽ ra đôi mắt không hồn thì lại lóe ra đôi mắt thư thái, khoe miệng nở nụ cười nhạt.

Nàng không cho Mã Cơ cùng hành động với mình, là vì tránh khiến cho người bên ngoài nghi ngờ thân phận của các nàng, nàng bố trí cho Mã Cơ tới làm việc ở một chỗ khác trong cung, cũng không liên lạc với Mã Cơ, đương nhiên quyết không cho Mã Cơ đến tìm nàng, tránh cho có người sinh ra tò mò với các nàng, tiến tới điều tra.

Không để Mã Cơ bên người là đúng, nếu không nhìn thấy hai thị nữ không biết sống chết vừa rồi chế giễu nàng, nếu Mã Cơ ở đây, nhất định sẽ không nhận được xúc động mà giáo huấn hai thị nữ kia, nhưng mục đích tiến cung của nàng là giết Tịch Ân, không có thể tùy tùy giết hai thị nữ đáng ghét kia như vậy, cho nên mới để các nàng cười nhạo, mà nàng không hề làm gì.

Tịch Ân đứng ở bên ngoài thần điện, đột nhiên chú ý đến một cỗ tà khí trong bụi hoa ở phương xa, hần híp mắt lại cẩn thận quan sát, cỗ tà khí đó tuy không phải rõ ràng, nhưng cũng không nên tồn tại trong hoàng cung, lẽ nào có người trà trộn vào cung, muốn gây bất lợi cho Á Khắc Tư sao?

Mặc kệ đối phương có mục đích gì, hần đều phải tìm ra chân tướng! Tịch Ân nhanh chóng chuyển động trong nháy mắt đi tới nơi phát ra cỗ tà khí kia.

Hần đột nhiên xuất hiện khiến Lộ lại càng hoảng sợ, nguy rồi! Nàng đánh giá thấp năng lực của Tịch Ân, nghĩ là đứng xa vậy sẽ không bị hần phát hiện, không nghĩ hần lại phát hiện ra.

Chẳng qua là bị hần phát hiện cũng không thể hiện điều gì, nàng giả vờ không phát hiện ra hần, dứt khoát sững sờ nhìn chằm chằm thần điện, đôi mắt đại ra.

“Người là ai? Là ai phái người tới?” Tịch Ân trầm giọng hỏi, quả nhiên không sai, tà khí đúng là do trên người nàng phát ra.

“A?” Lộ giả vờ kinh ngạc xoay người, hoảng hồn chưa định thần lại vỗ vỗ bộ ngực nhìn về phía hấn, trong phút chốc thấy khuôn mặt của hấn ở gần, lại cuống quýt cúi đầu.

“Nói! Là ai phái người tới?” Thấy nàng không trả lời, hơn nữa lại còn chột dạ gục đầu xuống, giọng nói của Tịch Ân càng thêm ác liệt, tay phải đã ngưng tụ luồng khí, chuẩn bị đánh nàng trước.

“Không, không ai... Phái ta đến.” Tiếng nàng như con muỗi, khẽ đến mức gần như làm cho người khác không nghe thấy.

“Nói dối!” Điều này làm cho Tịch Ân càng xác định nàng là gian tế, bàn tay phải lập tức không lưu tình hướng tới nàng đánh tới.

“A!” Lộ bị hấn đánh ngã xuống đất, đau kêu một tiếng, nhưng vẫn không hiện ra khuôn mặt thật. Nàng muốn gạt Tịch Ân, không thể vì đau đớn nho nhỏ mà bao nhiêu công sức đổ ra sông ra biển.

17. Chương 17

“A... Đau quá! Tư tể, tư tể, xin, xin hỏi Lị Lị làm sai ... Làm sai chuyện gì ạ? Khiến cho ngài, ngài đối xử như vậy, đối xử với ta như vậy?” Nàng lấy thân phận một thiếu nữ không có năng lực phản kháng để trả lời.

“Người nếu không mau nói ra là ai phái người tới, đừng trách ta đánh cho người hồn bay phách tán!” Lúc đánh trúng nàng, Tịch Ân phát hiện trong cơ thể nàng có rất nhiều tà khí.

“Ta, ta thực sự không biết... Ngài đang nói cái gì, ta... Ta là thị nữ tiến cung làm việc, là một quân gia tìm ta tới...” Tha nói ngắt quãng, dường như là rất thông khổ, mồ hôi chảy ròng ròng trên trán càng tăng thêm sức thuyết phục trong lời nói của nàng.

“Nếu như thế, vì sao trên người của người lại toát ra tà khí? Nói! Người có phải là người bên cạnh tà ma nữ Lộ hay không?”

Chàng coi sự xuất hiện của nàng là do mưu kế của tà ma nữ Lộ.

“Ai... Ai là tà ma nữ Lộ? Ta, ta hoàn toàn không biết nàng.” Đáng chết! Vậy mà lại bị hấn đoán trúng, may mà hấn không biết được nàng chính là tà ma nữ Lộ, nếu không xuất chiêu vừa rồi chắc chắn là sẽ nặng hơn, ác hơn, tuyệt đối không tha cho tính mạng của nàng.

“Nếu người không phải là người của nàng, thì tại sao trên người người lại có tà khí giống như nàng ta?” Càng nhiều khí lực ngưng tụ lại trong lòng bàn tay chàng.

“Ta... Ta không hiểu được, mong ngài tin ta...” Nàng lắc đầu, có chết cũng không thừa nhận, chẳng qua nàng đã đề phòng, phòng bị Tịch Ân ra tay mạnh, nếu như không thể tiếp tục dấu diếm, thì nàng sẽ đánh cùng hấn.

“Không hiểu được?” Có khả năng này sao? Tịch Ân nghi ngờ nhìn chằm chằm nàng.

“Đúng vậy! Ta, ta thực sự không biết ngài... ngài đang nói cái gì, nếu như. Nếu như ngài không thích ta nhìn lên ngài, sau này ta sẽ không nhìn... xin ngài đừng ... đừng đánh ta nữa...” Nàng nói khiêm tốn không ngớt, hoàn toàn không hợp tính tình của nàng.

Nghe lời nàng cầu xin, hơn nữa bộ dáng thương cảm như vậy, Tịch Ân thực sự không muốn tiếp tục hoài nghi nàng, nhưng chàng vẫn phải biết thân thế và động cơ xuất hiện của nàng, và điều quan trọng là, sao trên người nàng lại có tà khí tà ma pháp.

“Nhìn lên ta? Người vì sao phải nhìn lên ta?” Chàng luôn luôn ít quan tâm tới nữ nhân, cũng không hề biết có rất nhiều nữ nhân yêu quý chàng.

“Ta... Ta...” Nàng xấu hổ nói không ra lời, mặt đỏ lên.

“Nói mau.” Chàng rất muốn hiểu mục đích của nàng, sẽ không phải là muốn âm thầm gây bất lợi với vương quốc Á La Tư chứ.

“Tại ta, trong lòng ta, ngài, ngài giống như là... giống như là thiên thần, cho nên ta rất, rất thích làm việc nhiều... để (để có thể ngắm chàng, ôi tênh yêu của ta, hí hí)

Nhìn lên, nhìn lên ngài...” Nàng dừng cảm nói ra tình cảm yêu thích với hắn, xem hắn sẽ đối phó như thế nào.

Lời của nàng vừa nói xong, cả người Tịch Ân sửng sốt, chàng chưa bao giờ nghe nữ tử biểu lộ tâm ý với chàng, nhưng trái tim chàng không hề bối rối mà nhảy nhót vui mừng, chàng hiểu rõ ràng thân phận và trách nhiệm của mình.

“Nếu thời gian ngươi nhìn ta mà đi làm việc bề trên giao phó, chắc chắn là ngươi sẽ rất tốt.” Chàng không muốn nàng tiếp tục lãng phí thời gian với mình, nghiêm khắc sửa chữa nàng.

“Thế nhưng... Thế nhưng ta muốn, muốn nhìn lên ngài... Ta, ta không thể khống chế được... trái tim của ta...!”

Tha cần môi dưới, liếc mắt lên dò xét hắn.

Tịch Ân cau mày nhìn nàng đau khổ, cảm thấy nàng rất kỳ quái, nàng chắc đã biết thân phận của chàng, sao còn có thể nảy sinh tình cảm với chàng?

“Ngươi đã quên ta là tư tế sao?” Chàng sẽ không đáp lại bất kì cái gì với nàng, như vậy mà nàng cũng không hề để ý sao?

“Ta, ta chưa! Ta... Ta không dám quên, nhưng, nhưng... Nhưng ta sẽ không sinh vọng tưởng với ngài, ta biết.”

Nàng nói vô cùng ủy khuất, giống như là bị hắn ức hiếp.

“Được rồi, bây giờ điều ta quan tâm nhất là tại sao trên người ngươi lại có cổ tà khí, ngươi còn chưa có trả lời ta.” Chàng không muốn hao tổn tinh thần suy nghĩ vấn đề nàng có thích chàng hay không, đợi thời gian sau này, nàng sẽ không cảm thấy hứng thú nữa, cũng sẽ thấy bản thân ngốc nghếch, sau đó tự động thay đổi mục tiêu, đi tìm nam nhân có thể yêu nàng.

“Tà khí? Ta, ta không biết trên người ta có... có tà khí, tư tế, ta... ta sẽ chết chứ? Cổ tà khí kia, cổ tà khí có thể hại ta hay không?” Nàng giống như vô cùng sợ hãi, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch, âm thanh như khóc, hỏi hắn.

“Ngươi sẽ không có việc gì, ta sẽ giúp ngươi bỏ đi cổ tà khí trên người.” Thấy bộ dáng sợ hãi của nàng, Tịch Ân đoán rằng nàng sẽ không phải là người bên cạnh tà ma nữ Lộ.

“Cảm ơn tư tế! Cảm ơn!” Nàng dập đầu cảm ơn, đồng thời khoe miệng hiện lên nụ cười nhạt.

So với dự đoán của nàng thì Tịch Ân dễ lừa hơn nhiều, vốn tưởng rằng tiếp cận hắn sẽ tốn không ít thời gian, không ngờ hắn lại xung phong nhận việc giải trừ tà khí trên người nàng, vừa hợp ý của nàng. Xem ra sau này muốn giết hắn không lo không tìm được cơ hội ra tay.

“Ngươi theo ta đến thần điện, về phần công việc của ngươi, ta sẽ phân cho những người khác đi làm.” Tịch Ân ý bảo nàng đứng dậy, không có thói quen được người khác coi là thiên thần để quì lễ.

“Vâng!” Lộ vô cùng cung kính đứng dậy, không dám mạo phạm chút nào, đi theo phía sau hắn, đi tới trước thần điện.

Tịch ân lo lắng đến chuyện nàng không có pháp thuật, nên không nháy mắt đi về thần điện, đành đi bộ trở về.

18. Chương 18: Chương 18

Bước trên thần điện, Lộ cẩn cẩn dè dặt tự cảnh cáo mình, mới hiện ra được một khuôn mặt khinh thường. Người này chẳng được nàng coi ra gì cả, đồ vật trang trí bên trong đều tượng trưng cho ánh sáng, không màng vụ lợi, càng khiến nàng coi thường đến cực điểm. Thực sự không thích hợp với nàng, đối lập với lối sống trong bóng tối của nàng, cho dù là ở cách nàng bố trí đồ vật, mọi thứ đều phù hợp với tính cách của nàng, vừa u ám lại vừa tà ác.

A! Vừa vào đến thần điện, khiến nàng sinh ra kích thích muốn phá hủy tất cả, sẽ có một ngày nàng hủy diệt thần điện này, thế nhưng người đầu tiên nàng phải giết chết chính là Tịch Ân, nàng thực sự mong chờ tới lúc động thủ.

Nàng cố gắng kìm chế xúc động của mình, nếu không nàng sẽ nhanh chóng chớp thời cơ mà băm vằm cơ thể Tịch Ân thành vạn mảnh, để hưởng thụ sự vui mừng về cái chết của hắn, nàng nhẫn nhịn xuống.

Tịch Ân không hề phát hiện ra tâm tình người phía sau chuyển biến rất nhanh, tin cậy quay lưng về phía nàng, không sợ nàng sẽ nhân cơ hội này mà đánh lén.

“Bởi vì trên người người còn có tà ma pháp, cho nên đi tới thần điện có lẽ sẽ làm người thấy có chút khó chịu, nhưng mà người chịu đựng một chút, sẽ nhanh chóng thích ứng thôi.” Giọng nói của Tịch Ân rất bình thản, khuôn mặt không hề biến sắc giải thích cho nàng nghe.

“Vâng! Ta, ta sẽ chịu đựng.” Lộ giả vờ ngoan ngoãn gật đầu, đáng vẻ như có thể chịu tất cả nỗi đau.

“Ta hỏi người, người chưa từng gặp một người tóc quăn màu đen, một nữ tử lẳng lơ mặc một bộ y phục màu hồng sao?” Chàng đoán rằng tà ma pháp trên người nàng là do tà ma nữ Lộ gây ra, cho nên chàng nói ra những điểm đặc biệt của tà ma nữ Lộ.

Lộ cố ý nghiêng đầu suy nghĩ nghiêm túc một lát, sau đó mới bình tĩnh gật đầu nói: “Vâng! Vâng! Tề... Tư tề ngài, ngài sao biết ta có gặp... gặp vị tiểu thư kia?” Về mặt nàng sùng bái nhìn Tịch Ân, trong lòng thì không ngừng cười nhạo.

“Quả nhiên...” Cổ tã khí này chàng rất quen thuộc, nàng đúng là bị tà ma nữ Lộ sai khiến tiến cung, may mà chàng sớm phát hiện, nếu không để cho nàng ở trong cung gây rối loạn, có thể gây ra chuyện không ổn rồi.

“Nàng có nói gì với người hay không?” Tịch Ân tiếp tục tra hỏi, chàng muốn biết mục đích của tà ma nữ Lộ là ở đâu, muốn tìm cách hại Á Khắc Tư sao? Hay là gây rối loạn triều chính giúp cho A Liệt đợi thời cơ trở lại.

Nếu như mục tiêu của nàng là Á Khắc Tư, chàng phải tăng thêm số người đi tới Lôi Ngõa Gia bảo vệ cho Á Khắc Tư, tránh cho Á Khắc Tư bị thương.

Nhưng nếu mục đích của nàng là gây rối loạn triều chính, vậy thì chàng cũng sẽ không để cho nàng có thể thực hiện được. A Liệt đối xử với dân chúng rất bạo tàn tà ác, nếu hắn trở lại xưng vương sẽ làm hại dân chúng.

Cho nên chàng nhất định phải bắt được tà ma nữ Lộ trước, tránh để nàng làm càn làm ác.

“Không, không có, ta chỉ nhớ rõ, chỉ nhớ rõ nàng cười với ta một cái, sau đó, sau đó người... người đã không thấy bóng dáng đâu...”

Nàng giống như nhớ lại mà nói.

Tịch Ân cúi đầu tự hỏi lời của nàng, ám chỉ của tà ma nữ Lộ rất có thể là đã ăn sâu vào trong trí nhớ của nàng, đợi mục tiêu xuất hiện, chỉ thị sẽ như ánh sáng tự lóe ra, thúc đẩy nàng hành động.

“Người tên là gì?” Chàng đột nhiên hỏi.

“Ta, ta là Lị... Lị Lị.” Nàng giả vờ xấu hổ cúi đầu trả lời.

“Lị Lị, trước tiên ta giúp người giải trừ tà ma pháp trên người.”

Lộ nghe vậy, thầm kêu một tiếng, một ngày để hấn bắt tay vào giải trừ tà ma pháp trên người nàng, lời nói dối của nàng sẽ bị vạch trần, nàng phải nghĩ ra biện pháp ngăn cản.

“Vậy bây giờ sao?” Nàng cố ý ngu ngơ dò hỏi.

“Dĩ nhiên là bây giờ rồi, sau khi người đi vào thần điện, tà khí trên người càng lúc càng mạnh, phải nhanh chóng để ta giải trừ mới được.”

Tịch Ân có chút kì quái về câu hỏi của nàng, xem ra nàng không muốn giải trừ tà khí trên người ngay.

“Thế nhưng... Thế nhưng ta sẽ sợ...” Nàng giả vờ sợ sệt rút lui.

“Người không cần sợ, không có việc gì.” Tịch Ân dịu dàng trấn an tâm tình của nàng, tiến lên phía trước, không cho nàng né ra.

“Tư tế, ngài, sau khi ngài giải trừ tà khí trên người ta, ta, ta có thể bị chết hay không?” Nàng cố tình chọn vấn đề sống chết, ngăn cản hấn.

“Sẽ không sao. Ta sẽ không cho người chết đâu.” Tịch Ân vẫn kiềm chế khyên bảo nàng.

“Ta, ta...” Nàng lùi về phía sau, do dự, thực ra là nghĩ biện pháp thoát thân.

“Người cũng không muốn bị người khác khống chế, làm chuyện sai lầm chứ?” Hấn cố gắng giảng đạo lý cho nàng.

“Vâng, ta... Ta cũng không muốn làm chuyện xấu, nhưng, thế nhưng ta cũng không muốn, không muốn mất mạng.” Nàng gục đầu xuống, lòng bàn tay bắt đầu đổ mồ hôi.

“Người phải tin tưởng ta, chỉ cần tin tưởng ta, tất cả đều không có chuyện gì.”

Tuy rằng không thể biết được cuối cùng thì trên người nàng có bao nhiêu tà ma pháp, nhưng mà chàng tin tưởng là sẽ không làm hại đến tính mạng của nàng; nếu thực sự làm nàng bị thương, chàng cũng sẽ nghĩ ra biện pháp để giải quyết, tuyệt đối không mang tính mạng của nàng ra đùa giỡn.

Nàng nên làm gì bây giờ? Là hấn ép nàng ra tay sớm, xem ra nàng chỉ có thể ăn cả ngã về không, chiến thắng trong nguy hiểm, bây giờ quay về với hiện tại, Tịch Ân không hề phòng bị với nàng, tuyệt đối không lường được rằng nàng sẽ ra tay giết hấn.

Đôi mắt của nàng từ từ ngưng tụ sát ý, chuẩn bị sử dụng tà ma pháp độc ác nhất.

Đột nhiên có một thị nữ lao điên cuồng vào thần điện, khiến Lộ kiềm chế hành động tấn công đúng lúc, im lặng quan sát chuyển biến.

19. Chương 19

“Tư tế! Không hay rồi! Không hay rồi! Trong cung có vài thị vệ bỗng nhiên xoay vòng vòng, vô cùng điên cuồng, tất cả mọi người đều không thể khống chế được?” Thị nữ hoang mang rối loạn, khẩn trương bẩm báo.

Tịch Ân ngăn người, khó hiểu vì sao tính tình thị vệ lại thay đổi như vậy, tuy nhiên chàng tính tới đó xem qua một chút.

“Ở nơi nào?” Chàng bình tĩnh hỏi thị nữ, muốn nàng không hoảng sợ.

“Ở tây cung.” Thị nữ sợ tới mức hồn vía đã biến đi đâu mất, ở nơi thị vệ tự phát cuồng thật là khủng khiếp, rất dọa người, bọn họ không hiểu được tại sao một người chỉ sau một đêm mà đến cha mẹ mình cũng không nhận ra, thậm chí đó là những người đáng thương.

“Lị Lị, người ở tạm trong này trước nhé.” Tịch Ân dặn dò nàng ở lại, lập tức trong nháy mắt đã đến tây cung tìm hiểu sự thật.

Sau khi hấn rời đi, Lộ tránh được tai họa, cuối cùng cũng yên tâm nở nụ cười, nàng đứng ở chỗ đó, đôi mắt xuyên qua tường đá, lập tức hiểu rõ nguyên nhân thị vệ phát cuồng, nàng vui vẻ nhếch miệng cười khê.

Là Mã Cơ! Mã Cơ có thể biết nàng bị Tịch Ân mang đi, để tránh xảy ra việc ngoài ý muốn, có thể mới xuống tay với bọn thị vệ.

Cũng may Mã Cơ nhanh nhẹn, nếu không công sức của nàng đã đổ xuống sông xuống bể hết.

Trên mặt Lộ nở nụ cười tà ác quen thuộc, nàng cười nhìn đám người kích động ở trong tây cung, cười nhìn Tịch Ân ngu xuẩn.

Nàng cảm thấy cực kỳ mỉa mai, người nàng mang tà ma pháp nhưng lại có ngày có thể bước vào thần điện, chơi đùa vui vẻ!

Nàng phải gây náo loạn một phen mới được, làm ọi người không thể khinh thường được tà ma nữ Lộ nàng, nhất là ở thần điện

Nắm thần điện này trong tay rồi phá hủy nó!

Ha ha ha!

Sau khi giải trừ tà ma pháp trên người các thị vệ phát cuồng, Tịch Ân gọi vài tên thị vệ đến, hỏi xem trước khi bọn họ mất đi ý thức, có gặp chuyện quái dị hay không, để xác định xem là tà ma nữ Lộ hay là nanh vuốt của nàng ẩn náu ở trong hoàng cung, chàng ra lệnh mọi người đề cao cảnh giác, không thể để cho tà ma nữ Lộ và thuộc hạ lợi dụng thời cơ.

Chàng cũng không quên cô gái ở thần điện kia, nàng nói nàng từng gặp tà ma nữ Lộ, nàng rất có thể là trực tiếp bị hạ tà ma pháp. Nếu tà ma nữ Lộ tự mình xuống tay, nhất định phải có ý đồ khác, có lẽ chàng tạm thời không nên giải trừ tà ma pháp trên người cô gái kia, sau đó dẫn dụ tà ma nữ Lộ hiện thân.

Còn nữa, trực giác nói cho chàng biết, cô gái kia có vấn đề, khi chàng đứng gần nàng có cảm giác rất không thoải mái, cái loại cảm giác này vô cùng quen thuộc, nhưng lại không thể nói rõ cái cảm giác quen thuộc này ở đâu, ở trên người nàng không chỉ có tà ma pháp mà còn có cảm xúc hận thù.

Không giống như đối mặt với thị vệ bị hạ tà ma pháp, chàng cảm thấy rất khác, không có chán ghét, oán hận, mà là một lòng muốn vì bọn thị vệ mà giải trừ thống khổ, khi đó trong lòng chàng tràn ngập khoan dung. Nhưng khi đối mặt với cô gái kia, chàng không hề tồn tại cảm giác nhân từ, đáy lòng thậm chí dâng lên một ý nghĩ không muốn nhân từ với nàng, coi sự tồn tại của nàng làm bẩn hoàng cung, không nên để nàng ở lại nhân gian.

Vì sao lại như thế? Tịch Ân nghĩ mãi mà không ra nguyên nhân ở chỗ nào, trực giác nói cho chàng biết, phải xem xét cẩn thận từng chỗ, nếu không sẽ tạo nên sai lầm không thể cứu vãn được.

Vì muốn dụ tà ma nữ Lộ xuất hiện, chàng có thể chịu đựng cảm giác khó chịu khi tiếp xúc kia, giả vờ không hề cảm hận cô gái đó, để cho nàng đi lại ở trong thần điện; chỉ cần có thể dụ tà ma nữ Lộ, chàng có thể bỏ qua cảm giác của bản thân. Trên thực tế, vì giải trừ uy hiếp của tà ma nữ Lộ đối với vương quốc Á La Tư, chàng lúc nào cũng có thể hy sinh tính mạng của mình.

Mặt trời đã bắt đầu mọc ở phía chân trời, ánh nắng dường như không gây ảnh hưởng cho Tịch Ân, khi chàng quay lại thần điện, đã là buổi sáng ngày hôm sau.

Chàng bước vào thần điện, lập tức đến gặp cô gái, nàng đang giúp thị nữ khác dọn dẹp thần điện, chàng đặc biệt chú ý đến dung mạo cô gái, trải qua một đêm, chàng dường như đã quên hình bóng của nàng.

Đúng như chàng dự liệu, nàng hoàn toàn bình thường, ngay cả đặc điểm làm cho người ta nhớ cũng không có, nói chuyện lắp bắp, lá gan bé như con chuột, chẳng trách sao tà ma nữ Lộ lại chọn nàng.

“Tư tế, tư tế, ngài, ngài đã trở lại.” Sau khi Tịch Ân bước vào thần điện, Lộ vừa quay đầu lại lập tức cảm nhận được hơi thở khiến người khác chán ghét của hấn, nàng để hấn đánh giá nàng, cố gắng không làm cho hấn nghi ngờ, thật ra trong lòng rất sợ hấn sẽ đột nhiên ra tay đánh về phía nàng, hoặc là nói muốn giải trừ tà ma pháp trên người nàng.

Đợi một lúc lâu, hân cũng không lên tiếng, đến khi thị nữ khác phát hiện hân trở về, vì thế nàng chỉ có cách hướng hân vấn an, rồi xem hân có phản ứng gì.

“Ừ, tối hôm qua người ở đây có quen không?” Tịch Ân nói chuyện với nàng rất thân thiện.

“Tốt, rất quen.” Nàng cố gắng che dấu tà khí trên người, không cho tà khí bộc phát lần thứ hai khiến cho hân chú ý, đợi ở trong địa bàn của hân lâu như thế, tà khí trong cơ thể càng rục rịch, chạy loạn điên cuồng, trong lòng thầm nghĩ thật không hợp với tính cách của mình, nhưng vẫn nén xuống nhẫn nhịn.

“Vậy là tốt rồi.” Tịch Ân gật gật đầu, thấy nàng, khuôn mặt không ngừng thay đổi biểu cảm, cuối cùng là chàng cảm thấy nàng thế nào đây. Mà trong lòng nàng đã nghĩ ra sao?

“Tư tế, tư tế, ngài đã, đã vất vả một đêm, muốn, muốn Đi, đi nghỉ ngơi một chút hay không?” Lộ vội vã đuổi Tịch Ân đi, không cho hân có cơ hội nhắc tới chuyện giúp nàng giải trừ tà ma pháp trên người.

“Ta không sao. Đúng rồi, người nói người tên là gì?” Tên của nàng cũng giống như nàng, dễ dàng làm cho người ta quên đi.

20. Chương 20: Chương 20

“Lị Lị, ta... Ta là Lị Lị.” Tiếng nàng trả lời như con muỗi, chàng hiểu được tên là Lị Lị là bởi vì nó vô cùng phổ biến, thế nên mới khiến chàng không nhớ được.

“Ừ, ta sẽ nhớ kỹ.” Lị Lị, một tên người bình thường đến nỗi không thể bình thường hơn nữa. Nàng thật sự chỉ là nữ tử bình thường ở nông thôn thôi sao? Trong lòng hân rất nghi ngờ, xem ra hân phải phải người đến quê hương của nàng đi thăm dò xem nàng nói thật hay không.

Lộ hình như vừa vui vẻ lại vừa lo lắng vặn vẹo hai tay, giả vờ không biết phải nhìn Tịch Ân như thế nào, trên gò má còn có chút e lệ của thiếu nữ, trên thực tế nàng hận không thể lập tức nhào về phía hân mà giết.

“Tư tế, ta đã chuẩn bị xong đồ ăn sáng cho ngài rồi.” Một gã đang học tập ở thần điện, là một nam nhân mặc áo trắng đi tới, khuôn mặt bình thần không khác gì Tịch Ân.

“Ừ, cảm ơn người.” Tịch Ân gật đầu hướng tới nam nhân kia nói lời cảm ơn.

Được khen ngợi, trên mặt tiểu nam tử hiện lên nét vui mừng, nếu không chịu giới hạn trong giáo dục hàng ngày, hân chắc chắn sẽ hài lòng nhảy dựng lên.

Lộ không chú ý tới tiểu nam tử vui vẻ kia ở trong phủ, tối hôm qua trong thần điện ngoại trừ nàng ở ngoài, tất cả đều là đệ tử theo Tịch Ân học tập, bọn họ cẩn thận trong lời nói và việc làm và cử chỉ rất lễ phép, khiến nàng không có cách nào kiên nhẫn nổi, trong bụng lửa giận điên cuồng, chán ghét đối với nơi này không ngừng tăng lên. Để tránh mất lý trí mà đại khai sát giới, nàng cố ý tách ra mọi người, không hề tiếp xúc với bọn chúng, để đề phòng bọn họ nói không đúng điều nàng muốn nghe, làm cho lửa giận của nàng bùng cháy dữ dội.

“Lị Lị, người đã ăn chưa?” Tịch Ân lễ độ mời nàng cùng ăn bữa sáng.

Tiểu nam tử mặc dù biết được Lị Lị đã dùng bữa sáng, nhưng cũng không vô lễ xen vào.

“Ta, ta ăn xong rồi, cảm ơn, cảm ơn ngài, tư tế.” Muốn nàng và Tịch Ân cùng dùng bữa, không bằng giết nàng còn tốt hơn.

“Ta đây thất lễ rồi.” Hân dụi dụi quay về phía nàng nói rồi quay đi.

Tiểu nam tử thấy thế, cũng hướng Lị Lị hành lễ.

“Tư tế, mời, mời đi thông thả.” Hân lại hướng nàng hành lễ, khiến Lộ cảm thấy bất ngờ, hơn nữa hân không có nhắc lại việc muốn giúp nàng giải trừ tà ma pháp trên người, khiến nàng kinh ngạc không thôi, theo như

ý định của hắn ngày hôm qua, nàng cho rằng sau khi hắn trở về chắc chắn sẽ nhắc lại chuyện xưa, không nghĩ hắn lại không thể, chẳng lẽ là quên mất sao.

Theo phong cách của hắn, không tin hắn sẽ quên dễ dàng như thế, không biết nguyên nhân gì sẽ khiến cho hắn nhắc lại một lần nữa.

Là do thân thể của hắn bị ảnh hưởng bởi tà ma pháp sao? Không! Không có khả năng! Nàng ăn nấu tốt như vậy, cho dù bề ngoài hay tên đều bình thường khiến cho người khác không có ấn tượng gì, trước khi Tịch Ân hỏi tên của nàng cũng hiểu, trong lòng hắn, nàng là một nữ tử dễ bị quên lãng, hắn sao có thể đối với một người không có chút đặc biệt nào sinh ra hoài nghi chứ? Nàng chỉ tự hù dọa bản thân mà thôi.

“Ôi! Cho dù lúc nào ta nhìn thấy tư tế, người luôn luôn thần thánh và có lễ nghi như vậy.” Một thị nữ không nén được tôn sùng mà thở dài.

Thần thánh? Có sao? Lông mày Lỗ khẽ nhíu lên.

“Đúng vậy! Tư tế người cao quý như vậy sẽ không sinh ra mơ mộng với nữ nhân, nhưng chúng ta lại nảy sinh nhớ nhung với người.” Hắn càng cao khó với, càng khiến nữ nhân tăng thêm tò mò với hắn

Hừ! Có phải không? Trong lòng Lộ cười nhạt, nàng cũng chưa quên trong lúc bị mê hương và sau đó hắn khác biệt bao nhiêu, hắn cuồng nhiệt nóng bỏng đến nỗi đến bây giờ nàng cũng chưa quên, hắn cũng có thể khiến nàng dâng lên từng ngọn sóng xúc cảm, đây là chỗ khiến nàng ngạc nhiên nhất, nàng cho rằng không thể có đàn ông có thể kích động dục vọng của nàng, không nghĩ hắn dễ dàng có thể làm được, vì sao lại khiến nàng rơi vào trong ngọn lửa đó.

Có liên quan tới việc thấy hắn thống khổ đấu tranh sao? Nhất định là nhìn thấy hắn liều mình kiềm chế như vậy, hết lần này tới lần khác không kiềm chế được, khiến nàng đạt được rất nhiều niềm vui trong lúc đó, làm cho nàng quên đi mục đích, thiếu chút nữa bị lạc khỏi đường đi đã định.

Hay là do hắn là kẻ thù của nàng, nắm ở trong tay kẻ thù lớn nhất đời mình, khiến cho nàng khó mà đạt được thắng lợi đã đề ra.

21. Chương 21

Dù sao nhất định có một nguyên nhân, chẳng qua nàng hiểu rất rõ ràng, lúc đó Tịch Ân cũng không khống chế được, khi hắn triển miên ôm nàng, vẻ mặt của hắn tuy gượng ép nhưng cũng không cứng nhắc như ngày thường, lúc ấy có thể nhìn thấy dục vọng của hắn thiêu đốt trong mắt, hai má hắn còn vì không chiếm được mà co rúm lại rất thống khổ.

Về mặt diện cuồng đó cho thấy hắn cũng chỉ là nam nhân bình thường, trốn không được sự dụ dỗ của nữ nhân.

Chính là. Chính là vẻ mặt muốn giết nàng sau đó, nàng không nghĩ hắn có thể phản công lại, nàng cứ nghĩ sau khi hắn ăn nàng xong sẽ mệt mỏi ai ngờ, chỉ có thể trách mình ngu muội, không nghĩ hắn ngoài mặt nàng lại còn muốn lấy tính mạng của nàng.

May mắn là nàng tránh được, nếu không hôm nay nàng sẽ không thể trà trộn vào thần điện báo để báo thù.

Nàng thầm vui mừng, không đồng ý lời nói của hai thị nữ kia.

“Không ai có thể ảnh hưởng tới tư tế, chàng vĩnh viễn là thần tượng của mọi người.” Thị nữ bật cười ha ha, mọi người cao hứng cùng lập trường với nhau, không ai có thể nổi tiếng hơn tư tế.

“Ôi, nhưng mà ta vẫn hi vọng ngày ngày có thể ở bên cạnh người, cho dù là suốt ngày ở trong thần điện quét dọn, ta cũng đồng ý.” Đó là một chút quan bèo bở, mỗi thị nữ đều muốn tranh cướp vào thần điện, có thể là thị nữ quét dọn trong thần điện cũng không đơn giản, ngoại trừ gia thế trong sạch, còn phải là thiên kim tiểu thư xuất thân danh môn vọng tộc .

Người nhà đưa các nàng vào thần điện làm thị nữ, là muốn các nàng học được càng nhiều lễ nghĩa, cũng bởi vì tư tế Tịch Ân là bằng hữu tốt của vương Á Khắc Tư, thường xuyên gặp mặt với vương Á Khắc Tư, vương Á Khắc Tư cũng thường xuất hiện ở thần điện, do đó tư tâm hy vọng các tiểu thư này có thể lọt vào mắt của vương, được vương coi trọng, tiến tới làm phi.

Các nhà này tính toán chi li, đáng tiếc giấc mộng chưa thành, đối tượng nữ nhân ngưỡng mộ trong lòng không phải vương Á Khắc Tư, mà lại là tư tế Tịch Ân. Nếu bọn họ hiểu rõ sự thật, sẽ nghĩ biết thế đã chẳng làm, ước gì lập tức đem nữ nhân về nhà.

“Con người thì không có chuyện thấy đủ, ta. . . .” Thị nữ đột nhiên hạ giọng nói: “Ta từng hy vọng mình là nam nhi, như vậy ta có thể quang minh chính đại đến thần điện cùng tư tế học tập, sớm chiều ở chung với người!”

“Thật ra ta cũng từng nghĩ như vậy đó.” Một thị nữ khác nghe xong, hưng phấn mà gật đầu.

Lộ nghe thấy tròng lớn mắt, không thể tưởng tượng được là Tịch Ân được hoan nghênh như thế. Ở trong lòng nàng, hắn là đại diện cho hai chữ chán ghét, nếu nàng không phải giết hắn, nàng tuyệt đối không thể xuất hiện xung quanh hắn, làm cho bản thân mình không vui vẻ như thế.

Nàng chán ghét nhăn mặt nhíu mày, không đồng ý với lời nói của thị nữ, nàng cảm thấy các nàng ái mộ Tịch Ân rất buồn cười, nếu các nàng biết bộ dáng Tịch Ân trong lúc trúng mê hương, còn có thể thích hắn sao? Có thể chán ghét hắn không kịp, dù sao ở trong lòng các nàng, Tịch Ân là thiên thần hóa thân thành.

“Lị Lị, người là người may mắn nhất trong chúng ta đấy, ta thực sự không hiểu vì sao tư tế lại cho người ở tại trong thần điện.”

Đột nhiên, hướng mũi nhọn về phía Lộ.

“Cái, cái gì?” Lúc này giật mình, Lộ không nghĩ tới lại chuyển đề tài lên trên người nàng, nàng làm chuyện gì chứ?

“Đúng vậy! Lị Lị, người chỉ là một cô bé ở nông thôn, sao lại có tư cách vào thần điện? Ta cảm thấy được người ngay cả tư cách tiến cung làm thị nữ cũng không có.” Một thị nữ khác bĩu môi. Cô gái giống như Lị Lị, từ nông thôn tới thì không thể bước vào cửa nhà nàng một bước, nàng thật sự không biết tư tế có dụng ý gì mà để Lị Lị ở trong thần điện, nếu nói là để Lị Lị hầu hạ người, thì lại càng không thể, ở đó có rất nhiều đệ tử, mỗi người đều nghe theo lệnh tư tế, cần gì Lị Lị.

“Ta. . . . Ta. . . .” Lộ cúi đầu, giả vờ nói không ra lời. Nếu là ngày thường, hai người bọn họ đã sớm bị nàng giết chết, sao có thể đứng ở trước mặt nàng chất vấn nàng.

Nàng cố đè sát ý nổi lên trong cơ thể xuống, kiềm chế không ra tay. Rồi sẽ có một ngày, sau khi nàng giết Tịch Ân, nàng sẽ tắm máu nơi đây.

“Các người đang nói chuyện gì?” Tịch Ân đột nhiên xuất hiện, im hơi lặng tiếng.

Trái tim Lộ đập mạnh một cái. Trời ạ! Hắn tới khi nào? Sao nàng không biết? Nàng lại có thể không phát hiện hơi thở của hắn, thực ra là có chuyện gì đã xảy ra? Là pháp thuật của hắn tăng lên, hay là tà ma pháp của nàng yếu đi?

Không! Sẽ không! Nàng hấp thu tà ma pháp của sư phụ, năng lực không có khả năng yếu đi, vậy nguyên nhân là ra ở trên người Tịch Ân sao?

Đáng giận!

“Không có việc gì, chỉ là tâm sự chút thôi.” Thị nữ cười hoà giải, không cho Tịch Ân nhìn thấy sắc mặt đáng ghét kia của các nàng.

“Đúng vậy!” Một thị nữ khác cười phụ họa.

“Thấy các người ở chung tốt vậy, ta rất an tâm.” Tịch Ân cười như mùa thu tỏa nắng, làm trong lòng các nàng không tự chủ được sinh ra cảm giác sung sướng và hòa nhã.

Hai thị nữ và Tịch Ân cùng cười khẽ.

Lộ ngẩng đầu lên liếc mắt Tịch Ân một cái, sau đó thấy hắn thật chướng mắt, lại cúi đầu, không muốn lại nhìn.

Khi Tịch Ân thấy nàng gục đầu xuống, có chút đăm chiêu nhìn nàng, chàng không quên khi bước vào đại sảnh, từ trên người nàng phát ra tà khí mãnh liệt, luồng tà khí kia quá mạnh mẽ, rất mạnh, còn sát khí hỗn lộn, không giống tà ma pháp bình thường trên người tà ma nữ Lộ.

22. Chương 22

Lộ không hiểu vì sao Tịch Ân đi tới chỗ binh lính bị thương mà nàng lại phải đi cùng hắn, hắn có thể mang đệ tử đi cùng để học tập không phải tốt hơn sao? Vì sao chỉ mang một gã tiểu nam hài và nàng? Nàng thực sự không đoán ra dụng ý của hắn, nhưng cũng khôn ngoan không đề cập tới nghi ngờ này..

Ở trước mặt Tịch Ân, nàng vĩnh viễn là cô gái nông thôn vụng về không biết gì lại hay then thùng đích kia, nhưng Lị Lị vẫn là vấn đề huyền bí không thể hiểu được.

Ba người đều mang các rổ đựng đầy thức ăn, đi dưới ánh mặt trời chói chang thật là nóng, nàng mệt mỏi cố gắng lấy mu bàn tay lau đi mồ hôi trên trán, không hiểu sao nhiệt độ ban ngày giống như bị đóng lửa lớn thiêu đốt. Nhưng mà nhìn Tịch Ân lại giống như không hề chịu ảnh hưởng gì, toàn thân vô cùng mát mẻ, khiến nàng ghen tị không thôi.

Tiểu nam hài đi theo bên người Tịch Ân, thân mình nho nhỏ cũng rất nghiêm túc, im lặng, giống như hình ảnh thu nhỏ của Tịch Ân. Lộ bấu môi chầm biếm, đoán rằng lúc nhỏ Tịch Ân cũng giống tiểu nam hài này. Sư phụ và đệ tử, đều khiến người khác chán ghét như nhau!

Ở trong thần điện nhiều ngày, ngoại trừ việc ngày ngày giúp thị nữ quét dọn, nàng không có việc gì làm, Tịch Ân cũng không nhắc lại việc giải trừ tà ma pháp.

Việc trên người nàng có tà ma pháp, chẳng lẽ hắn nhìn thấy manh mối gì rồi sao? Mặc kệ nguyên nhân vì sao, nàng càng phải làm việc cẩn thận mới được, có lẽ nàng phải ra tay trước, đầu tiên là mở miệng hỏi hắn khi nào phải giải trừ tà ma pháp trên người nàng, dù sao nàng cũng là người có liên quan, nếu không nhắc tới lại lộ ra lo lắng, không khỏi khiến kẻ địch nghi ngờ, mà biết đâu trong khi nàng trả lời có thể biết được mưu kế của hắn.

Tiểu nam hài đi theo bên người Tịch Ân, học theo trí tuệ của sư phụ, trong lòng cũng có nghi vấn. Hắn không biết vì sao sư phụ lại để cho Lị Lị đi theo, từ trước đến nay đều là một mình hắn và sư phụ, chưa bao giờ có thị nữ đi theo bên cạnh, hơn nữa cũng không có thị nữ có thể ở lại thần điện nha.

Hắn đoán không ra trong lòng sư phụ có chủ ý gì, mà năng lực của hắn cũng không cao cường đến mức có thể dò xét ra, cho nên hắn chờ đợi lúc sư phụ nguyện ý nói cho hắn biết.

Việc này coi như là thử thách tính nhẫn nại cho hắn, sư phụ nói, tất cả sự vật bên ngoài đối với hắn đều là thử thách, xem hắn đối mặt như thế nào, đồng thời cũng biết kết quả mà hắn tu luyện. Hắn đi theo bên người sư phụ nhiều năm, đương nhiên không thể làm cho sư phụ thất vọng.

“Lị Lị, bởi vì phải phân phát rất nhiều thức ăn, cho nên phiền người đi theo hai thầy trò chúng ta, người sẽ không để ý chứ?” Dọc đường đi Tịch Ân chưa nói nửa câu, đột nhiên thốt ra câu này.

“Không, đương, đương nhiên sẽ không, có thể, có thể đi cùng tư tế, tư tế. . . . cùng ngài, ngài xuất hiện, là, là, là mấn của ta..”

Nguyên nhân đích thực như lời Tịch Ân nói sao? Hắn rất hoài nghi.

Đúng là đồ ăn trong tay Tịch Ân nhiều hơn bình thường, hơn nữa vì tôn kính với Tịch Ân, tiểu nam hài không nói ra nghi vấn, lập tức chấp nhận lời nói của Tịch Ân.

“Đây tất cả đều là thương binh của cuộc giao chiến giữa nước ta và đế quốc Phổ Mạn, bọn họ bị thương chưa khỏi, do đó chưa thể về quê, có người đi thăm bọn họ, có thể khiến trong lòng bọn họ sung sướng, thương thế cũng sẽ mau chóng khôi phục.” Tịch Ân chậm rãi nói.

“Đúng vậy, mỗi lần chúng ta tới, bọn họ đều rất vui vẻ, tất cả bọn họ đều là người tốt, người sẽ thích bọn họ, Lị Lị tiểu thư.” Tiểu nam hài phụ họa theo, giọng điệu rất giống Tịch Ân.

“Ừ!” Lộ vuốt cằm một chút. Thật ra trong lòng không hề dao động trong lời nói của hai người bọn họ, từ lúc nàng còn nhỏ tới giờ, chưa từng thích qua cái gì, càng đừng nói những thương binh nàng sẽ gặp qua này, nàng không có nhiệm vụ thích bọn họ, cũng sẽ không thích bọn họ, nàng hoàn toàn khẳng định điều này.

“Chúng ta tới rồi.” Đi vào một tòa nhà sạch sẽ, Tịch Ân nói.

Lộ ngẩng đầu liếc mắt một cái tòa kiến trúc màu trắng hùng vĩ kia, dưới đáy lòng hừ lạnh một tiếng, chỉ mỗi bề ngoài cũng khiến người khác ghét, tin chắc rằng người ở bên trong cũng sẽ không hay ho chút nào, chẳng qua thân phận bây giờ của nàng là Lị Lị, nàng sẽ sắm vai diễn của mình hoàn hảo, tuyệt đối không lộ ra vẻ chán ghét.

“Tư tế đến kìa!” Có người mắt sáng lên khi nhìn thấy Tịch Ân ngoài cửa, vui mừng hô lên.

“Khinh Hồng cũng đến kìa.” Có người gọi tên tiểu nam hài!

Lộ liếc mắt nhìn tiểu nam hài, hóa ra tên hắc là Khinh Hồng, vẫn cảm thấy hắc không phải là nhân vật quan trọng, cho nên chưa từng mất công hỏi tên của hắc, thậm chí khi có người bên cạnh nhắc tới hắc, nàng cũng không chú ý.

“Tư tế, Khinh Hồng, hoan nghênh các người đến đây, còn có vị tiểu thư này.” Có người đi ra chào đón, là nữ nhân làm cho người ta vừa thấy đã có cảm giác thỏa mái không nói ra lời.

“Cảm ơn, cảm ơn người, phu nhân, ta, tên ta là Lị Lị.” Lộ hướng nàng hành lễ, cố ý tránh nữ nhân làm cho người ta thỏa mái khiến nàng thấy khó chịu kia.

“Lị Lị, đừng khách sáo với ta, mọi người đang chờ các người, vào đi!” Nữ nhân không để cho nàng né tránh, tự động cầm lấy tay nàng, đem ấm áp từ trong lòng bàn tay truyền sang trong lòng bàn tay lạnh lẽo của nàng.

23. Chương 23

Lộ kinh ngạc trừng mắt nhìn bàn tay to béo của người kia, trong lòng trào lên chút ấm áp chưa từng xuất hiện, thoáng chốc, nàng không biết làm sao, nàng không có thói quen đối mặt với loại cảm giác này, nàng không nên tiếp tục để nữ nhân kia cầm tay nàng, nàng phải nhanh chóng bỏ ra mới được!

Nàng vội vàng thoát ra khỏi lòng bàn tay nữ nhân kia, bà ấy kinh ngạc nhìn nàng.

“Là ta lỗ mãng, ngại quá, hy vọng Lị Lị tiểu thư đừng để ý.” Nữ nhân cười tự trách bản thân.

Tịch Ân thản nhiên chú ý biểu cảm trên mặt Lị Lị, không hề sai, trong mắt nàng chợt lóe lên vẻ bối rối rồi nhanh chóng biến mất.

“Không, không, là, là tay của ta dính, dính toàn mồ hôi, không, không muốn làm cho tay phu nhân bẩn.”

Lộ cúi đầu lảng tránh khuôn mặt tươi cười của nữ nhân kia.

“Thì ra là thế, ta còn tưởng người chán ghét ta chứ!” Nữ nhân cười vang, rất nhanh lôi kéo tay nàng, hướng bên trong đi vào.

Lộ không có lý do phản đối nữa, chỉ có cố nén cảm giác quái dị xuống, giống như tượng gỗ, cứng ngắc để nữ nhân kia lôi kéo đi, điều trong lòng muốn chính là, khi nào nữ nhân này mới bằng lòng buông nàng ra.

“Chúng ta cũng vào đi thôi!” Tịch Ân cười nói với Khinh Hồng.

“Vâng.” Khinh Hồng đột nhiên cảm thấy Lị Lị có chút quái dị, nhưng hắn lại không nói ra được quái lạ ở nơi nào, ngẩng đầu nhìn về phía sư phụ, nhìn thấy trong ánh mắt bạc của sư phụ nắm chắc sự thật, hắn cuối cùng cũng thả lỏng tâm trạng, hóa ra cảm nhận của hắn và sư phụ giống nhau, hoàn toàn không phải là hắn suy nghĩ nhiều.

Nhưng nếu Lị Lị lạ, tại sao sư phụ còn để Lị Lị đi theo tới?

“Người sẽ hiểu.” Tịch Ân cười nói, nhìn thấu nghi vấn của hắn.

“Vâng.” Khinh Hồng dùng sức gặt đầu, biết được đáp án phải dựa vào suy nghĩ của hắn.

Đi vào nơi điều dưỡng toàn thương binh, không có tiếng rên rỉ như mong muốn, tất cả lại đều là tiếng cười vui vẻ, tiếng cười sung sướng đó khiến Lộ không quen, nàng sững sờ để nữ nhân kéo nàng vào phòng.

Nhóm thương binh nhìn thấy tư tế đã đến, vui mừng ân cần thăm hỏi Tịch Ân, Lộ lại càng sững sờ giống tượng gỗ, cứng ngắc truyền thức ăn đi.

Nhóm thương binh thấy thức ăn không hề giống đám ong bắp cày tranh cướp thức ăn, truyền qua cho nhau, từ từ truyền xuống, cho đến hết.

Trong tay ai cũng có thức ăn, cái giỏ không đã trở lại trong tay Lộ.

“Tư tế, lâu rồi không thấy người, gần đây người có mạnh khỏe không?” Không hề vội vàng ăn đồ ở trong tay, thương binh hỏi ngược lại Tịch Ân về tình hình gần đây trước.

“Tốt lắm, các người thì sao? Ta cảm thấy tinh thần các người hôm nay so với lần trước ta đến đã tốt lên rất nhiều.” Tịch Ân vừa lòng nhìn sắc mặt hồng hào của bọn họ.

“Đúng vậy! Ta có thể nhanh chóng về quê nhà rồi.” Một thương binh vui sướng nhếch miệng cười, những người khác cũng vui vẻ cười theo.

Đã lâu lắm rồi hắn không về nhà, rất nhớ người nhà.

Lộ thờ ơ nhìn bọn họ nói chuyện qua lại với nhau, lúc này nàng đã thoát khỏi tay nữ nhân kia, trong lòng không còn cảm giác mãnh liệt kia, khôi phục lại lạnh như băng.

“Cuối cùng có thể trở lại quê hương Phổ Mạn rồi.” Một thương binh đột nhiên lên tiếng nói.

“Chúc mừng người nha!” Những người khác cũng vui vẻ chúc mừng hắn.

Lộ không dám tin nhìn tên nam nhân kia, hắn nói phải về Phổ Mạn. Hắn là người Phổ Mạn? ! Nếu là người Phổ Mạn, sao lại ở cùng người Á La Tư? Chẳng lẽ tất cả thương binh nơi này đều là người Phổ Mạn sao?

“Sau khi trở lại Phổ Mạn, đừng quên viết thư cho ta.” Một gã thương binh dạn dò nói.

“Đúng vậy! Đúng vậy!” Người bên ngoài cũng phụ họa theo.

“Hắn là người Phổ Mạn sao?” Lộ thì thào hỏi.

“Đúng vậy, hắn đúng là người Phổ Mạn. Làm sao vậy?” Biết rõ nghi hoặc trong lòng nàng, Tịch Ân vẫn hỏi.

“Vây những người kia” Nàng không thể xác định những người khác là người Phổ Mạn hay người Á La Tư.

“Bọn họ đều là người Á La Tư.” Tịch Ân cười trả lời.

“Vì sao bọn họ có thể chung sống hoà bình chứ?” Nàng cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, người Phổ Mạn chịu thua người Á La Tư, cho dù không đánh nhau to, vậy mà cũng không để ý sao, sao có thể chung sống một phòng còn hoà thuận vui vẻ như vậy, ở đây rốt cục đã xảy ra chuyện gì?

“Sao lại không thể có khả năng chứ. Chiến tranh là tàn khốc vô tình, nhưng người thì không phải vậy, người thì có tình cảm, ở chung lâu, thì sẽ phát hiện ra đối phương thật là tốt, sẽ không tiếp tục thù hận đối phương nữa.”

Lộ ngây ngốc nhìn các nam nhân hòa hợp với nhau, chẳng lẽ bọn họ đã quên thân phận của mình khác nhau sao? Phổ Mạn thất bại bởi Á La Tư, chẳng lẽ hắn không hề nghĩ tới báo thù sao?

Không! Nàng không ủng hộ lời nói của Tịch Ân, nàng cho rằng, cho dù ở chung với Tịch Ân mấy trăm năm, nàng cũng sẽ không cảm thấy được hắn tốt, lại càng không buông xuôi lòng thù hận với hắn.

Nàng sẽ không! Tuyệt đối sẽ không!

24. Chương 24

Nàng không giống như quân nhân không có tôn nghiêm này, nàng và hắn khác nhau! Lập trường của nàng vĩnh viễn không thay đổi, tuy theo Tịch Ân là thân mật với kẻ thù, nhưng nói thật, toàn bộ không ảnh hưởng tới nàng!

Về mặt cảm hận im lặng nổi lên đôi mắt nàng, lời Tịch Ân nói khiến Lộ hở ra một phần nguy trang của mình.

Khinh Hồng nhìn thấy thế, hắn kinh ngạc trừng to đôi mắt, trong chớp lát không thể tin được nữ tử này toát ra oán hận, không phải là Lị Lị bảo sao nghe vậy thường ngày sao.

Khóe miệng Tịch Ân mang theo nụ cười, ý bảo đáp án Khinh Hồng tìm ra cũng giống hắn.

“A Liệt không phải là một vị minh quân, chuyện này mọi người đều biết.” Tịch Ân bỗng nhiên nói.

Lộ giương mắt nhìn hắn, không biết vì sao hắn nhắc tới A Liệt, nàng đương nhiên biết A Liệt không phải là minh quân, nhưng A Liệt không có đức không có tài, không liên quan tới chuyện của nàng, điều nàng quan tâm chính là lợi ích của bản thân, không có thời gian quan tâm tới người không được tích sự gì.

“Vương Á Khắc Tư đánh dẹp hắn, thay thế hắn, nhân dân sẽ thấy rõ ai mới là minh quân chân chính, và vấn đề phân biệt chủng tộc cũng sẽ không tồn tại.” Hắn có lòng tin sâu sắc với Á Khắc Tư, tin chắc rằng Á Khắc Tư có khả năng mang đến cho nhân dân cuộc sống tốt đẹp.

“Thế nhưng ta nghe người ta nói, vương Á Khắc Tư cũng không bắt được A Liệt, không phải sao?” A Liệt tuyệt đối sẽ không cam tâm mất đi tất cả, cho dù không đoạt lại giang sơn, với tính cách A Liệt cũng sẽ gây rối ở các nơi, không cho Á Khắc Tư sống dễ chịu.

Mà về phần nàng... sau khi ổn định xong A Liệt sẽ hận không thể mang nàng bầm thành vạn mảnh, nhớ lại lúc trước nàng ở trước mặt A Liệt cam đoan sẽ có cách lật đổ tình thế, chiến thắng Á La Tư, kết quả chỉ là miễn cưỡng nói có lệ với hắn, lúc này, hắn nhất định nghĩ biện pháp tính sổ với nàng!

Nàng lạnh lùng nhếch lên nụ cười âm tà, nàng không sợ A Liệt tìm tới nàng, chỉ với một người A Liệt sao có thể khiến nàng dễ vào mắt, tà ma pháp của nàng đủ để khiến A Liệt muốn sống không được, muốn chết cũng không xong. Nếu như A Liệt chán sống, nàng sẽ vui vẻ tiễn hắn đi về cõi cực lạc.

“A Liệt không phải là người dễ dàng bỏ cuộc, hắn sẽ quay lại.” Tịch Ân nói. Chàng đã xem qua, rất nhanh sẽ gặp lại A Liệt.

“Như vậy thật tốt, thật tốt quá, có thể tìm được hắn sớm một chút, tìm được hắn, dù sao, cũng là chuyện tốt.” Bọn họ khó mà có cùng một quan điểm.

“Nhưng ta cũng đoán rằng tà ma nữ Lộ cũng sẽ xuất hiện.” Tịch Ân cố ý ở trước mặt nàng nhắc tới tà ma nữ Lộ, sau đó chú ý nét mặt của nàng.

“Nếu, nếu có thể một, một lưới bắt hết, đó là, đó là cái phúc của nhân dân, may mắn.” Lộ cười tủm tỉm, sắc mặt không hề thay đổi, ngay cả một chút lo lắng cũng không hề để lộ ở giọng nói và thân thể.

Hừ! Trước khi Tịch Ân phát hiện ra thân phận thật của nàng, nàng sẽ giết chết hắn trước, khiến hắn không kịp phản ứng, ôm hối hận xuống địa ngục.

Nhìn trộm nàng không có một phản ứng gì, trong lòng Tịch Ân có chút chứng thực, hắc cười thần bí.

“Tà ma nữ Lộ kia là nữ nhân rất tà ác, nếu ngày nào không sớm tìm được nàng, nhân dân sẽ không được an tâm!” Thương binh Phổ Mạn nghe được bàn luận của bọn họ, cũng lập tức góp thêm vào câu chuyện.

“Nàng có kinh khủng thật như vậy không?” Thương binh Á La Tư không biết sự lợi hại của tà ma nữ Lộ, bọn hắn chỉ biết tà ma nữ Lộ luôn luôn là bại tướng dưới tay tư tế Tịch Ân, cho nên không cảm thấy nàng có gì lợi hại đáng nói.

“Đúng vậy! Tà ma pháp của nàng vô cùng lợi hại, nghe nói người thường đã gặp nàng, không có cách nào không phục dưới chân của nàng, nghe theo mệnh lệnh của nàng mà hành sự, mang nhân cách bán cho nàng.” Thương binh Phổ Mạn rung mình một cái, nhớ tới lúc từng nghe nói lời đồn đãi này.

“Vậy thật sự là đáng sợ.” Thương binh Á La Tư nghe vậy biến sắc.

“Ta còn nghe nói sư phụ Hắc Đế Hà của nàng ngay cả linh hồn người chết cũng có thể thao túng, hai thầy trò các nàng âm tà như nhau.”

Thương binh Phổ Mạn nhỏ giọng nói, rất sợ hắn nói vậy khiến kẻ xấu nghe thấy, sợ nhất còn bị tà ma nữ Lộ biết được, đến lúc đó hắn chết như thế nào cũng không biết.

“Thực sự là tà môn như thế sao?!” Các thương binh Á La Tư nghe xong đều bị ghen hòng nhìn trần trối, không thể tin được lại tồn tại ma pháp đáng sợ như vậy.

25. Chương 25

Lộ lẳng lẳng nghe bọn họ nói chuyện về sư phụ và nàng. Năng lực của nàng thua xa sự xuất sắc của sư phụ, trong khi hấp thu tà ma pháp của sư phụ biết đâu nàng học được cách thao túng linh hồn người chết, hôm nào nàng phải thử một lần, xem có thể thao túng linh hồn người chết hay không, chuyện đó chắc chắn sẽ vô cùng thú vị.

Trong chốc lát, khóe miệng của nàng nhếch lên nụ cười lạnh lẽo.

Khinh Hồng không cẩn thận nhìn thấy, hắn nhìn chằm chằm nàng, càng lúc càng nghi ngờ thái độ của nàng, có thể lòng của nàng không đơn giản như hắn suy đoán.

Tịch Ân cũng phát hiện ra, nhưng chàng không hề nói ra.

“Tư tế không phải đã cùng tà ma nữ Lộ giao thủ sao? Có thể mời tư tế nói cho chúng ta biết, tà ma nữ Lộ có lợi hại như lời đồn đại hay không chứ?” Nói, nói, trọng tâm câu chuyện lại quay về trên người Tịch Ân.

“Nàng có lợi hại thì cũng kém tư tế của chúng ta, tư tế của chúng ta đánh cho nàng một chưởng thì hoa rơi nước chảy (thất bại thảm hại), nàng có chỗ nào giỏi chứ? Theo ý ta, lời đồn đãi đã nói quá sự thật.” Tư tế kính yêu của bọn họ không thể là hạng người hời hợt như vậy, cho dù tà ma nữ Lộ có lợi hại nữa, vẫn thất bại thảm hại dưới tay tư tế.

“Không sai! Không sai!” Mọi người nhớ tới mỗi lần tà ma nữ Lộ giao thủ với tư tế, thắng lợi đều thuộc về tư tế, chắc là tà ma nữ Lộ kia tu luyện chưa đủ, mới có thể thất bại thảm hại, ngay cả đế quốc Phổ Mạn cũng thua triệt để.

“Đúng vậy! Tư tế, hãy nói cho chúng ta biết, tà ma nữ Lộ thực ra là một nữ nhân như thế nào?” Mọi người bắt đầu đánh trống reo hò, đồng tâm muốn biết chân dung thực sự của nàng.

Ở trong lòng mọi người, tà ma nữ Lộ rất thần bí, rất ít người gặp qua nàng, mà hành động của nàng từ trước đến nay đều rất âm độc, Vì vậy mọi người càng hiếu kỳ đối với nàng, muốn nhìn một chút xem đằng sau cái khăn che mặt thần bí kia nàng là loại người gì.

“Nàng là một nữ nhân để đạt được mục đích sẽ không từ thủ đoạn nào.” Tịch Ân chậm rãi nói ra ẩn tượng sâu sắc nhất với tà ma nữ Lộ .

Thủ đoạn của nàng không ngừng khắc sâu vào trí nhớ của chàng, cũng khiến sự trong sạch cả đời của chàng có chỗ vết nhơ, đó là kí ức chàng muốn quên mà không được, chỉ sợ chàng phải mất cả một thời gian dài mới có thể quên được.

Nghe bọn họ phê bình tác phong của nàng, hoảng sợ với sự âm độc của nàng, Lộ không hề cảm thấy bị thương tổn, nàng trong miệng bọn họ có đúng sự thật hay không, nàng không cảm thấy cần thiết, nàng còn cảm thấy thủ đoạn của nàng phải tàn nhẫn hơn nữa, âm độc hơn nữa, như vậy mới không phụ sự dạy dỗ của sư phụ dành cho nàng.

Về phần Tịch Ân nói, còn khiến cho nàng cất tiếng cười to, nàng biết Tịch Ân đang ám chỉ chuyện gì. A! Nàng muốn lớn tiếng nói ọi người biết, đừng nghĩ Tịch Ân là thần thánh, dù sao trong mê hương hắc cũng chỉ là một nam nhân bình thường, ngay cả một ngón tay út của nàng cũng đánh không lại, dễ dàng phục tùng dưới chân của nàng, nàng cũng có lúc thắng Tịch Ân! Chỉ là mọi người không biết mà thôi.

Nàng hưng phấn nghĩ, nếu mọi người biết vị tư tế địa vị cao quý cùng nàng là tà ma nữ mà mọi người cảm hận phát sinh quan hệ, chẳng biết sẽ đối xử với Tịch Ân ra sao? Mọi người còn có thể tiếp tục sùng kính hần như trước hay không?

Sợ rằng rất khó, địa vị Tịch Ân sẽ xuống dốc không phanh, chức vụ tư tế sợ là sẽ khó đảm bảo nhất, hần sẽ trở thành đối tượng người người phỉ nhổ. Lộ hài lòng nghĩ có nên đem “Chuyện tốt” của nàng và hần gieo rắc ra ngoài hay không .

Đứng ở bên người nàng, Tịch Ân xác định rõ khí tức lạnh lẽo chàng cảm nhận được là từ trên người nàng tỏa ra, chàng không có quay đầu nhìn nàng, nhưng vẫn phải duy trì ổn định hơi thở đều đều.

“Được rồi! Mọi người nên nghỉ ngơi đi, sao lại chỉ thảo luận về chuyện của tà ma nữ Lộ thế.” Nữ nhân vui vẻ vỗ vỗ tay, để ọi người chú ý, lớn tiếng tuyên bố đã đến lúc nghỉ ngơi.

“Vâng!” Mọi người ngoan ngoãn nghe theo lời của nàng, nằm xuống nghỉ ngơi.

“Tư tế, Khinh Hồng, Lị Lị tiểu thư, mời.” Nàng mỉm cười mời ba người bọn họ ra.

“Thức ăn còn chưa phát xong.” Khinh Hồng nhìn thức ăn trong cái giỏ, nhin không được mở miệng nói.

“Không sao, ta sẽ nói những người khác phát xuống phía dưới.” Nữ nhân cười tiếp nhận cái giỏ thức ăn trong tay ba người bọn họ, đưa cho người ở bên trong.

“Thật không có ý tứ, làm lỡ nhiều thời gian như vậy.” Bình thường có thể phát xong thức ăn rất nhanh, ai biết hôm nay mọi người hăng hái cao như vậy, hết mình thảo luận vấn đề về tà ma nữ Lộ.

“Không sao, thấy bọn họ bình phục nhanh như vậy, chúng ta đã rất vui rồi.”

Tịch Ân muốn nàng không cần để tâm.(nàng ở đây là nữ nhân chăm sóc, không phải Lộ nha các nàng)

Nữ nhân cười sảng khoái hai tiếng.”Các người ở lại uống chén trà đã”.

“Không được rồi, ta muốn trở lại thần điện trước khi trời tối, cảm ơn người.” Tịch Ân khéo léo từ chối ý tốt của nàng

“Vậy ta cũng không cố ép các người, trên đường cẩn thận.” Nữ nhân gật đầu, cười tiễn bọn họ ra cửa.

“Hẹn gặp lại.” Hai thầy trò Tịch Ân và Khinh Hồng hướng phía nàng nói lời từ biệt.

“Hẹn gặp lại.” Nữ nhân vẫy vẫy tay.

“Hẹn, Hẹn gặp lại, phu, phu nhân.” Lộ giả vờ e lệ về phía nữ nhân nói lời từ biệt, trong lòng đang hình thành trăm nghìn kế ác độc.

“Lị Lị tiểu thư, lần tới nhớ trở lại chơi nha! Ta rất thích người!” Nữ nhân lại cầm tay nàng, dịu dàng mời nàng.

Liếc mắt xuống bàn tay bị nắm chặt, mềm mại, ấm áp, mấy lần trong một ngày, cảm giác này Lộ chưa từng trải qua, nàng không biết nên bỏ qua nữ nhân nhiệt tình này như thế nào.

“Nhất định phải tới, giữ gìn sức khỏe? Lị Lị. Ta trực tiếp gọi người Lị Lị, hi vọng người sẽ không để ý” Giọng nói của nữ nhân ấm áp.

“Vâng, được ạ.” Lộ lúc này nói lắp mà không phải là giả vờ.

“Chúng ta cần phải đi.” Tịch Ân nhắc nhở các nàng không tiếp tục nói lời chia tay, kéo nàng đi, chắc chắn là không kịp chạy về thần điện trước khi trời tối.

26. Chương 26

“Trên đường cẩn thận.” Nữ nhân cười buông bàn tay đang nắm chặt ra, dặn dò bọn họ.

“Vâng.” Tịch Ân và Khinh Hồng hướng nàng gật đầu, bắt đầu bước lên đường về nhà.

Lộ ngẩng đầu liếc mắt nhìn nữ nhân, rồi xoay người đuổi kịp hai thầy trò Tịch Ân, trong lòng của nàng có một luồng tình cảm ấm áp chảy qua, nàng không biết đó là tâm tình gì, cũng không muốn tìm hiểu, nó sẽ nhanh qua mà thôi!

Đợi sau khi nàng hủy diệt thần điện, thì cái trại an dưỡng này có là gì chứ? Thương binh ở bên trong, nàng thừa khả năng giết sạch bọn họ mà ngay cả mắt cũng không cần chớp, nhưng nữ nhân này, nụ cười ấm áp tràn ngập yêu thương của bà ta, nàng không muốn trên mặt nữ nhân mất đi nụ cười ấm áp, không muốn nữ nhân lộ ra vẻ mặt thất vọng với nàng...

Không! Đây là tâm tình nàng không nên có, nàng sao có thể quên sự dạy dỗ của sư phụ? Tuyệt đối nàng không thể có một ngày mềm lòng, lòng của nàng do đồng tạo thành, máu trong cơ thể là do băng đông lại, nàng không có tâm tư dư thừa của người bình thường.

Đúng vậy! Sau khi hủy diệt thần điện, người đầu tiên nàng muốn giết là Tịch Ân, sau đó là trại an dưỡng, rồi nàng vẫn như cũ là đồ đệ tốt của Hắc Đế Hà, cho dù tâm tình gì của nàng cũng sẽ trở về con số không.

Nàng là tà ma nữ Lộ! Người người căm hận, tà ma nữ đáng sợ; nàng là đồ đệ của Hắc Đế Hà, âm độc có sẵn, tà ác có thừa!

Ánh trăng vừa âm u lại vừa tối, Lộ cố ý chọn lúc mọi người đang chìm trong giấc mộng đẹp mới hiện thân, nàng như u hồn hắc ám xuyên qua, chạy vào trong thần điện. Trong cơ thể nàng luồng tà khí mạnh mẽ không ngừng làm loạn điên cuồng, dòng máu âm tà đang bức rút đòi bùng phát ra xung quanh, đôi tay của nàng tự động ngưng tụ không ít hắc khí, chỉ chờ phát động công kích của nàng.

Sự yên lặng trong đêm trăng tối thích hợp phát động máu tanh đánh úp bất ngờ, đôi mắt yêu tà của nàng nheo lại, khóe miệng nhếch lên nụ cười quyến rũ mà lạnh lẽo, đầu ngón tay thon dài thối qua thần điện, tưởng tượng nếu xoẹt qua cổ người mảnh khảnh chắc rằng sẽ chết.

Tha thoải mái mà nhắm mắt lại than nhẹ.

“Đã trễ thế này còn không nghỉ ngơi, tinh thần của người thật tốt.” Tiếng nói nam tính như quỷ mỵ từ chỗ tối truyền ra.

Lộ bỗng nhiên cả kinh, thu lại vẻ mặt thỏa mãn, toàn thân nhìn phía chỗ tối, lúc này bề ngoài của nàng là dáng dấp của Lị Lị, nhưng bên trong và vẻ mặt hoàn toàn là Lộ.

“Là người!” khi giọng nói của Tịch Ân vang lên, nàng hiểu được hắn đã phát hiện ra thân thể của mình, không cần phải che dấu vô ích.

“Chính là ta.” Tịch Ân tao nhã bước một bước một từ chỗ tối đi ra, thân hình hắn hiển hiện rõ rệt trước mặt nàng.

“Hừ! Người biết đã bao lâu?” Lộ khinh thường hừ lạnh một tiếng, tha ghét nhất bộ dạng thần thánh của hắn, bộ dạng thánh khiết không gì sánh được, mỗi khi nghĩ lại lần đầu thấy hắn, lòng của nàng sẽ hiện lên lúc hắn không chế dục vọng của bản thân.

“Ngay sau đó.” Tịch Ân ở dưới ánh trăng tỉ mỉ nhìn nàng, tuy là bề ngoài nàng của Lị Lị, thế nhưng luồng tà khí trong lòng nàng tỏa ra hoàn toàn bất đồng với khí chất, hắn tin rằng nếu lúc này có người bên ngoài gặp được Lị Lị, tuyệt đối không thể quên dáng dấp của nàng, rất âm tà, mặc dù bề ngoài bình thường, nhưng không cách nào dễ dàng bỏ qua.

“Sao người phát hiện ta?” nàng tự nhận bản thân nguy trang rất thành công, không có chỗ nào khiến người khác hoài nghi.

“Có thể chính người cũng không tự phát hiện ra, người luôn không tự chủ được tỏa ra lãnh khí, mà tà khí trên người người, so với trong trí tưởng tượng của ta mạnh mẽ hơn, nếu bị người làm phép, tà khí của bản thân tuyệt đối không mạnh mẽ vậy, cho nên ta nhận định người là tà ma nữ Lộ.” khí chất của nàng tiết lộ thân phận cho hắn.

“Cho nên người âm thầm chú ý ta?” Bị nhìn thấu nàng vẫn chưa xấu hổ quá hóa khùng, trái lại cười tươi, khí chất tà ác không hề dấu diếm.

“Đúng vậy.” Tịch Ân lường trước nàng nhất định sẽ có hành động, quả nhiên bị hắn đoán đúng, nàng thiếu kiên nhẫn, ban đêm lại ngay tại bên trong thần điện chạy khắp nơi chuẩn bị ra tay.

“Hừ! Cảnh giác của người so với tưởng tượng của ta cao hơn đó.” Nàng khinh thường, lông mày dương dương tự đắc, tay phải giương lên, lập tức khôi phục diện mạo ban đầu.

“Trước khi bắt được người và A Liệt, ta phải duy trì cảnh giác cao độ.” Tịch Ân phán đoán nàng nghe theo mệnh lệnh A Liệt mà đến, chỉ cần bắt nàng, tin rằng A Liệt sẽ rất nhanh hiện thân thôi.

“Người có thể phát hiện ta, không có nghĩa là có thể bắt ta, người cũng quá coi thường ta, bây giờ ta không như xưa nữa rồi.”

Lòng của nàng nhảy lên cuồng liệt, khát vọng muốn giết hắn nhanh một chút.

“Ta đã cảm nhận được.” Trên người nàng tỏa ra tà khí, so với lần trước hắn gặp nàng thì mạnh hơn rất nhiều, nói vậy là nàng đã tìm được phương pháp, trong thời gian ngắn vậy năng lực của bản thân mới tăng nhanh vậy.

“Ta mặc kệ người trà trộn vào vương cung có mục đích gì, ta cũng sẽ không để người thực hiện được.” Lòng bàn tay Tịch Ân chậm rãi ngưng tụ tia sáng.

27. Chương 27

“Nói trước bước không qua, người nào thắng người nào bại vẫn không biết chính xác được.” Nàng cười nhạo hắn không biết sống chết, lúc này nàng đã chuẩn bị chu toàn, sao có thể dễ dàng thất bại dưới tay hắn.

Không đợi Tịch Ân phát động công kích trước, nàng chủ động phóng ra, theo bàn tay hai luồng khí hắc đạo đột nhiên hướng Tịch Ân đánh tới, hắc khí đến gần trước mặt Tịch Ân, liền bị một đạo hào quang trong tay Tịch Ân chống đỡ, chính khí và tà khí xung đột trực tiếp, hai luồng khí đấu nhau không chịu kém thế.

Mắt thấy hắc khí dần dần bị thua, thần sắc Lộ không tốt, tóc đen của nàng dường như có sức sống, đột nhiên hướng cổ họng Tịch Ân đâm tới, ý muốn xuyên thấu yết hầu Tịch Ân.

Thấy tóc đen đánh úp lại, mái tóc trắng lập tức cuốn lấy tóc đen, hai người trói buộc nhau chặt chẽ, khiến Lộ không thể động đậy, không thể tiếp tục đả thương người.

“A!” Lộ sợ hãi kêu một tiếng. Không có khả năng! Nàng rõ ràng đã nhận được tà ma pháp của sư phụ, sao còn có thể thua ở trên tay Tịch Ân? Chẳng lẽ sắp đặt khổ tâm lúc trước của nàng bị đổ xuống sông xuống biển hết.

Mặt Tịch Ân lạnh lùng nhìn nàng không cam lòng, oán hận, không có ý buông nàng ra, mà thắng bại đã rõ, hắc khí bị thua, lập tức bị luồng khí trong tay chàng nuốt hết.

Lộ tức giận đến mức tơ máu che kín hai mắt, nàng lấy ngón trỏ, đặt trong miệng, răng cố gắng cắn đứt, lấy máu đặt trên chỗ tóc trắng cuốn lấy tóc đen, miệng thì thảo nhó kỹ tà ma pháp phản kích.

Tóc trắng theo tiếng nàng lảo bảo mà đứt, tóc đen lấy được tự do, lại bay ngược quay về phía sau vai Lộ.

Mặt Tịch Ân không chút thay đổi nhìn những sợi tóc trắng bay xuống trên mặt đất, lại liếc mắt nhìn vết máu trên cánh môi của nàng, không ngờ nhớ lại lúc máu của nàng cũng từng tồn tại ở trên bụng của chàng, lúc ấy vẻ mặt của nàng cũng đặc ý như vậy, giống hệt bây giờ.

“Ta sẽ không thua!” Những lời này phảng phất như lời thề độc ác in dấu trong ngực nàng, trong tay Lộ lại ngưng tụ càng nhiều hắc khí mạnh liệt, âm độc hướng ngực Tịch Ân đánh tới.

Tịch Ân bởi vì nghĩ đến mức quá xuất thần, chưa kịp phòng bị, bị hắc khí của nàng đánh lui ba bước lớn, chàng ôm ngực, có điểm ngờ ngàng, hình như chưa phục hồi tinh thần lại.

“Hôm nay là ngày ngươi thảm bại ở trong tay ta, ta phải tắm máu thần điện!” Lộ âm trầm mở miệng, liếc thấy hắc khí nàng đánh trúng, nàng có chút kinh ngạc, kinh ngạc vì hắc khí không hề phòng bị, mặc kệ hắc khí vì nguyên nhân gì chưa kịp đỡ công kích của nàng, cũng không liên quan tới chuyện của nàng, miễn là nàng có thể giết hắc khí là được.

Tắm máu thần điện! Những lời này làm cho Tịch Ân kinh lấy lại tinh thần, nhìn về phía nàng.

“Chờ sau khi ta tắm máu thần điện, mục tiêu kế tiếp là trại an dưỡng.” Nàng hưng phấn mà đem kế hoạch nói ra cho hắc khí biết.

“Hóa ra mục tiêu của ngươi là ta.” Chàng nghĩ mục tiêu cuối cùng của nàng là Á Khắc Tư, kết quả từ đầu tới cuối nàng không hề nhắc tới Á Khắc Tư.

“Đúng vậy chỉ cần là liên quan tới ngươi, tất cả ta đều sẽ hủy diệt.” Nàng không cho phép người từng vũ nhục nàng sống sót.

Tịch Ân nhẹ nhàng xoa chỗ ngực bị đau, công kích vừa rồi của nàng làm đau chàng, nhưng vẫn chưa bị thương tới nội tạng, chàng vẫn có năng lực cùng nàng giằng co.

“Tay ngươi thật âm độc.” Chàng lắc đầu, thật sự nghĩ không ra sao nàng hung ác đến thế.

“Hừ! Ngươi nói gì cũng được.” Nàng không cần đánh giá của hắc khí với nàng, cá tính của nàng quả thật âm độc, không sợ người nói.

“Ngươi đã muốn giết những người có liên quan tới ta, như vậy người đáng chết nhất chính là ngươi.” Những lời này đột nhiên thốt ra khỏi miệng, ngay cả bản thân Tịch Ân đều cảm thấy kinh ngạc.

Từ trước đến nay hắc khí nói chuyện sẽ không hà khắc như thế, vì sao khi gặp nàng lại trước khi nói lại không uốn lượn như vậy? Nàng tuy làm rất nhiều chuyện sai lầm, làm tổn thương không ít người, nhưng mà chàng không nên lấy ngôn từ đã thương người.

Là lỗi của chàng! Khuôn mặt chàng bình tĩnh tự mình nghĩ lại.

“Có ý gì? Ta cũng không cho rằng ta và ngươi có quan hệ gì.” Nàng nhíu nhíu mày, trong chốc lát không thể hiểu ý tứ trong lời nói của hắc khí, nhưng vấn đề vừa ra khỏi miệng, nàng đã hiểu ý tứ trong lời nói của hắc khí, hắc khí là ám chỉ nàng và hắc khí từng phát sinh quan hệ thân mật, ở vấn đề đó so với bất luận kẻ nào nàng đều thân thiết hơn, gần hắc khí hơn.

Mặt nàng khẽ thay đổi màu sắc, hoàn toàn không nghĩ tới bản thân cùng hắc khí từng có quan hệ, hành vi đó chẳng qua là vì đoạt lấy năng lực của hắc khí, hoàn toàn không có nguyên nhân khác, cho dù hắc khí hỏi nàng một trăm lần, nàng cũng trả lời như vậy, cho nên nàng không thừa nhận từng có quan hệ cùng hắc khí.

Tịch ân trầm mặc nhìn nàng, không có tiếp lời, không muốn hồi tưởng lại chuyện cũ. Chàng cứ nhiên lại nhắc tới, chàng rốt cuộc suy nghĩ cái gì? Hắn thật sự càng lúc càng không hiểu bản thân.

Bất quá vấn đề trước mắt là nên ngăn cản nàng sát hại kẻ vô tội như thế nào, hắn không thể để những người khác vì hắn mà hy sinh tính mạng.

“Tịch Ân, người yên tâm đi, chờ sau khi ta giết người, ta sẽ đem chuyện của người và ta truyền ra ngoài, cho người chết cũng không có thể nhắm mắt.” Nàng ác độc nói.

28. Chương 28

Thật ra trong lòng nàng vô cùng tức giận, hắn sao lại nhắc tới chứ, ngay cả chính nàng cũng không muốn nhắc tới chuyện cũ khó xử như vậy, lúc ấy vốn là nàng chiếm thế thượng phong, kết quả là để hắn phản công, cuối cùng thảm bại ở trên tay hắn, thiếu chút nữa ngay cả tính mạng cũng đánh mất, nàng mặt mũi nào nhắc lại.

Chính là tình huống hôm nay khác hẳn, vì tinh thần hắn nhiễu loạn, nàng cố ý nói phải tuyên bố cho toàn thiên hạ “Chuyện tốt” hai người bọn họ có quan hệ, làm cho hắn không bao giờ ... có thể lấy gương mặt bình tĩnh đối mặt nàng nữa.

Tịch Ân không có ngăn cản ý của nàng, nếu chàng đã làm chuyện như vậy, tự nhiên có chuẩn bị để gánh vác tất cả hậu quả, chàng sẽ không trốn tránh, đương nhiên cũng sẽ không thở hỗn hển chỉ vào mũi của nàng chửi bậy như nàng mong muốn.

Hắn trầm tĩnh làm cho Lộ tức giận, trong lòng lửa giận bùng bùng càng thiêu đốt.

“Thử lại mê hương của ta đi!” Nàng giương giọng, ra vẻ tung phẫn.

Tịch Ân không có ngăn cản động tác của nàng, chàng thản nhiên đối mặt, một bàn tay chỉ hươu mái tóc trắng xuống mặt đất, thẳng hướng tới nàng vọt tới.

Lộ trừng lớn mắt vội vàng ngăn cản, kỳ thật trên người nàng hoàn toàn không có mê hương, thứ nàng âm thầm phóng ra chính là tà ma pháp, tuy rằng hắc khí trong bàn tay mãnh liệt nàng hướng hắn đánh tới, nhưng tóc trắng của hắn cũng thẳng mà đến, nàng hoảng sợ, vội vàng triển khai tà ma pháp ngăn cản.

Trên mái tóc trắng có pháp thuật của Tịch Ân, ý vào sợi tóc thật nhỏ dễ dàng xuyên qua tà ma pháp, hướng trên người Lộ đâm tới.

“A ” Lộ hét lên một tiếng, cả người té ngã trên mặt đất.

Mà hương Tịch Ân đánh tới hắc khí bị chàng dễ dàng hóa giải, chàng sớm đoán được Lộ sẽ dùng thủ đoạn đánh lén, bởi vậy đã có phòng bị, chờ nàng ra tay. Quả nhiên không ngoài dự liệu của chàng, nàng thật sự làm, cho nên chàng mới dễ dàng mà hóa giải đợt tấn công của nàng.

“Không có khả năng! Ta không có khả năng thất bại! Ta sao lại có thể thất bại!”

Nàng kích động kêu to, không thể tin được sau khi có được tà ma pháp của sư phụ, nàng vẫn thua.

“Người tà ác không thể so với Hắc Đế Hà, cho nên không thể đem năng lực của nàng phát huy hoàn toàn.” Tịch Ân đi đến bên người nàng, tình tường nói cho nàng nguyên nhân thất bại.

“Người nói bậy!” Nàng tức giận lắc đầu mãnh liệt, gỡ bỏ tóc trắng đâm vào trên người, tơ máu theo tóc chảy ra.

Nàng cũng không cảm thấy đau, liều mạng trừng mắt kẻ thù lớn nhất trong đời nàng.

Nàng là tà ác, vô tình, sao lại như hắn lời nói, không tà ác bằng sư phụ, nàng hoàn toàn không có tấm lòng nhân từ nha! Là hắn đang nói dối, là hắn lừa gạt nàng, mà nàng sẽ không mắc mưu bị lừa, tuyệt đối sẽ không!

Lộ cố ý xem nhẹ lời nói của hắn, toàn tâm toàn ý thăm oán hận hắn trong lòng.

“Ta có không có nói bậy, tự ngươi hiểu được.” Mặt Tịch Ân không chút thay đổi nhìn nàng đổ máu, trong lòng không có chút tình cảm thương tiếc nào.

“Nếu bại trong tay ngươi, ta không lời nào để nói, ngươi giết ta đi!”

Nàng lạnh lùng chờ hắn ra tay. Nàng sớm có tư tưởng chuẩn bị chết, bọn họ kẻ thù, hắn không có khả năng nhân từ giữ lại tánh mạng của nàng mà nàng cũng không cần hắn đồng tình.

Giết nàng? Đúng vậy! Mục đích bắt nàng đương nhiên là vì giết nàng, nếu không, thả nàng, lúc nào cũng phải lo lắng đến chuyện nàng đến làm loạn, chỉ có giết nàng, mới có thể làm cho trái tim bất an của hắn khôi phục bình tĩnh.

“A Liệt ở nơi nào?” Sau khi bắt nàng, mục tiêu kế tiếp của hắn là tìm ra nơi A Liệt đang ẩn trốn.

“Ta không biết được, ta không có liên lạc với hắn.” Nàng nhìn thẳng vào hắn, không hề suy nghĩ muốn nói dối.

“Các ngươi không có liên lạc?” Tịch Ân nghĩ nàng cùng A Liệt đào tẩu, không nghĩ tới bọn họ sẽ tách nhau đi.

“A, thật thất vọng đi? Ngươi không phải là rất lợi hại sao, có thể tính ra tương lai mỗi người sao? Ta nghĩ, tìm ra hành tung A Liệt tuyệt đối không làm khó được ngươi, tự mình đi tính đi!” Nàng lạnh lùng nói, cười nhạo tính toán sai lầm của nàng.

Máu không ngừng chảy, lạnh như băng, mùi nồng bay lên mũi nàng, Lộ cũng không cảm thấy khó chịu, ở trước mặt kẻ thù, nàng sẽ không yếu thế, để kẻ thù chê cười nàng, vừa mới hét thảm một tiếng đã làm cho nàng không biết để mặt mũi ở đâu, nàng không nên kêu nữa!

Cho dù những sợi tóc trắng của hắn đâm vào trong cơ thể đau giống như thiêu đốt, nhưng nàng không kêu ra tiếng!

Hơi thở của nàng yếu dần, hàm răng cắn chặt môi bật máu, để ngăn bản thân mất mặt kêu ra tiếng.

Tịch ân nhìn nàng, sau một lúc lâu, hắn rốt cục nghĩ ra biện pháp xử trí nàng.

29. Chương 29

“Ngươi muốn đem ta đưa đi đâu?” Lộ phát giác bản thân bị pháp thuật của Tịch Ân đưa bay lên không, đi qua thần điện.

Tịch Ân cũng không tiếp xúc chân tay với Lộ, chàng tuân thủ giáo điều không cùng người khác phái tiếp xúc, chỉ dùng pháp thuật đưa nàng đi, trừ phi cần thiết, bằng không chàng tuyệt đối không gặp nàng.

Không thấy Tịch Ân trả lời, Lộ có chút luống cuống. Hắn không phải nên giết nàng sao? Sao hắn không làm như vậy, trái lại mang nàng rời khỏi thần điện, thực ra hắn có mục đích gì?

Trong bụng tuy kinh hoàng, thế nhưng nàng không biểu hiện ra ngoài, nàng không cho phép mình tỏ ra yếu kém trước mặt Tịch Ân. Vì vậy đem hoảng loạn chôn dấu trong lòng, không cho hắn nhìn thấy.

Tịch Ân rất nhanh đem nàng vào bên trong phòng chàng, mới buông nàng ra. Cả người Lộ bị thương rất thảm, hoàn toàn không có năng lực chạy trốn, nàng té trên mặt đất, lẳng lặng nhìn đồ vật bày biện, đây rõ ràng là gian phòng của hắn, vì sao hắn đưa nàng vào bên trong phòng?

Nàng sẽ không mặt dày cho rằng hắn muốn cùng nàng ôn chuyện cũ, vẻ mặt chán ghét nhìn hắn, cũng biết ở trong lòng hắn, đánh giá về nàng vô cùng thấp, sao lại đồng ý cùng nàng trên giường. Huống hồ thân phận của hắn cũng không cho phép hắn làm như vậy, hắn đường đường là đại tư tế vương quốc Á La Tư, là người mọi người sùng kính, ái mộ, lại cùng tà ma nữ này có quan hệ.

“Người dẫn ta tới đây làm gì?” Nàng trừng mắt hấn hỏi. Nếu hấn không chịu tiết lộ mục đích trước, thì nàng đặt câu hỏi, biết được mục đích của hấn sớm một chút, cũng khiến nàng chuẩn bị tâm lý tốt hơn.

Tịch Ân không hề để ý tới nghi vấn của nàng, tự mình cầm quả cầu thủy tinh trắng đặt bên giường.

“Nói đi! Không nên giả câm điếc với ta, người không phải muốn giết ta sao? Ra tay nhanh một chút đi!” Nàng cao ngạo nhếch cằm, chờ hấn đến cắt cổ của nàng.

“Ta đã bỏ đi ý định giết người.” Tịch Ân bỗng nhiên nói, quả cầu thủy tinh trắng trong tay tỏa ra ánh sáng trong suốt rất là chói mắt, thuần khiết.

“Người rốt cuộc muốn thế nào?” Nàng sẽ không ngốc nghếch nghĩ hấn có lòng tốt thả nàng, hấn nhất định có dự định khác, có thể là muốn nàng chịu thống khổ dần vặt còn hơn chết cũng không biết chừng. Nàng càng cảnh giác trừng mắt hấn, không thấy hấn tiết lộ điều gì mờ ám.

“Ta muốn tinh lọc tâm hồn tà ác của người.” Nếu không muốn hai tay nhiễm máu tanh, chàng chỉ có cách thay đổi nàng.

“Có ý gì?” Tinh lọc tâm hồn nàng? Hừ!

“Ý rất đơn giản, ta sẽ khiến người từ nay về sau không thể dùng tà ma pháp hại người, trong lòng không còn tà ác, không bao giờ nghĩ hại người khác nữa.” Chỉ có như vậy, mới có thể khiến người phạm tục không bị nàng giết hại, thiên hạ có thể thái bình, mà chàng cũng cần lúc nào cũng phải đề phòng nàng.

“Ta bản tính tà ác, người cho là người là ai? Thiên thần sao? Hừ!” Hấn càng muốn tinh lọc tâm hồn nàng, nàng càng dùng tà ma pháp hại người, cho hấn thấy đổ máu, cho hấn thấy không gì là không thể.

Miệng nàng giương lên, nụ cười lạnh lùng nhếch lên, tà ma pháp từ trong đôi mắt đen của nàng phụt ra, đập tan quả cầu thủy tinh trắng trong tay chàng.

Quả cầu thủy tinh trắng bị tà ma pháp công kích, những mảnh nhỏ đáng thương nằm ở lòng bàn tay Tịch Ân, phẳng phất như đang cười nhạo chàng.

Tịch Ân híp mắt nhìn mảnh nhỏ trong tay, hành vi của Lộ cho thấy nàng không phải là người dễ dàng thỏa hiệp, cho dù tính mệnh nàng nắm trong tay người khác, cá tính ương ngạnh của nàng không cho phép nàng cúi đầu, không được tỏ ra yếu kém.

“Ha ha ha. . .” Tịch Ân không nói gì khiến Lộ hài lòng cười ra tiếng, nụ cười tác động đến vết thương trên người, nhưng nàng coi như không, chỉ cần có thể khiến Tịch Ân khó chịu, nàng hoàn toàn không ngại để bản thân chịu ít đau đớn.

“Người không thể đem ta tinh lọc, ta khuyên người giết ta sớm đi, để tránh tương lai hối hận cả đời.” Ánh mắt yêu tà của nàng dừng ở trên người chàng, chờ chàng tức giận.

Đáng tiếc nàng đánh giá thấp chàng, chàng không phải là người dễ dàng nổi giận, chàng giương tay lên, mảnh nhỏ trong tay biến mất không dấu vết, mặt chàng không chút thay đổi nhìn nàng, không nổi trận lôi đình như nàng mong muốn.

30. Chương 30

“Đêm đó người có sức sống hơn.” Lộ than nhẹ một tiếng, cố ý nhắc tới chuyện đêm đó, dụng ý muốn làm cho hấn tức giận.

“Ta sẽ bỏ đi tà ma pháp trên người người.” Tịch Ân không hề bị tác động, nhưng vẫn muốn dạy dỗ nàng.

“Người dám!” Bộ dáng của nàng muốn cùng hấn liều mình, liều mạng trừng mắt hấn, việc luyện thành tà ma pháp là điều nàng quan tâm nhất, cũng là việc nàng thấy tự hào nhất, hấn có thể giết nàng, nhưng không được có ý định hủy đi tà ma pháp trên người nàng.

Tịch Ân sớm liếc mắt nàng, vừa để ý tới sự tức giận của nàng, cố ý bỏ tà ma pháp trên người nàng.

“Ta không cho ngươi đụng tới tà ma pháp của ta nữa!” Phản ứng của Tịch Ân, khiến nàng nổi trận lôi đình, giọng nói xua đuổi chàng.

Lúc này nếu để hắn thực hiện được, nàng sẽ trở thành hai bàn tay trắng, nói gì thì nói nàng cũng không cho phép hắn bỏ đi tà ma pháp nàng khổ công luyện thành.

” Tà ma pháp đối với bản thân ngươi không có lợi.” Tịch Ân không cách nào giải thích nổi kiên trì của nàng, tà ma pháp đối với nàng mà nói quan trọng như vậy sao?

“Không phải chuyện của ngươi!” Lộ tức giận quát một tiếng, đồ vật xung quanh hắn theo tiếng trả lời bị vỡ

Kỳ thực chủ yếu là nàng muốn công kích Tịch Ân, thế nhưng hắn sớm có phòng bị, toàn bộ thân thể dường như được bảo vệ trong lớp hào quang, khiến nàng không thể làm hắn bị thương, đồ vật từ trong phòng ra đến ngoài cửa bị hủy trong tà ma pháp của nàng.

Thấy không thể gây thương tổn được hắn, lửa giận trong cơ thể nàng càng tăng thêm rùng rục, nàng thở hồng hộc trừng mắt hắn, phảng phất như dùng ánh mắt giết chết hắn.

“Phát tiết được rồi hả?” Tịch Ân không hề chú ý tới những đồ vật bị nàng làm hỏng, dường như đó không phải là một vấn đề đáng bàn.

Lộ đã mất sức lực sử dụng tà ma pháp, lúc trước chiến đấu với Tịch Ân tiêu hao hầu hết khí lực của nàng, hơn nữa thêm lần sử dụng vừa rồi, nàng không còn sức trả lời hắn, chỉ phẫn hận trừng mắt hắn, trong lòng không ngừng nguyền rủa hắn.

“Tốt.” Tịch Ân coi sự trầm mặc của nàng như câu trả lời, thi triển pháp lực khiến nàng bay lên không một lần nữa.

Lộ luống cuống, hắn thực sự muốn hủy tà ma pháp của nàng sao? Không! Hắn không thể làm như vậy! Như vậy so với giết chết nàng còn thống khổ hơn gấp trăm, gấp nghìn lần, không bằng hắn một đao xuống giết chết nàng, nàng còn cảm thấy thoải mái hơn .

Toàn thân nàng rét run, cổ họng sợ hãi quá độ mà không phát ra nửa tiếng la nào.

“Những mảnh kính ở trong chính khí có khả năng tinh lọc tà khí trên người ngươi.” Tịch ân đem nàng mang vào trong phòng nơi có những mảnh kính mới bị nàng làm vỡ.

“Không...” Lộ yếu đuối thốt ra âm thanh cự tuyệt. Nàng không muốn đi vào! Nàng không muốn vào bên trong! Nàng không muốn!

Tịch Ân nghe thấy tiếng cự tuyệt của nàng, nhưng không để ý tới, càng tăng bước chân, đem nàng vào trong.

“A ” Lộ nhất bị chàng ép đi vào, lập tức hét rầm lên thê lương, giọng nói quay ngược lại bên trong phòng rất lâu không tiêu tan.

Mắt Tịch Ân lạnh lùng nhìn bên trong bộ dạng thống khổ giãy dụa, đây là việc nàng phải tiếp thu rèn luyện, bởi vì tà ma pháp trên người nàng bài trừ môi trường bên trong kính, tà khí trong người nàng càng mạnh hơn, sẽ bị chính khí loại trừ, nhưng chỉ có như vậy, mới có thể giải trừ tà ma pháp trên người nàng.

Để nàng trở thành người tốt, chàng sẽ không nhẹ dạ, mặc cho chính khí trong kính đánh sâu vào trong cơ thể nàng, khí ở trong cơ thể nàng sẽ bài xích lẫn nhau.

Đau quá! Nàng khó chịu cả người giống như bị nổ tung, hai luồng khí trong cơ thể liên tục đánh nhau, thiêu đốt nàng, mỗi một lần giằng co dường như muốn giết chết nàng, rồi lại ác liệt không cho nàng được chết một cách nhẹ nhàng, cứng rắn dằn vặt nàng.

Lúc này Lộ cũng bất chấp mặt mũi nữa, gì mà quyết tâm ở trước mặt Tịch Ân không dễ dàng tỏ ra yếu kém, tiếng thét chói tai thống khổ không ngừng từ trong miệng nàng thoát ra, nàng cắn chặt môi dưới, cắn đứt cánh hoa non mềm yếu, nhưng không cách nào quên đi đau đớn trong cơ thể.

31. Chương 31

Nàng đau đến nỗi toát mồ hôi lạnh, toàn thân càng không ngừng run rẩy, đôi mắt mở lớn, nhưng cảm giác đau đớn kia vẫn không buông tha nàng, làm giọng nói của nàng lạc đi, không ngừng tra tấn nàng, cứ như cắt từng dây thần kinh của nàng, ngay cả hô hấp của nàng cũng thấy khó khăn, mỗi một lần hít thở đều làm cho nàng cảm thấy da thịt như bị cứa, toàn thân vô cùng đau đớn.

Điều đáng buồn chính là, cho dù nàng muốn tự sát cũng không có biện pháp, bởi vì ngay cả sức lực nâng một đầu ngón tay nàng cũng không có, càng không nói đến tự sát.

Nước mắt lạnh lẽo không khống chế được từ hốc mắt của nàng chảy xuống, cảm giác thất bại tràn ngập trong lòng.

Tịch Ân thành công tìm được cách trả thù của nàng, không cần ra tay sát hại nàng, đủ để cho nàng thống khổ không chịu nổi, nàng thậm chí không dám đi nghĩ sẽ bị tra tấn như vậy bao lâu, nàng cũng không hy vọng xa vời là hẳn hiểu ý mà buông tha nàng, chỉ cầu có thể mau mau chìm vào hôn mê, đó là cách tốt nhất để trốn tránh sự thật tàn khốc.

“A ” tiếng thét chói tai xé vỡ yết hầu lại từ trong miệng Lộ thoát ra, thê lương làm cho người ta thấy sợ hãi.

Máu đỏ tươi tràn ra đôi cánh hoa của nàng, hơn nữa y phục của nàng màu đỏ, càng thêm phần kinh sợ.

Thời gian đối với nàng mà nói đã sớm mất đi ý nghĩa, nàng phảng phất như đang ở địa ngục, ý thức của nàng dần dần mơ mơ màng màng, sớm không biết đang ở nơi nào.

Tiếng thét chói tai của nàng nghe vào trong tai xa xôi không thể tưởng tượng nổi, rõ ràng là giọng nói của nàng nha, vì sao trở nên khàn khàn không nhận ra như vậy?

Rõ ràng là hai tay của nàng, vì sao thoát nhìn lại trắng bệch như vậy?

Nôn! Một ngụm máu tươi lại từ cổ họng của nàng phun ra, tra tấn như vậy muốn tới khi nào mới dừng đây?

“Chính khí trong kính sẽ từ từ loại bỏ tà khí trên người người, người nhất định sẽ trải qua đau đớn.” Tịch Ân nhân đạo đối với người bên trong tấm kính nói.

Bên ngoài chàng nhìn thấy nàng đang nhận lấy thống khổ, thống khổ kia từng chút từng chút một ăn mòn ý thức của nàng, chàng không hiểu được rốt cuộc bản thân có nghe thấy lời nói của nàng hay không.

“A ” lại là một tiếng rống khàn khàn vẳng lên.

Nàng từ từ sẽ quen dần. Tịch Ân nói cho bản thân như thế.

Lòng dạ hẳn thật ác độc, không để ý tới tiếng thét chói tai thê lương của nàng, rời khỏi trước kính, không hề nhìn nàng, yên lặng sửa sang lại đồ vật bị nàng hủy hoại.

Không phải chàng cố ý muốn tra tấn nàng, mà là bởi vì không muốn giết nàng, lại không muốn những người khác bị nàng làm thương tổn, vì thế chàng nghĩ ra cách tình lọc tà ma pháp của nàng, nếu chàng lấy được năng lực tà ma pháp của nàng, chỉ sợ sẽ khiến hai bên cùng thiệt hại, lúc đó không phải nàng chết thì là chàng chết, cho nên chàng lựa chọn đem nàng phủ vào trong chính khí, cứ như vậy sẽ không nguy hiểm cho tính mạng của nàng, và lại có thể bỏ đi tà ma pháp trên người nàng.

Đây là biện pháp tốt nhất chàng có khả năng nghĩ ra, có lẽ nàng sẽ không sinh ra cảm kích với chàng, nhưng chàng chỉ cần không thẹn với lương tâm là đủ.

“Sư phụ, nàng là ai?” Sáng sớm, Khinh Hồng đến mời Tịch Ân dùng đồ ăn sáng, khóe mắt nhìn vào hình dáng đang ở trong kính, tò mò hỏi.

Nữ nhân trong kính hẳn chưa từng gặp qua, hẳn tò mò nhất chính là, nàng rốt cục xuất hiện ở thần điện như thế nào? Vì sao sư phụ lại giam vào trong kính?

Không thể bỏ qua nghi vấn ngập đầy, cho nên hấn nhin không được mở miệng hỏi, hi vọng sư phụ có thể cho hấn một đáp án chính xác.

“Nàng là tà ma nữ Lộ.” Tịch Ân thần nhiên liếc mắt một cái bóng hình tiêu tụy trong kính, nàng thống khổ, bị chinh một đêm, cho đến khi ánh mắt trời nhô lên cao, mới lâm vào tình trạng kiệt sức tựa vào bên trong kính không hề thống khổ mà có thể thét chói tai.

Nàng thống khổ một đêm, mà chàng cũng một đêm không ngủ, thỉnh thoảng quan sát đến phản ứng của nàng, không cho nàng có cơ hội làm bản thân bị thương.

Thật ra là chàng lo lắng dư thừa, nàng hoàn toàn không thể làm thương tổn bản thân, cũng không thể tự phá hủy kính để chạy trốn. Chỉ có thể để tự chàng giải trừ pháp thuật.

Nếu không, không ai có thể mang nàng rời đi.

“Cái gì ! Nàng lại có thể là tà ma nữ Lộ sao?” Khinh Hồng ngạc nhiên hô một tiếng, không nghĩ tới tà ma nữ Lộ sẽ xuất hiện lúc này, hấn nghĩ tà ma nữ Lộ ra sẽ xuất hiện vào lúc đã làm cho vương quốc Á La Tư long trời lở đất, không nghĩ tới nàng lại bị sư phụ bắt được, hấn không thể không bội phục năng lực của sư phụ.

Lộ đã lâm vào trạng thái hôn mê một nửa, Tịch Ân nhìn thấy hai má nàng trắng bệch, dường như có chút đăm chiêu.

“Sư phụ, ngài bắt được nàng ở chỗ nào?” Khinh Hồng đi đến trước kính thủy tinh, nhìn người ở bên trong.

32. Chương 32

Mặc dù nàng đã hôn mê một nửa, mái tóc đen cũng bị mồ hôi làm ướt, vẫn nhìn được nét yêu mị của nàng như cũ, thảo nào nghe người bên ngoài nói, nam nhân vừa gặp nàng sẽ quý gồi dưới váy của nàng, nghe lệnh hành sự, cho dù nàng không cần dùng tà ma pháp, cũng có năng lực khiến nam nhân nghe lời.

“Nàng trà trộn vào trong thần điện.” Tịch Ân không thích Khinh Hồng quan tâm chú ý đối với Lộ, đây không phải là hiện tượng tốt, có thể thấy được hấn tu luyện chưa đủ.

“Nàng là ai?” Biết rõ hành vi của hấn sẽ khiến sư phụ không vui, trong nội tâm nhin không được thấy ngạc nhiên, Khinh Hồng hay hỏi, dù sao hấn cũng chỉ là một hài tử mười lăm tuổi.

“Lị Lị.” Trong lòng Tịch Ân bắt đầu suy nghĩ nên dạy bảo Khinh Hồng như thế nào, để cho tâm trạng hấn không hề dễ dàng dao động.

“Nàng là Lị Lị sao?! Hoàn toàn không giống.” Khinh Hồng lắc đầu, không cách nào liên tưởng được hai người Lị Lị và tà ma nữ Lộ lại là một người, quả thực cách nhau một trời một vực.

“Khinh Hồng, ngươi nhìn đủ chưa.” Tịch Ân khê kêu, muốn hấn chuyển sự chú ý.

“Vâng!” Khinh Hồng biết bản thân phạm sai lầm, ngoan ngoãn ép buộc chính mình quay đầu đi, đi tới trước mặt Tịch Ân nghe dạy bảo.

“Khinh Hồng, dễ dàng lộ ra tâm trạng không phải là điều người nên làm, sáng nay ngươi đem sự dạy dỗ của ta dành cho ngươi vứt đi đâu rồi.”

Tịch Ân bình tĩnh nói. Thực sự cũng không nên trách Khinh Hồng, hấn mới chỉ là một tiểu hài tử, đối với mọi việc vẫn mang hiếu kỳ, thường ngày nhìn thấy biểu hiện của hấn, liền biết hấn vô cùng cố gắng, nhưng mà vì tương lai của hấn, chàng phải nghiêm khắc với hấn.

“Xin lỗi, sư phụ.” Khinh Hồng tỉnh lại ân hận nhận lỗi.

“Người đến phía sau núi Thính Tuyền tự kiểm điểm đi.” Tịch Ân muốn Khinh Hồng đến Thính Tuyền cũng là vì muốn tốt cho hắn, nơi đây có thể khiến tâm linh hắn bình yên lại, đối diện với dòng nước suối chảy, có thể làm cho tâm trạng hắn không dễ dàng bị tác động.

“Vâng!” Khinh Hồng xoay người ngược lại, đi về phía sau núi Thính Tuyền, hắn đã trở nên ngoan ngoãn không giống ngày thường, không hề vì việc nhỏ mà giật mình không thôi.

Sau khi Khinh Hồng rời đi, một trận cười bỗng nhiên từ trong kính truyền ra, Lộ một mình nhìn Tịch Ân.

Tịch Ân và nàng bốn mắt nhìn nhau, không biết nàng vì sao mà cười.

“Nghe những lời người dạy Khinh Hồng, khiến ta không khỏi thấy buồn cười, người cũng đâu phải tấm gương tốt chứ.”

Đoạn đối thoại vừa rồi của hai thầy trò bọn họ đều truyền đến trong tai nàng, nàng chẳng qua là dựa vào đó chọn mắt trốn tránh thống khổ mà thôi.

“Ta cho là ta có khả năng làm rất tốt.” Nàng ám chỉ khiến hắn nhớ lại chuyện trước đó, hắn chẳng qua cũng chỉ là một người bình thường, sao có thể hoàn toàn không bị yếu tố bên ngoài ảnh hưởng tới chứ.

Chàng không phủ nhận là chàng không thể nắm chắc mọi thứ trong tay, nhất là trước mặt nàng, phảng phất có một luồng khí điên cuồng muốn chạy ra, chỉ là chàngngắm ngằm chịu đựng kiềm chế nó lại.

Không quen thuộc nhưng nhìn, Lộ có thể giải thích được, nhưng không hiểu nổi sao hắn có thể muốn nàng chứ?

Chàng cũng không quen muốn A Liệt làm điều ác, nhưng không vì nghĩ tới A Liệt mà nổi dục vọng. Vì sao lại như vậy chứ? Vì sao chỉ đối với nàng lại là ngoại lệ? >>> chẳng lẽ, a muốn mình gay^^

Đúng là nàng rất ác độc, rất rất tà ác mà? Thế cho nên trong mắt chàng không thể có hình bóng của nàng tồn tại, phải nên cho nàng bài học nhớ đời.

33. Chương 33

Thế nhưng nếu hình bóng của nàng không tồn tại, thì vì sao không đem nàng giao cho Mại Nhĩ chứ? Mại Nhĩ sẽ ra tay giết nàng, hai tay chàng hoàn toàn không cần quan tâm có nhiễm máu của nàng hay không, chàng sao còn có thể ngay cả lo lắng cũng không lo lắng đã đem nàng giam vào trong nước kính?

Chàng càng lúc càng không biết bản thân thực sự đang nghĩ cái gì.

“Có đúng không?” Nàng lạnh lùng cười, lập tức mím chặt môi quyết tâm cố nén từng đợt từng đợt đau đớn kéo tới, nàng thở hổn hển một hơi, tròng lớn đôi mắt.

“Thống khổ rất nhanh sẽ qua đi.” Nhìn nàng thống khổ không chịu nổi, Tịch Ân đột nhiên mở miệng như là đang an ủi nàng, ngay cả bản thân chàng cũng cảm thấy ngoài ý muốn, hắn hoàn toàn không cần để ý tới nỗi thống khổ của nàng.

Lộ không ngừng hít sâu, đợi sau khi đau đớn thoáng biến mất, mới có sức lực mở miệng:

“Bởi vì người không phải là người chịu khổ, đương nhiên có thể nói dễ dàng như vậy. Nếu như người thật sự muốn khiến ta sống tốt hơn, sẽ giết ta, như vậy ta còn mới có thể hơi hơi cảm kích người.”

Đầu đón đêm qua dần vật thể xác, hôm nay chỉ cầu mau mau được giải thoát.

“Ta sẽ không giết người.” Mặc kệ nàng xin chàng thế nào, chàng cũng không ra tay lấy đi tính mệnh của nàng.

“Ha ha!” Nàng lắc đầu, thống khổ cười.

“Ta đã sớm đoán được người sẽ không cho ta lối thoát vui vẻ.”

Nàng không biết được thống khổ như vậy sẽ còn duy trì liên tục trong bao lâu nữa, mà nàng có thể chịu đựng được bao lâu, nàng đã bị dần vật mất hết khí thể thường ngày, các mảnh tà ác trong cơ thể từng giọt từng giọt biến mất như trong sự liệu của hắc, đau đớn khiến nàng không cách nào suy nghĩ được tà ác trong đầu.

Điều khiến nàng khổ sở nhất chính là, tà ma pháp tồn tại trong cơ thể nàng cũng đang dần biến mất, nàng thậm chí không có sức lực thu hồi, nàng từng liều mình muốn chống lại chính khí trong kính thủy tinh, đáng tiếc nàng có lòng mà lực không đủ, sử dụng tà ma pháp trong kính thủy không thể nghi ngờ rằng đây là lấy trứng troi đá, chỉ khiến tà ma pháp biến mất nhanh hơn, cũng làm thân thể đau đớn hơn.

Thử hỏi nếu nàng mất đi tà ma pháp, tồn tại ở trên đời còn để làm gì nữa?

Tịch Ân lặng lẽ nhìn nàng, có lẽ là nàng đang nếm đau khổ trong kính thủy tinh, mới có thể khiến chàng thấy nàng rất cô đơn lạnh lẽo, thoát nhìn điếm đậm đáng yêu, tâm nảy sinh đồng cảm với tâm trạng nàng, Tịch Ân lập tức lắc đầu xua đi cảm giác đồng cảm với tâm trạng nàng, nàng không hề đáng để được đồng tình, nàng đã làm rất nhiều chuyện xấu, nàng còn làm thương tổn rất nhiều người vô tội, chàng không nên đồng tình với nàng, cũng không thể đồng tình với nàng.

“Trong vương cung còn có ai là nội ứng của ngươi?” Tập trung nói sang chuyện khác, Tịch Ân bỏ qua tâm trạng không nên tồn tại, chất vấn nàng.

Chàng đoán rằng nàng sẽ không hành động một mình, nếu không lần trước sẽ không xảy ra chuyện thị vệ trúng tà ma pháp, nhất định có người âm thầm giúp đỡ nàng, chàng phải bắt được người kia nhanh lên một chút, không thể để người nọ như khối u ác tính ẩn giấu ở trong vương cung.

“Ngươi đoán đi! Ngươi không phải là rất giỏi sao? Tự mình nhìn thế giới nội tâm của ta đi!” Lộ cố ý khiêu khích, cũng không phải là không lo lắng sự nguy hiểm cho Mã Cơ, mà là cố tình làm khó hắc thôi.

Tịch Ân yên lặng nhìn nàng, cũng không nói gì ra, chàng không có cách nào nhìn ra thế giới nội tâm của nàng, cho tới bây giờ chàng cũng không rõ vì sao bản thân lại không nhìn thấy tương lai và nội tâm của nàng, chàng cho rằng ngoại trừ bản thân, còn lại tương lai mọi người chàng đều thấy được, không nghĩ tới nàng cũng là ngoại lệ, chẳng lẽ là liên quan tới việc nàng tu luyện tà ma pháp sao?

Không! Không có khả năng! Từ trước hắc từng gặp phải người tu luyện tà ma pháp, nhưng tương lai và nội tâm người đó đều bị chàng thấy rõ ràng, chỉ mỗi mình nàng, chỉ mỗi mình nàng không được!

Vì thế, Tịch Ân cảm thấy kỳ lạ không thôi, lẽ nào chàng phải mượn năng lực của Khinh Hồng sao? Khinh Hồng tuy là đệ tử chàng yêu quý nhất, nhưng chàng đã sớm nhìn ra năng lực của Khinh Hồng so được với chàng không kém bao nhiêu, chỉ đợi từ từ hoàn thiện, cho nên chàng sớm coi Khinh Hồng là tư tế kế tiếp, đối với Khinh Hồng cũng nghiêm khắc như các đệ tử khác.

Muốn cho Khinh Hồng nhìn lên nội tâm và tương lai của Lộ sao? Tịch Ân lưỡng lự.

“Không nói lời nào chứng tỏ ngươi đã nhìn ra sao?” Thấy chàng rất lâu không nói, Lộ dùng giọng điệu khinh miệt hỏi lại.

Nàng đau quá! Đau đến mức hận không thể đem trái tim móc ra, để có thể giảm đau đớn phần nào.

“Ngươi đã không nói, ta cũng không miễn cưỡng, ta sẽ có biện pháp tìm ra người nọ.” Lộ mất tích sẽ làm người nọ nhanh chóng hiện thân, chàng tin người nọ sẽ không bỏ lại hay mặc kệ nàng.

“Ngươi nói như thật vậy.” Lộ khinh thường cười cười, hít một hơi thật sâu, cứng rắn nuốt đau đớn vào trong, mười ngón cắm thật sâu vào lòng bàn tay, trên trán gân xanh càng ngày càng nổi lên dữ tợn.

Tịch Ân không hề nói với nàng, trực giác nói cho chàng biết, không nên nói chuyện với nàng nhiều, chàng với nàng đã dính dáng quá nhiều rồi, còn nói thêm như vậy nữa, sợ rằng...

Chàng nao nao, đến tột cùng là chàng sợ cái gì hử? Sợ bản thân phạm sai lầm lần thứ hai sao?

Không! Sẽ không đâu! Chàng biết chàng không thể làm vậy nữa, chàng sẽ không cùng nàng phát sinh quan hệ thể xác nữa, huống chi chàng không có khả năng trúng mê hương lần nữa, sao lại có thể phát sinh quan hệ với nàng nữa? ! Lẽ nào chàng sẽ có lúc không khống chế được sao?

A, không có khả năng, chàng luôn luôn có thể khống chế được tâm tư rất tốt, lần trước là bởi vì trúng mê hương của nàng, mới có thể không khống chế được như vậy, điều quan trọng là chàng đối với nàng hoàn toàn không có thiện cảm, nàng là người chàng hận nhất trên đời, thử hỏi chàng sao có thể gần gũi với người mình căm hận cơ chứ?

Là chàng suy nghĩ nhiều quá, không nên còn muốn, mọi chuyện đã qua đi, qua rồi...

34. Chương 34

Bốn phía yếu ớt nặng nề, tiểu cô nương bị nhốt trong huyết động hắc ám, trong huyết động có con rắn rất đáng sợ, còn có cả con chuột và các loại bò sát không biết tên, nàng sợ đến nỗi không dám khóc, không dám âm ỉ. Rõ ràng có thể thấy được bầu trời bên ngoài sáng sủa, mây bay qua lại, con ruồi bay vo ve, nhưng không có cách nào bước ra một bước, bởi vì nàng bị giam trong tà ma pháp ở huyết động, đây cũng không phải là lần đầu tiên...

Không thể kể được số lần bị sự phụ nghiêm phạt mà nhốt trong huyết động, lúc đầu nàng sợ đến vừa khóc vừa âm ỉ, cầu xin sự phụ cho nàng ra ngoài, nhưng om sòm kịch liệt của nàng đối lấy chính là càng nghiêm phạt tàn khốc hơn, nàng khóc đến bị bệnh, sự phụ liền cho nàng bị bệnh thêm, đến khi nàng không dám khóc thành tiếng nữa, sau khi thừa nhận sai lầm của bản thân, sự phụ mới đồng ý cho nàng đi ra.

Sống trong huyết động cùng với rắn độc và một đàn chuột là việc vô cùng thống khổ, bởi vì chúng nó giống như nàng không cách nào đi ra được, lại dưới tình trạng không có thức ăn, chúng nó sẽ chủ ý đánh tới trên người nàng, có lúc bò lên thân thể của nàng, có lúc lại cắn một hai chỗ, khiến nàng sợ hãi hôn mê đi, nàng không ngừng mà khẩn cầu sự phụ thay đổi chủ ý nhanh lên một chút, trong khi âm thầm hạ quyết tâm, muốn noi theo học tập theo sự dạy bảo của sự phụ.

Lâu dần ra vào nhiều trong huyết động, nàng luyện được công phu không sợ xà, chuột, không hề sợ hãi chúng nó bò lên trên người nàng mà hung hăng cắn quấy, nàng dần dần trở nên thờ ơ, thậm chí có thể lãnh huyết vì đạt được mục đích mà không từ thủ đoạn, đó là cách để nàng sinh tồn. Để tiếp tục sinh tồn, nàng phải trở nên âm hiểm tà độc; để sinh tồn, nàng cũng không nẩy sinh nghi vấn với nhiệm vụ sự phụ giao; để sinh tồn, nàng có thể giẫm lên thi thể người khác mà bước qua, tất cả đều là vì sống sót!

Lộ không biết được bản thân đã ngủ bao lâu, trong mộng lại nhìn thấy tiểu cô nương bất lực đáng thương trong huyết động kia, khóe miệng của nàng nhếch lên nụ cười nhàn nhạt, có lẽ là bị Tịch Ân giam lại trong kính thủy tinh, tà ma pháp dần dần biến mất, nếu không chuyện xảy ra lâu vậy, nàng sớm đã quên hình dáng tiểu cô nương kia, lúc này sao lại còn có thể nhớ lại, thật ngoài ý muốn.

Tiểu cô nương có đôi mắt đen, tóc đen, thoát nhìn rất giống với nàng, nhưng các nàng có một điểm khác nhau, chính là ánh mắt! Ánh mắt tiểu cô nương kia tinh khiết ngây thơ, so với ánh mắt yêu tà, âm độc của nàng khác nhau một trời một vực. Các nàng rất khác nhau, nàng không thể tưởng tượng được sẽ có ngày bản thân sẽ trở về hồn nhiên, việc này đối với nàng mà nói quả thực là ngày thay đêm.

“Người đang khóc sao?” giọng nói của tiểu nam hài truyền từ bên ngoài vào trong kính.

Đầu Lộ chậm rãi chuyển động, thoáng như nặng nghìn cân, nàng bối rối nhìn Khinh Hồng bên ngoài kính, không thể giải thích nổi ý tứ trong lời nói của hắn.

Nàng lại có thể khóc sao? Không có thể nha! Gương mặt tuy là lạnh lẽo, nhưng không có nước mắt, sao hắn lại nói nàng khóc chứ?

“Ta nói là trái tim người.” Khinh Hồng chỉ vào ngực mình.

Trái tim của nàng? Nàng có trái tim sao? Nàng là một người vô tâm, sao có thể khóc chứ? Ở trong kính lâu, đầu óc hoạt động càng lúc càng chậm, tà ma pháp trên người dần dần biến mất, mà nàng cũng không có sức mà tự hỏi, nàng đã trở thành người vô dụng chưa.

“Ta xem thấy trái tim của người đang gào thét, khóc thảm.” Kinh Hồng bình tĩnh phát biểu ý kiến, cũng không phải là có ý muốn rình nội tâm của nàng, mà là ở chỗ sâu trong lòng nàng truyền đến buồn đau làm hân không thể coi thường.

Trái tim của nàng đang gào thét, khóc thảm sao? ! Đây là chuyện cười hài hước nhất mà nàng nghe thấy trong đời, Kinh Hồng còn không biết nàng đã là người vô tâm sao?

“Người và sư phụ của người như nhau, cuối cùng nói gì ta cũng không hiểu được.” giọng nói của nàng khàn khàn khê như lửa bỏng, đã không còn sức lực để nói giọng như bình thường.

“Người hận sư phụ ta sao?” Hân hỏi lại.

“Ta trở thành như ngày hôm nay, tất cả đều không phải là nhờ hân ban tặng sao, người cho rằng ta sẽ không sao?” Nàng lạnh lùng cười. Thống khổ trên người nàng không hề giảm bớt chút nào, nhưng nàng đau đến mất cảm giác, cũng không có khả năng chống cự lại.

“Ta không hy vọng người hận sư phụ.” Biết rõ không nên thông cảm cho nàng, Kinh Hồng vẫn là nhịn không được đồng cảm, vừa rồi hân nhìn thấy hồi nhỏ nàng bị đối xử ra sao, chẳng trách sau khi lớn nàng lại trở nên lãnh huyết vô tình, đây tất cả là do hoàn cảnh đưa đẩy, có thể tất cả đây đều là oán hận của nàng.

Chẳng biết sao, gần đây năng lực của hân đột nhiên tăng mạnh, đã từ từ có thể xem trộm lòng người, cho nên hân có thể thấy trái tim nàng tràn đầy vết thương và vô cùng cô đơn.

“Người là đồ đệ của hân, đương nhiên là mong muốn như vậy .” Nàng đùa cợt nói, mặt mũi nhăm nhăm lại, lửa bỏng nói:

“Ta hận hân.”

Bây giờ nàng dựa vào oán hận mạnh mẽ để chống lại đau đớn, nếu không phải vô cùng hận hân, nàng e rằng sẽ điên mất.

“Sư phụ cho rằng đối với người như vậy mà mới là hay nhất.” Không muốn thấy sư phụ bị nàng oán hận, Kinh Hồng vội vàng nói dùm Tịch Ân.

“Thật sao?” Nàng nhếch miệng mà châm chọc. Nếu như đây là Tịch Ân đối xử tốt với nàng, vậy nàng hoàn toàn không dám tưởng tượng nếu hân đối với nàng không tốt thì khi ấy nàng sẽ trở thành cái dạng gì

“Căm hận cũng không thể giải quyết được vấn đề.” Kinh Hồng khuyên nhủ nàng.

“Căm hận có thể làm ta sống lâu thêm một chút.” Từ lâu nàng đã không biết cách bỏ căm hận xuống như thế nào.

“Ta không hề cho rằng như thế, chỉ có yêu thương mới có khả năng cứu vớt lòng của người.”

35. Chương 35

Kinh Hồng khổ sở lắc đầu, Lộ dùng cách đáng sợ nhất để dẫn dắt linh hồn của bản thân!

“Yêu? Cái gì là yêu, ta không hiểu, cũng không muốn hiểu.” Đây là chữ nàng không hề biết!

“Người biết, chỉ là người không muốn biết mà thôi.” hồi ức đáng sợ khiến nàng quên đi phải yêu thế nào, chỉ cần nàng đồng ý, nhất định có thể tìm lại khả năng này.

“Vậy người hiểu được yêu sao? Tịch Ân từng dạy người cái gì là yêu sao?” Nàng hỏi vặn lại hân.

Tịch Ân cũng là không hiểu yêu người, so với nàng cũng chẳng khá hơn, hân cũng không cao thượng gì, hân có thể tốt bụng đối với mọi người, cũng không thể từ chối kẻ địch, người tâm tình thay đổi như vậy, hoàn toàn không thích hợp làm tư tế.

Nàng nghĩ quay lại về Khinh Hồng, so với Tịch Ân có tư cách trở thành tư tế hơn, chẳng trách Tịch Ân yêu cầu rất cao đối với tiểu nam hài này, chắc là đã dự định để hắn đảm nhiệm chức vụ tư tế tiếp theo.

Khinh Hồng yên lặng nhìn nàng, thật lâu mới nói:

“Sư phụ dạy ta ta chính là tình yêu bao la, cũng không phải là tình yêu cá nhân.”

“Lẽ nào tình yêu cá nhân không thích hợp với người sao?” Đột nhiên đau đớn kéo tới khiến Lộ thở nhẹ một tiếng, lập tức cắn chặt môi dưới cố nén đau đớn đang theo nhau mà tới xuống.

“Người không sao chứ?” Mắt thấy nàng thống khổ khó nhịn, Khinh Hồng rất muốn giải trừ thống khổ cho nàng, đáng tiếc năng lực của hắn không đủ, không có cách nào giải trừ pháp thuật của sư phụ, chỉ có mở mắt trừng trừng nhìn nàng bị khổ.

Mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, Lộ ra sức nắm chặt tay, vật vờ nói:

“Ta không sao, ta còn chịu đựng được.”

Đau quá! Nàng đã đánh giá cao năng lực của bản thân, nhưng nàng vẫn không chịu nổi quá nhiều đau đớn như cũ.

“Tương lai người sẽ là thay Tịch Ân đảm nhiệm chức vụ tư tế.” Một lúc lâu, Lộ yếu ớt tán thưởng Khinh Hồng.

“Ta hi vọng có thể làm tư tế tốt.” Khinh Hồng thực sự kỳ vọng bản thân có thể trở thành tư tế ưu tú, hoàn thành sứ mệnh của tư tế.

“Người cũng đồng ý lời của ta nói?” Nàng buồn cười nhướn mày. Vốn nghĩ rằng Khinh Hồng sẽ phản bác lời của nàng, không nghĩ tới hắn cũng đồng ý, chẳng lẽ Khinh Hồng không hề sùng bái Tịch Ân sao? Nhưng thoát nhìn lại không giống, nàng rất ngạc nhiên, đồng thời cũng muốn mượn việc nói chuyện với Khinh Hồng dời chú ý, không muốn nghĩ tới việc chính khí trong kính thủy tinh đang gia tăng thống khổ ở trên người.

“Sư phụ người... cuối cùng sẽ có một ngày dời đi.” Sắc mặt Khinh Hồng buồn bã gục đầu xuống. Nếu như số phận có thể thay đổi, hắn mong muốn sư phụ có thể vĩnh viễn ở bên người hắn, đáng tiếc không như mong muốn, hắn không cách nào thay đổi vòng quay của số phận.

“Cũng đúng, không ai có thể tồn tại vĩnh viễn trên thế gian.” Lộ nghĩ lầm lời nói của Khinh Hồng, rời đi chính là tử vong.

“Thực ra sư phụ, chính người cũng không biết nên làm thế nào với người cho phải...”

Khinh Hồng xúc động nói ra, hắn chỉ là người ngoài nhưng thấy rất rõ ràng, bàng hoàng không thôi, xưa nay cho dù gió bão ập đến sư phụ vẫn giữ được sự bình tĩnh, vậy mà lần này hành sự rất khẩn trương.

“Rất đơn giản, hắn muốn giết ta.” Nàng chịu dần vật đủ rồi, hôm nay một lòng muốn chết, đổi lấy giải thoát, chẳng muốn cùng Tịch Ân tính toán dây dưa nữa. Nàng đã thất bại hoàn toàn bởi hắn, tương lai cũng không có năng lực hơn hắn, nàng đã mất đi động lực sống sót, mục tiêu của nàng đã mất, đã như vậy, không bằng sớm chết cho xong.

“Người sẽ không giết người, vĩnh viễn không.” Khinh Hồng nói rất giống Tịch Ân. Hắn đã thấy rõ tương lai của sư phụ.

“Vĩnh viễn ư?” Lộ bật cười,

“Không hổ là đệ tử đặc ý nhất của Tịch Ân, lời nói ra không hề khác hắn.”

Về mặt bọn họ cũng giống nhau, nghĩ đến Khinh Hồng sau khi lớn lên, chắc chắn cũng giống Tịch Ân bây giờ, cho dù là nói hay làm việc đều có phép tắc quy củ.

“Sự xuất hiện của người đối với sư phụ mà nói là một chuyện ngoài ý muốn.” Hắn biết rõ, nếu như không có tà ma nữ Lộ, số phận của sư phụ sẽ khác.

“Hắn xuất hiện với ta cũng vậy, ta cần hắn chắc? Hắn cướp đi tất cả của ta, cả đời này ta nhất định đều thua ở dưới tay của hắn.” Nàng ghi hận trong lòng đối với chuyện hắn giải trừ tà ma pháp trên người nàng,

nàng không thể không hận, mỗi nghĩ lại nỗi đau khổ để học tà ma pháp, nhưng toàn bộ bị hủy ở trên tay hắn, nàng thực sự không có cách nào lãng quên được, mặc dù nàng biết hắn làm vậy là vì đại sự.

“Một ngày nào đó người sẽ hiểu vì sao số phận lại an bài như vậy.” Khinh Hồng biết sự cố chấp của nàng khiến nàng không nghe được hắn khuyên giải, chỉ có đợi thời cơ thích hợp, nàng mới có thể phát hiện sự huyền bí của số phận.

“Ta không hiểu, cũng không muốn hiểu.” Nàng mềm nhũn lắc đầu, trong tấm kính trơn bóng phản chiếu hình ảnh đỏ tươi của nàng.

Số phận chẳng bao giờ đối xử tử tế với nàng, nàng cũng không chờ mong sẽ có thay đổi. Nàng sớm mất đi dũng khí chống lại số phận, nàng đã định trước sống trong bóng đêm, chỉ có hắc ám mới thích hợp với nàng, không ai có biện pháp đưa nàng từ trong bóng tối giải thoát ra, cũng không có người nào bằng lòng đánh vào người hắc ám, dù sao nàng cũng là tà ma nữ Lộ người người sợ hãi, tà ác, âm hiểm!

36. Chương 36

Tịch Ân biến mất vài ngày, trong lúc chàng biến mất đó, đều do Khinh Hồng chiếu cố Lộ, hai người thường xuyên trò chuyện, câu được câu không, có lúc sẽ không nói gì vì nàng phải chống đỡ chính khí hành hạ. Qua lời Khinh Hồng tự thuật, Lộ biết được Tịch Ân rời đi là vì quay về gặp gỡ nữ nhân mà Á Khắc Tư yêu quý.

Nàng không rõ vì sao Tịch Ân phải quay về gặp gỡ nữ nhân mà Á Khắc Tư yêu quý, lẽ nào Á Khắc Tư không thể tự mình mang nữ nhân của mình hồi cung sao? Tịch Ân thật là nhiều chuyện nha!

Cố nén sự không hài lòng của bản thân xuống, nàng sẽ không hỏi qua Khinh Hồng chuyện liên quan tới Tịch Ân, Á Khắc Tư và nữ nhân Á Khắc Tư yêu nữa.

Chuyện ba người đó, cũng không liên quan tới nàng, nàng cũng không giống như Tịch Ân, thích chõ mũi vào chuyện người khác.

Tịch Ân trở về thần điện thì nét mặt tràn ngập vẻ vui sướng.

Lộ cũng lập tức biết hắn đã trở về, bởi vì nàng nhận thấy được khí tức (hơi thở, mùi >> ta thấy để khí tức hay hơn ^^) của hắn, chẳng qua ngay cả ngẩng đầu lên cũng ngại, nhìn cũng như không liếc mắt hắn một cái, lẳng lặng nằm chợp mắt.

“Ta đã tìm ra nội ứng của người.” Tịch Ân tuyên bố với nàng.

Muốn tìm ra Mã Cơ là chuyện rất đơn giản, Lộ mất tích một vài ngày, Mã Cơ liền lo lắng dò hỏi xung quanh chuyện có liên quan tới Lộ, thân phận tự nhiên sẽ bị lộ ra ngoài ánh sáng.

Sau khi chàng tìm ra Mã Cơ, chàng liền sai người coi chừng nàng, không cho nàng có cơ hội ở trong cung làm loạn, đương nhiên, tà ma pháp trên người Mã Cơ chàng nhất định cũng sẽ loại bỏ.

Những ngày kế tiếp sau khi chàng mang người trong lòng Á Khắc Tư là Lôi Ngõa Gia về, mắt thấy bọn họ yêu thương nhau, chàng đương nhiên là vui vẻ không thôi. Sau khi trở lại thần điện, tà ma pháp trên người Lộ đã giải trừ toàn bộ, chàng càng hài lòng, cuối cùng cũng bỏ được tảng đá lớn trong lòng, từ nay về sau, nàng sẽ không bao giờ ... sử dụng tà ma pháp hại người được nữa.

Nghe cảnh ngộ của Mã Cơ, Lộ cũng không kinh ngạc, mắt vẫn nhắm chặt, yên tĩnh nghỉ ngơi.

“Tà ma pháp trên người người đã được giải trừ hết, người có thể rời đi.” Hai tay Tịch Ân khẽ chạm vào kính thủy tinh, mặt kính lập tức mở ra.

Mặt kính mở ra, Lộ mới chậm rãi mở mắt ra, nàng lẳng lặng nhìn ra bên ngoài, thể xác và tinh thần không còn bị chính khí trong kính thủy tinh dằn vặt, khiến nàng trong khoảng thời gian ngắn không thể diễn tả nổi vui sướng trong lòng.

Nàng thoải mái mà thở một hơi, mấy ngày liền bị dằn vặt khiến sức lực toàn thân nàng kiệt quệ, nàng hoàn toàn không có cách nào đứng dậy, chỉ có thể nghỉ ngơi nhìn thế giới tự do bên ngoài kính.

“Ta tưởng ngươi để ta ở chỗ này cả đời!” Nàng nảy sinh bất mãn trong lòng.

“Để ngươi ở bên trong kính thủy tinh chính là vì muốn bỏ tà ma pháp trên người ngươi và tinh lọc linh hồn của ngươi, ta không có khả năng đem ngươi giam giữ vĩnh viễn.” Tịch Ân nhàn nhạt giải thích động cơ của chàng.

“Đáng tiếc nguyện vọng của ngươi hình như không có đạt được, linh hồn của ta không có bị tinh lọc, oán hận vẫn ở trong lòng như cũ, suy nghĩ của ta vẫn tà ác, ác độc như cũ.” Nàng lạnh lùng cười, cười hằn uổng phí tâm trí, ngoại trừ giải trừ tà ma pháp bên ngoài cơ thể nàng, còn lại cái gì cũng không làm được.

“Nếu như không có oán hận, ngươi có thể vui vẻ hơn.” Chàng thấy đáng tiếc nói, chân thành hi vọng nàng có thể biến thành người tốt, mà không làm chuyện xấu, cũng không phải là người xấu.

“Chỉ có oán hận mới có thể khiến ta vui sướng, ta không cần tâm trạng khác.” Nàng khẽ nhắm mắt lại, kiên trì niềm tin nhiều năm qua.

“Xem ra ta đã nói với ngươi nhiều lần, mà ngươi cũng nghe không vào. Ngươi đi đi! Ta không muốn nhìn thấy ngươi nữa.” Tịch Ân chán nản lắc đầu. Không nghĩ tới nàng sẽ cố chấp như vậy, xem ra không ai có thể cảm hóa nổi nàng. Hay là đem nàng giam lại để thay đổi suy nghĩ của nàng, thế nhưng chàng không muốn suy nghĩ đến nàng, thậm chí nàng đi nhanh lên một chút.

“Ta cũng không muốn nhìn thấy ngươi nữa.” Hắn cho rằng nàng không muốn đi sao? Nếu như nàng có thể đứng dậy, đã sớm đi rồi, cần gì bủn rủn ở trong kính này chứ.

“Tiểu thư!” Mã Cơ bị người dẫn đến bên trong phòng Tịch Ân, nhìn thấy chủ nhân tiêu tụy, nàng giật mình kêu to, nước mắt dường như sắp chảy xuống.

Nàng từng nghĩ sẽ có ngày tiểu thư rơi vào trong tay Tịch Ân, nhưng nàng ngàn lần không nghĩ rằng tiểu thư sẽ bị dằn vặt đến tiêu tụy như vậy, cả người gầy đi hẳn một vòng, sắc mặt trắng bệch giống như một âm hồn, khiến nàng đau lòng không thôi.

Mã Cơ đẩy người đang áp chế ra vội vàng tới bên cạnh nàng, nâng nàng dậy.

“Tiểu thư, ngươi không sao chứ?” Nàng lo lắng hỏi thăm.

Tịch Ân thấy động tác của Mã Cơ cuồng quýt, đôi mắt bạc chợt lóe lên, nhưng không khiến người bên ngoài phát hiện ra.

“Không có việc gì, còn chưa chết được.” Lộ tựa ở trên người Mã Cơ, thở gấp nói.

“Thật là uổng ọi người gọi ngươi là tư tế, lại có thể đối xử với một nữ nhân như vậy, ta thật buồn thay cho đám ngu dân sùng bái ngươi.” Ôm Lộ trong lòng, càng cảm thấy sự suy yếu của nàng, Mã Cơ lập tức hướng tới Tịch Ân phê phán, nguyên rửa hằn không như lời đồn đại.

37. Chương 37

Tà ma pháp trên người nàng cũng bị giải trừ, thế nhưng thống khổ hoàn toàn thua một phần của tiểu thư, nhìn diện mạo của tiểu thư bây giờ, liền khiến nàng muốn thay tiểu thư chịu khổ. Nàng bé nhỏ không đáng kể, có thể chịu đựng tất cả dằn vặt, cũng không muốn tiểu thư có một chút khó chịu.

Tịch Ân đứng ở tại chỗ im lặng mặc cho Mã Cơ kêu gào, chàng không hề biết rằng ở trong kính thủy tinh lại làm tổn thương Lộ đến thế, nhất định ngay cả sức đứng dậy nàng cũng không có, chẳng trách trong kính thủy tinh có thể đem tà khí trong người nàng giải trừ hoàn toàn, không có sót lại.

“Các ngươi đi đi!” Thật vất vả, Tịch Ân rốt cục quyết định quyết tâm thả các nàng đi.

Trước kia chàng có ý định thả các nàng đi, thế nhưng sau khi Mã Cơ gặp Lộ, chàng lại chần chừ, trong lòng xuất hiện một cảm giác quái lạ, không để cho tâm tình không khống chế được ảnh hưởng đến quyết định của mình, chàng nhanh chóng hạ lệnh, không cho bản thân có cơ hội hối hận.

Mã Cơ phần hận trừng mắt Tịch Ân, nhìn lại tiểu thư trong lòng, nếu không mất đi tà ma pháp, nàng chắc chắn sẽ cùng Tịch Ân phân cao thấp, thay tiểu thư báo thù.

“Mã Cơ, chúng ta đi.” Lộ yếu đuối gọi nàng, giục nàng dời đi.

“Được, tiểu thư.” Mã Cơ dễ dàng hưởng ứng Lộ, dường như từ trước cũng thế, đem Lộ trở thành trân bảo, bảo vệ từng chút một trong ngực.

Mắt thấy Mã Cơ ôm lấy Lộ, một khối đá lớn bỗng nhiên đánh vào trái tim Tịch Ân, làm cả người chàng khó chịu, một hơi thở hỗn hển dường như thoáng qua, nhìn chằm chằm hai người bọn họ.

Mã Cơ trừng mắt hướng Tịch Ân một lần nữa, trong đôi mắt đen rõ ràng là có ý cảnh cáo.

Sự tình đến đó sẽ chấm dứt, nàng cảnh cáo Tịch Ân không được trêu chọc tiểu thư của nàng, bằng không nàng sẽ không từ bỏ ý đồ.

Nhìn vẻ mặt giễu cợt của Mã Cơ, Tịch Ân cắn răng cứng rắn lui ra phía sau vài bước, mặc cho Mã Cơ ôm Lộ quang minh chính đại rời đi.

Nhìn xa xa, đến khi thân thể của nàng và Mã Cơ chỉ còn lại một, chàng nhạy cảm nghe được Lộ nói với Mã Cơ; Mã Cơ hứa hẹn sẽ chăm sóc nàng vĩnh viễn.

Trong nháy mắt, phòng ngự trong tim Tịch Ân vỡ một góc, đau đớn lan tràn, nỗi xua xốt ứa ra trong cổ họng, làm chàng khó chịu nhăn mày, lúc này chàng không còn thận trọng, bình tĩnh như thường ngày nữa, hoàn toàn là một nam nhân bình thường, có tình yêu, có dục vọng, có đau lòng, có đổ lỗi!

Mặt trời chiều lui dần xuống phía Tây, trăng sáng nhô lên cao, Tịch Ân thấy rõ ràng không thể bình tĩnh được, đứng thẳng trầm mặc không nói.

Nhớ lại, cả đời này, chàng chưa từng xuất hiện tâm trạng phóng dăng như vậy, hẳn tuy rất vui vẻ khi có Á Khắc Tư và Mại Nhi là bạn bè, vì bọn họ mà cười, vì hai người bọn họ mà lòng thêm can đảm. Đối với các đệ tử, chàng lại tỏ là một sư phụ uy nghiêm, hết lòng truyền đạt, chỉ hy vọng bọn họ có thể đem lại hạnh phúc cho nhiều người. Mà đối với người dân của chàng thì thái độ của chàng tận tâm tận lực vì người dân phục vụ, vì mỗi người chia sẻ phiền phức.

Chàng tận tâm với quân vương, quốc gia, nhân dân, bằng hữu và với đệ tử, cả đời này không thẹn với lòng, nhưng tà ma nữ Lộ lại khiến chàng tạo ra một sai lầm lớn! Sai lầm này, khiến chàng không cách nào quay đầu lại.

Chẳng lẽ đây là ông trời muốn thử thách chàng sao? Nếu chàng có thể vượt qua thử thách, không bị tà ma nữ lộ ảnh hưởng, chàng có trở thành tư tế đúng như mong muốn hay không?

Chàng rất muốn làm tư tế! Đây là khát vọng lớn nhất đời chàng, từ khi chàng sinh ra, ông trời đã quyết định vận mệnh của chàng, an bài chàng đến bên cạnh sư phụ học tập, chàng cũng chưa từng khiến sư phụ thất vọng, khả năng học tập của chàng rất khá, hễ sư phụ dạy qua, chàng đều có thể vận dụng tốt, sư phụ thường nói, chàng trời sinh nhất định là tư tế.

Chàng cũng cho rằng như vậy, chẳng bao giờ hoài nghi số mệnh của mình, sống tới hai mươi lăm năm cho đến ngày hôm nay, những gì chàng thấy hóa ra vẫn là rất ít.

Sau khi cùng tà ma nữ Lộ giao đấu, trái tim và lý trí của chàng có thay đổi rất lớn, lý trí nói cho chàng rằng thay đổi như vậy là sai, nếu chàng đủ thông minh, nên cùng tà ma nữ Lộ duy trì khoảng cách, hơn nữa nên coi nàng là người bình thường, không nên vì nàng mà nổi giận.

Để thực hiện tâm nguyện từ nhỏ đến lớn, chàng lựa chọn đối xử vô tình với nàng, biết rõ giam nàng vào trong kính sẽ làm nàng thống khổ không chịu nổi, sẽ tiêu hao sinh mệnh của nàng, giải trừ tà ma pháp trên người nàng đồng nghĩa với việc càng làm thương tổn nàng, nhưng chàng vẫn quyết tâm, ngày qua ngày mắt lạnh lùng nhìn nàng thét chói tai, rên rỉ.

Tịch Ân bỗng nhiên tiến lên, có một luồng kích thích muốn ngăn cản Mã Cơ, nếu như chàng muốn, chàng có thể tìm được cả trăm nghìn lý do khiến Lộ ở lại, nhưng chàng không thể!

Thấy chàng xông lên trước, Mã Cơ tiến lên phía trước ngăn cản, ngay cả nếu cần thì cũng sẽ xung đột với chàng.

Khi thấy nàng thống khổ giãy dụa, chàng thì thào nhớ kỹ lời sư phụ lúc còn sống dạy cách bảo tĩnh tâm lại, hấn dồn hết sức để chẳng quan tâm, muốn loại trừ ý nghĩ hỗn loạn trong lòng.

Cùng nàng ở chung lâu ngày, chàng không biết phải phải làm như thế nào cho phải, để nàng đi sao? Hay là giữ nàng lại? Không có khả năng giữ nàng lại, nhưng vừa nghĩ đến thả nàng đi, trong lòng lại đau khổ không nói lên lời. Chàng cũng không rõ vì sao bản thân lại trở nên kỳ quái như vậy, chàng chỉ có thể âm thầm đem đau khổ nuốt xuống, giấu thật sâu dưới đáy lòng.

Chuyện của Á Khắc Tư và Ti Nhuế Cao Mạc tới vừa lúc khiến chàng có lý do rời đi, mới hiểu rõ mọi chuyện. Một ngày nay, chàng sắp xếp lại mọi chuyện, xác định tà ma nữ Lộ xuất hiện là do ông trời muốn trêu đùa chàng một chút, chàng liền quyết tâm để nàng đi, đi được càng xa càng tốt, tốt nhất là cuộc đời còn lại hai người sẽ không gặp lại.

Sở dĩ chàng đến thần điện, là muốn Mã Cơ mang nàng đi ngay lập tức

Chỉ là... Chỉ là nàng đi, chàng vốn nên vui vẻ tiếp tục tu luyện, thế nhưng chàng không vậy! Sự ra đi của nàng khiến chàng trống rỗng, chàng thậm chí không hiểu được tiếp theo nên làm thế nào cho phải, lý trí nói cho chàng biết, nên sống như trước kia, nhưng thật không dễ dàng!

Chàng khẽ nhếch khóe môi, chẳng bao lâu sau chàng lại thấy trống rỗng, cảm giác đau khổ, chàng vốn nên không có tâm tình này.

Không thể tiếp tục như vậy, nếu không chàng sẽ làm ra chuyện khiến bản thân hối hận, chàng là tư tế vương quốc Á La Tư, chết cũng phải xứng với danh hiệu đó.

Chàng nhất định phải vượt qua thử thách của ông trời, tuyệt đối sẽ không phạm phải sai lầm lần thứ hai, sai lầm một lần là đủ rồi, đủ rồi!

Đôi mắt bạc của Tịch Ân trầm lại, bàn tay vô tình vung lên, mặt kính thủy tinh lập tức khép lại, chàng đem tất cả tâm tư hỗn độn đó giam lại trong kính, coi như không có chuyện gì, sau này chàng sẽ sống cuộc sống bình thường như trước kia.

38. Chương 38

Đường làm quan rộng mở với Tịch Ân vì chàng đã mang người Á Khắc Tư yêu trở về, Á Khắc Tư đặc biệt tới thần điện để cảm ơn người bạn tốt.

“Tịch Ân, nơi này của ngươi vẫn thanh tịnh như trước luôn khiến người khác cảm thấy thật thoải mái.” Á Khắc Tư hít sâu một hơi, một luồng khí trong lành đi vào trong phổi, khiến hắn vô cùng sảng khoái, mở miệng cười.

“Thật hân hạnh có thể làm cho người yêu thích, vương.” Tịch Ân nhếch môi mỉm cười, chàng đương nhiên là biết ý đồ bạn tốt đến đây.

Từ lúc Á Khắc Tư chưa gặp được Ti Nhuế Cao Mạc, chàng đã tính ra hắn sẽ gặp phải rắc rối giữa yêu và hận, đồng thời cũng coi Ti Nhuế Cao Mạc chính là nữ nhân thích hợp nhất với Á Khắc Tư, chỉ có nàng mới có thể làm cho Á Khắc Tư hạnh phúc, cho dù phải chàng phải lên núi cao, xuống biển lửa, chàng đều không chối từ.

“Tịch Ân, ta vẫn không thể diễn đạt được hết cảm kích của ta đối với ngươi.” Về mặt Á Khắc Tư sáng ngời. “Đó là chuyện ta nên làm.” Tịch Ân cười nói rõ lập trường của mình.

“Không! Ta biết ngươi là lấy thân phận bạn tốt đi làm chuyện này cho ta, nếu không phải ngươi đem Ti Nhuế trở về, ta nghĩ ta sẽ tiếp tục trốn tránh, mà Ti Nhuế sẽ càng chịu nhiều đau khổ hơn, về công về tư, ta đều phải cảm ơn ngươi.” Á Khắc Tư hướng tay về phía Tịch Ân, muốn chàng không cần khiêm tốn.

Tịch Ân thấy hắn kiên trì, liền kệ hắn, cười, nhận lòng biết ơn chân thành nhất của bạn tốt.

Ánh mắt đen của Á Khắc Tư mang theo nụ cười nhìn vật dụng bài trí đơn giản bên trong, khi nhìn thấy kính thủy tinh, ánh mắt liền dừng lại.

Hắn đương nhiên hiểu được trong lúc hắn ra cung trong thần điện đã xảy ra chuyện lớn, không cần Tịch Ân tự mình báo cáo, tự nhiên sẽ có người nói cho hắn.

“Tịch Ân, không biết ngươi có phát hiện người thay đổi hay không.” Nhìn chằm chằm bóng người trong kính thủy tinh, Á Khắc Tư xúc động mà thốt lên lời.

“Mọi người đều sẽ thay đổi.” Tịch Ân không cảm thấy được bản thân có gì thay đổi, nếu thật muốn nói thay đổi, đại khái là năng lực của chàng tăng lên không ít.

“Đúng là con người thì đều phải thay đổi, nhưng ngươi cũng không thuộc dự kiến của ta, ta nghĩ kiếp này ngươi đều dùng một bộ dáng đối xử với người thường, không nghĩ tới. . . .” Á Khắc Tư cười cười, nói một nửa câu.

“Không nghĩ tới cái gì?” Tịch Ân biết rõ Á Khắc Tư là cố ý muốn chàng truy hỏi, nếu chàng đủ thông minh, nên nói sang chuyện khác, nhưng chàng lại mở miệng hỏi, chàng rốt cuộc là làm sao vậy?

“Ngươi thật sự thay đổi, người trước kia, chỉ biết cười trừ đối với lời nói của ta, không thêm để ý tới, chính là hôm nay ngươi lại truy hỏi.” Á Khắc Tư xoay người nhìn Tịch Ân, đem ánh mắt dừng lại toàn bộ ở trên mặt chàng.

Như hắn sở liệu, Tịch Ân chột vật trốn tránh cái nhìn chăm chú của hắn, không hề quang minh chính đại mà đối diện với hắn.

Tịch Ân mím môi, phiền não vì bản thân không khống chế được, nếu có thể, chàng sẽ đem lời nói vừa rồi thu hồi lại.

“Về mặt của ngươi đã tiết lộ ra cảm xúc của ngươi, Tịch Ân, ngươi không còn là tư tế nhìn đời bằng ánh mắt khách quan nữa rồi.” Á Khắc Tư chỉ vào mặt chàng cho chàng thấy.

Về mặt? Có sao? Mặt chàng từ trước đến nay không hề thay đổi, sao có thể lộ ra cảm xúc? Đây là Á Khắc Tư trêu chọc chàng sao?

Không! Không có khả năng, Á Khắc Tư không thể nói dối, nhưng chàng không muốn tin tưởng.

“Vì sao ngươi để tà ma nữ Lộ rời đi? Vì sao không giết nàng?” Đột nhiên, Á Khắc Tư thay đổi câu chuyện, chất vấn động cơ của chàng.

“Ta đã giải trừ tà ma pháp trên người nàng, nàng không thể có thể tiếp tục làm tổn thương tới người khác.” Tịch Ân cứng ngắc đáp.

“Cho nên ngươi để lại nàng? Sao ngươi có thể chắc chắn rằng sau khi nàng mất đi tà ma pháp sẽ không thể làm xằng làm bậy? Làm chuyện xấu có rất nhiều cách, không nhất định cần phải có tà ma pháp, ngươi dám cam đoan nàng sẽ không tiếp tục âm thầm sinh sự sao?” Á Khắc Tư chưa từng gặp qua con người tà ma nữ Lộ, nên rất tự nhiên mà đoán cá tính của nàng qua miêu tả của người khác.

Trên thực tế, Tịch Ân không thể không thừa nhận lời nói của Á Khắc Tư, như trong lời nói của Á Khắc Tư, chàng không thể cam đoan tà ma nữ Lộ sẽ cải tà quy chính hay không. Thả nàng ra, tất cả đều chỉ là theo ý định của mình chàng, cho rằng nàng sẽ sửa đổi, nàng cũng không có hướng chàng cam đoan.

“Ngươi hẳn là nên giết nàng! Hiện giờ thả nàng không thể nghi ngờ là thả cọp về rừng, muốn bắt lại nàng cũng không phải là chuyện dễ dàng.”

Á Khắc Tư nghiêm khắc nhìn hắn.

“Nếu ngày sau nàng phạm sai lầm, ta tuyệt đối sẽ bắt được nàng, giết nàng.” Tịch Ân cắn răng chấp nhận hứa hẹn, muốn hấn an tâm.

“Nếu ta ra lệnh cho người bây giờ tìm ra nàng, giết nàng thì sao?” Á Khắc Tư nhìn chàng.

Tịch Ân nhìn Á Khắc Tư, thật lâu sau không nói, không khí dường như ngưng lại, ngọn lửa vô hình xuất hiện ở giữa không trung.

“Chỉ cần người ra lệnh một tiếng, ta tuyệt đối theo chỉ thị của người.” Mặt Tịch Ân bình tĩnh, lựa chọn không phản bội quân chủ.

“Nếu ta là lấy thân phận bằng hữu hy vọng người ra tay giết nàng thì sao?” Á Khắc Tư hỏi lại.

Tịch Ân lúc này lẳng lặng nhìn hấn, không có lên tiếng đáp lại.

“Ta biết đáp án của người.” Á Khắc Tư thở dài, lắc đầu. Đáp án của Tịch Ân rất rõ ràng chẳng qua là sao chàng lại không hiểu chứ.

“Nàng nói nàng không có liên lạc với A Liệt, nếu nàng thật có lòng làm điều ác, sẽ nhắm vào một mình ta, hấn là sẽ không hại người vô tội, xin người yên tâm.” Tịch Ân không hiểu vì sao bản thân không hề muốn giết Lộ, chàng không muốn tìm hiểu tra cứu nguyên nhân nữa, ngược lại muốn Á Khắc Tư an tâm.

“Nàng muốn giết người sao?” Á Khắc Tư kinh ngạc nhếch mi.

“Đúng vậy! Ta với nàng là hai thái cực, chỉ có thể vĩnh viễn không gặp mặt, một khi gặp mặt chỉ có một đường là giết chết đối phương.”

Chàng và Lộ giống như trắng và đen, vĩnh viễn không cùng xuất hiện, một khi chạm mặt không phải người chết thì là ta mất mạng.

“Điều này thật là ngoài dự liệu của ta, ta nghĩ nàng giống người, sẽ không giết đối phương.” Á Khắc Tư thật không ngờ, nhớ lại Tịch Ân và tà ma nữ Lộ từng phát sinh quan hệ, bỏ qua một bên chuyện hai người là kẻ địch, nghiêm khắc mà nói, Lộ có thể xem như là nữ nhân của Tịch Ân!

Hai người bọn họ vốn nên như lời Tịch Ân nói, cách xa nhau, vĩnh không tới gần đối phương, nhưng vận mệnh lại đưa bọn họ miễn cưỡng ở cùng một nơi.

“Chỉ sợ nàng đã hận ta thấu xương.” Dù sao chàng cũng đã cướp đi tà ma pháp mà nàng coi như mạng sống.

“Tịch Ân, còn nhớ rõ lời người nói với ta và Mị Nhĩ không?” Á Khắc Tư bỗng nhiên nhắc tới chuyện cũ.

“Lời nói nào?” Giờ phút này Tịch Ân sớm không còn như trước, đã mất khả năng đoán ra tâm tư người khác dễ dàng.

“Người nói với chúng ta, khi chiến tranh bùng nổ, vận mệnh mỗi người đều chuyển động theo vòng quay của số phận. Lúc ấy Mị Nhĩ hỏi vận mệnh của người có chuyển động hay không, người còn nhớ bản thân lúc đó nói gì không?” Hấn nhắc nhở Tịch Ân.

“Ta nói. . . . Ta nhìn thấy tương lai mọi người, nhưng không thấy rõ tương lai của bản thân.” Tịch Ân nhớ lại.

“Đúng vậy! Người xem không rõ vận mệnh của bản thân, có lẽ vận mệnh của người cũng chuyển động vì chiến tranh!”

“Vận mệnh của ta sao có thể chuyển động chứ, không thể thay đổi chuyện ta thật sự là tư tế.” Tịch Ân thuyết phục chính mình.

39. Chương 39

“Gần đây người có soi gương không? Có từng cẩn thận nhìn lại bản thân không?” Đối mặt với sự cố chấp của chàng, Á Khắc Tư chỉ có lắc đầu thờ dài.

“Soi gương?” Tịch Ân không hiểu vận mệnh của chàng và chuyện soi gương có liên quan gì tới nhau.

“Đúng vậy, bây giờ người nên soi gương, nhìn bản thân chút đi.” Á Khắc Tư chỉ vào kính thủy tinh.

“Không! Không cần!” Tịch Ân đột nhiên lui bước, cự tuyệt soi gương.

“Người đến tốt cùng là sợ cái gì chứ? Người không dám đối mặt với hiện thực sao?” Á Khắc Tư ép buộc chàng đối mặt.

“Ta vẫn như bình thường, không cần phải soi gương.” Tịch Ân kiên quyết không chịu, tránh bị Á Khắc Tư khích tướng.

“Phải không? Ta nghĩ ngược lại, người phải nhìn lại bản thân kỹ lưỡng xem.” Ngay cả hán cũng nhìn ra điểm khác biệt, đến tốt cùng Tịch Ân còn muốn trốn tránh đến bao giờ?

“Ta hiểu rất rõ bản thân.” Đối mặt với sự thúc ép của Á Khắc Tư, Tịch Ân dứt khoát nhắm mắt lại, còn nhắm mắt làm ngơ, không muốn bị ảnh hưởng.

“Tịch Ân, ta hỏi người một việc, người phải thẳng thắn trả lời cho ta biết.” Á Khắc Tư thuận theo chàng, không ép buộc chàng nữa.

“Vương xin hỏi.” Chỉ cần không bắt chàng soi gương, chàng có thể trả lời bất kì vấn đề gì.

“Làm tư tế có phải là chuyện quan trọng nhất đời người không?”

“Đúng vậy!” Không hề chần chừ, Tịch Ân trả lời chắc chắn, chàng cũng không nghĩ ra trong đời mình có chuyện gì quan trọng hơn việc làm tư tế.

“Ta hiểu rồi, cảm ơn người.” Á Khắc Tư gật đầu, đồng thời hiểu rõ nguyên nhân Tịch Ân trốn tránh.

“Không cần khách khí.” Tịch Ân biết Á Khắc Tư sẽ không tiếp tục ép buộc chàng, rốt yên tâm mà thở phào nhẹ nhõm, mở mắt ra.

“Ta đi trước, hẹn gặp lại.” Á Khắc Tư nhẹ giọng hướng hán nói lời từ biệt.

“Ta tiễn người.” Tịch Ân đưa hán ra khỏi thần điện.

Khoảnh khắc Á Khắc Tư bước ra thần điện, hán quay đầu lại nhìn Tịch Ân suy nghĩ chút, nhưng lại nghẹn ở cổ họng không nói ra lời.

Sau khi Á Khắc Tư cất bước đi, trong lòng Tịch Ân không kiểm soát được mà nhớ lại mỗi câu trong lời Á Khắc Tư nói, ngày trước chàng có thể đoán ra ý tứ trong lời nói của Á Khắc Tư, thế nhưng bây giờ chàng suy nghĩ nát óc cũng không ra được, rốt cục là Á Khắc Tư ám chỉ chàng cái gì?

Chàng cũng đã một thời gian dài không soi gương, nhưng đối với lời nói của Á Khắc Tư nảy sinh hiếu kỳ. Nhìn chàng trong gương hán là không thay đổi mới đúng, chàng cần gì phải sợ như vậy?

Nhưng đứng trước kính thủy tinh, chàng không tự chủ được nhớ tới bóng hình lúc trước bị giam bên trong, điều này khiến chàng chùn bước.

Sau khi bản thân để tà ma nữ Lộ dời đi, chàng hết sức tránh để bản thân chú ý nhìn trong kính thủy tinh, chàng thậm chí còn có ý định đem thạch anh đen tặng cho nàng.

Ở bên trong trái tim khó mà có thể dứt ra nỗi tình trạng đó, chàng vẫn đặt kính thủy tinh ở chỗ cũ, sau đó ngày đêm trốn tránh bóng hình nàng.

Trong lúc hoảng hốt Tịch Ân đã đứng trước kính thủy tinh, đôi mắt đen đột nhiên tiếp xúc với đôi mắt bản thân trong kính, chàng kinh hãi nhìn người trong kính, tay phải run run chạm vào kính.

Bàn tay run rẩy chạm vào mặt kính lạnh lẽo, khẽ vuốt dung mạo người trong kính, người nọ rất xa lạ khiến chàng sợ!

Đây là chàng sao? Đây là chàng mới gần hai mươi lăm tuổi sao? Vì sao trong thời gian ngắn có thể thay đổi một trăm tám mươi độ như vậy? Hoàn toàn không hề quen thuộc.

Trong đôi mắt người trong kính ẩn chứa tình cảm và thống khổ, vùng lông mày trước trán không chỉ nói lên vẻ u sầu, thậm chí còn có chút lo âu.

Đây không phải là chàng! Tịch Ân lui xuống phía sau vài bước, chàng không còn là tư tế vô tình rồi! Sao lại có tình cảm chứ?

Là do tà ma nữ Lộ! Là nàng khiến chàng cũng không nhận ra bản thân nữa, là nàng khiến chàng xưa nay không có dự vọng lại chạm phải điều cấm kỵ đó.

Chàng đã không thể giam cầm dự vọng hai mươi lăm năm nữa. Là do nàng! Tất cả đều do nàng!

Thế nhưng cũng không nên như vậy! Cho dù chàng ham muốn nữ nhân thế nào, mong muốn tình yêu thế nào, thì nữ nhân kia cũng không nên là tà ma nữ Lộ, hai người bọn họ hoàn toàn là hai loại người khác nhau, cho dù là cách nhìn cuộc sống hay thái độ với mọi người, đều không giống nhau, chàng sao lại có thể để tà ma nữ Lộ quấy rối cuộc sống của mình chứ.

Làm sao bây giờ? Làm tư tế là khát vọng của chàng, Vậy mà chàng lại...

Không! Chàng không thể để tà ma nữ Lộ làm rối loạn cuộc sống yên lặng của chàng, chàng muốn quên nàng! Dù sao nàng đã vĩnh viễn rời khỏi cuộc sống của chàng.

Nhưng chàng thực sự không còn muốn nàng sao? Thực sự không hề mơ thấy nàng sao?

Chàng sợ nói ra đáp án.

Chẳng qua trong mắt chàng lại lộ ra nỗi lòng, mỗi khi chàng tự lừa gạt bản thân là đã quên đi dáng dấp của nàng, thế nhưng trong mắt chàng đã sớm nhớ lại cảnh tượng trước kia, từ sau khi nàng xuất hiện trong cung, chàng cũng không còn bình tĩnh như trước nữa.

Chẳng lẽ chàng không khoát thử nghiệm của ông trời sao?

Hiện tại, chàng nảy sinh cảm tình với tà ma nữ Lộ, còn nàng thì sao đây? Nàng có từng có cảm tình giống chàng không?

Không! Nàng không có! Tịch Ân có thể khẳng định chắc chắn.

Chàng giải trừ tà ma pháp trên người nàng, nàng hận chàng không còn kịp, sao có thể động tình với chàng, huống chi bản tính nàng âm tà, hung ác, lại lãnh huyết vô tình, như vậy sao nàng có thể thích một nam nhân từ trước tới nay thù địch với nàng được.

Nàng ngay cả thị nữ thân cận với nàng còn không có cảm tình, bởi vậy cũng biết, nàng chỉ quan tâm tới bản thân mà thôi.

Đã biết cá tính của nàng như vậy, chàng không nên đem tình cảm của mình gửi gắm trên người nàng, chàng nếu đủ thông minh thì nên nhanh chóng quay đầu lại mới đúng, để tránh tới lúc tình cảm không thu về được, bị thương sẽ tăng lên.

Đúng vậy! Chàng phải ngăn cản bản thân sinh ra tiếc nuối, nhanh chóng loại trừ nguồn gốc của tai họa, chàng muốn chuyên tâm tu luyện, để đạt được cảnh giới cao hơn.

Tà ma nữ Lộ chỉ là thử nghiệm ông trời phái tới cho hắn, chàng phải vượt qua thử nghiệm, nghìn vạn lần không thể thua ở trên tay nàng.

Hắn là tư tế vương quốc Á La Tư, không thể vì một ác nữ mà vứt bỏ sự phụ, quân vương, đệ tử và kỳ vọng của nhân dân đối với chàng.

Nàng không đáng để chàng hi sinh tất cả.

Sư phụ từng nói qua với chàng, nếu như chàng có thể cả đời không vướng bận, lo âu về tình cảm, sẽ trở thành một tư tế ưu tú; nếu chàng dính vào tình duyên, như vậy cuộc đời tư tế của chàng sẽ bị hủy hết, hơn nữa sẽ rơi vào kết cục không bằng hữu, ngay cả đệ tử cũng không còn ở bên cạnh nữa.

Lời sư phụ cảnh cáo vẫn còn văng vẳng bên tai, nhưng tất cả còn kịp sao? Chàng hoài nghi.

Thực sự sẽ giống như lời sư phụ nói, một ngày sa vào lưới tình, chàng sẽ rơi vào kết cục không bằng hữu, cuối cùng sẽ rơi vào số phận lưu vong?

Không! Sẽ không! Chàng sẽ không để bản thân rơi vào kết cục bất hạnh, chàng nhất định phải đem tà ma nữ Lộ đuổi ra khỏi trái tim hoàn toàn, vĩnh viễn không nhớ tới nữa!

May là Á Khắc Tư nhắc nhở chàng đúng lúc, khiến chàng phát hiện sớm, nếu không chàng có thể sẽ mắc thêm lỗi lầm nữa, cho đến mức không thể cứu vãn nổi.

Chàng hoàn toàn tự tin, qua hôm nay, chàng sẽ trở về dáng điệu như một tư tế nên có, không hề bị tình cảm chi phối.

Chỉ là cảm tình có thể như chàng nói, nói vứt bỏ là vứt bỏ sao?

40. Chương 40

Ở phía trên toàn nhà có một sự yên lặng không diễn tả nổi, bề ngoài kiến trúc tao nhã, có người nói ở bên trong là một vị thiên kim quý tộc ở, cũng bởi vì nguyên nhân thân thể không tốt mà tới đó tĩnh dưỡng. Tuy có nhiều nô bộc qua lại, nhưng chưa có người nào gặp qua diện mạo thật của nàng, sinh hoạt hàng ngày của nàng đều do thị nữ thân cận lo liệu, trừ khi thị nữ kia đồng ý, nếu không, không ai được phép đi vào bên trong phòng, đương nhiên cũng không thể gặp qua tiểu thư có thân thể nhu nhược kia.

Sự thần bí của nàng khiến cho các nô bộc hứng thú, nếu không thể tránh thoát đôi mắt chim ưng của thị nữ kia, muốn thấy bộ mặt thật của tiểu thư, bọn họ chỉ có thể lén lút nghe lén những chuyện có liên quan tới chủ nhân của mình.

Người thị nữ kia vô cùng có trách nhiệm, giống như thần giữ cửa kho báu, cho dù kẻ nào cũng không thể xông vào thành công, nếu cố ý xông vào mà bị nàng phát hiện, lập tức đuổi đi, tuyệt đối không rộng lượng, cho tới bây giờ chưa có ai có thể khiến nàng thu hồi mệnh lệnh đã ban ra.

Lâu dần các nô bộc cũng không còn để ý tới dáng dấp tiểu thư, quay trở về bình thường, chỉ cần bọn họ tận tâm tận lực làm tốt bốn phận của mình, sẽ không rơi vào số phận bị đuổi đi.

Sau đó ở đằng sau thì thầm với nhau, không đáng để lấy bản thân ra làm thử nghiệm như vậy.

“Tiểu thư, ta vì người chuẩn bị điểm tâm ngon, người ném thử xem, có phù hợp khẩu vị người hay không.”

Mã Cơ nịnh nọt cầm điểm tâm đang tỏa hương nghi ngút ra bốn phía, đi tới bên khuôn mặt không hề thay đổi của Lộ

“Mang đi đi, ta không muốn ăn.” Lộ ngay cả nhìn cũng không thèm liếc mắt, lạnh lùng đuổi lòng tốt của nàng.

“Ném thử chút thôi mà! Tiểu thư, ngon lắm nha”. Mã Cơ chưa từ bỏ ý định dụ dỗ. Tiểu thư của nàng ngày càng gầy đi, nếu không ăn nhiều một chút, không thể đảm bảo sẽ không chết vì suy nhược quá. Để giữ lại mạng sống của tiểu thư yêu quý, mỗi ngày nàng đều tích cực khuyên bảo.

“Ta nói mang đi, người nghe không hiểu sao?” Không để ý tới khuyên nhủ tốt cho nàng, Lộ lạnh lùng lên tiếng xua đuổi.

“Thế nhưng tiểu thư, người ăn ít quá, ta sợ thân thể người sẽ không chống đỡ được” Mã Cơ mạo hiểm dù có thể bị trách móc, dùng cảm mà khuyên ngăn

“Không chống đỡ được là chuyện của ta, không liên quan tới người” Lộ lạnh nhạt nói, đối với sự quan tâm của Mã Cơ vẫn không hề bị ảnh hưởng như cũ.

“Tiểu thư, ta biết người mất đi tà ma pháp là một chuyện đau lòng, nhưng vẫn có biện pháp khôi phục, không phải sao? Thế nên, người phải chăm sóc thân thể mình cho tốt”

Đi theo bên người Lộ bao năm, Mã Cơ biết rõ trong lòng Lộ thống khổ, từ trước tới nay đều coi tà ma pháp là điều quan trọng nhất trong cuộc sống, hiện tại tà ma pháp bị Tịch Ân giải trừ đi, đương nhiên là trong lòng nàng không vui

“Ai nói cho người có cách khôi phục lại” Lộ bỗng nhiên trừng mắt hướng về nàng, trong giọng nói tức giận của nàng dường như không quan tâm

‘Ta....Ta cho rằng’ Mã Cơ biết sai cúi đầu, nàng vẫn cho rằng có cách khôi phục tà ma pháp, hoặc là tu luyện lại, vẫn có thể có di vật của Hắc Đế Hà, nàng chưa bao giờ nghĩ đến khả năng không thể khôi phục lại.

41. Chương 41

“Tốt, là người cho rằng!” Lộ đem cơn tức giận phát tiết trên người nàng, gắng sức vùng lên, đẩy điếm tâm nàng cố ý chuẩn bị ra.

Điểm tâm bị lật úp trên mặt đất, cái đĩa đẹp để điểm tâm bị nát nát.

“Tiểu thư, là ta không tốt, xin người đừng nóng giận.” Mã Cơ sợ chọc tức nàng, vội vàng liều mình trấn an tâm tình của nàng

“Được rồi, ta đã chịu đựng đủ rồi, người ở bên người ta là nhắc tới tà ma pháp, người rút ra ngoài cho ta! Lập tức.”

Lộ chỉ vào cửa phòng muốn Mã Cơ lập tức rời đi, nàng không muốn gặp lại nàng ta nữa.

“Tiểu thư, xin người đừng đuổi ta đi! Ta sẽ không nhắc lại chuyện tà ma pháp, ta đảm bảo.” Mã Cơ chết cũng không muốn rời nàng nửa bước, liều mình cầu xin, dường như trước đây nô bộc ở trước mặt nàng cũng như vậy.

‘Đi ra ngoài!’ Lộ không để ý tới Mã Cơ đau khổ cầu xin, bộ dáng van nài của nàng ta, nàng không hề để vào mắt, hoàn toàn không hề tác động tới lòng của nàng.

‘Tiểu thư, xin người để ta ở lại chăm sóc người’ Mã Cơ ứa lệ, vô cùng đáng thương, nửa bước cũng không chịu rời đi.

“Ta nói đi ra ngoài!” Lộ trừng mắt nàng, tăng thêm giọng điệu.

“Tiểu thư, người có thể đánh ta, mắng ta, thậm chí giết ta, ta đều không có nửa câu oán hận, nhưng xin người đừng đuổi ta đi, ta chỉ muốn ở lại chăm sóc cho người thật tốt.” Từ lúc nhỏ đã bị phái đến bên người Lộ chăm sóc nàng, Mã Cơ liền đặt quyết tâm, kiếp này tuyệt đối không rời nàng, tuyệt không bỏ lại nàng một mình.

Hướng hồ thể trạng Lộ bây giờ không tốt, càng cần nàng lúc nào cũng ở một bên chăm sóc, nàng không thể tưởng tượng, nếu không có nàng bên người, nô bộc khác có khả năng chăm sóc tốt cho nàng hay không, không! Cho dù là bọn họ có thể làm tốt, nàng cũng không muốn.

Nàng không đi! Vĩnh viễn không đi!

“Được! Người nói nhiều làm ta rất đau đầu” Đôi lông mày Lộ nhíu lại, vô cùng khó chịu.

‘Ta giúp người xoa bóp’. Mã Cơ thấy thế, vội vàng bò từ mặt đất lên, nhẹ nhàng nhay hai bên thái dương của Lộ

Lộ cũng không có từ chối nàng đụng chạm, khiến Mã Cơ sung sướng vì được hầu hạ suốt nửa reo lên, tiểu thư cuối cùng cũng đồng ý để nàng ở lại, nếu không nàng thực sự không biết cầu xin như thế nào nữa.

Lộ khẽ nhắm mắt lại, hưởng thụ Mã Cơ nhẹ nhàng xoa bóp, gần đây tâm tình của nàng càng lúc càng không ổn, trong lòng gần như có lửa giận sắp bùng nổ, mà chỉ có duy nhất Mã Cơ tiếp xúc với nàng, tự nhiên trở thành đối tượng để nàng phát tiết. Người bên ngoài nhìn vào, nhất định thương cảm cho Mã Cơ, nhưng nàng không có thừa tâm lực đồng tình cho tình cảnh của Mã Cơ, đây là Mã Cơ tự nguyện ở chung một chỗ với nàng, nếu như chịu không nổi tính xấu của nàng, hoàn toàn có thể rời đi, nàng tuyệt đối không ngăn trở.

Sau khi cùng Mã Cơ rời khỏi thần điện, có thể ở nơi tốt như vậy, đều là do A Liệt lúc trước ban cho nàng không ít châu báu quý giá. Khi các nàng rời đi, Mã Cơ tiện đường mang chúng theo, may mà có những vật này, nếu không chủ tớ các nàng sợ rằng giống như ăn xin phiếu bạc đầu đường xó chợ khắp nơi, sao có thể hưởng thụ giống như ngày hôm nay.

Nói đến A Liệt, theo nàng biết, Phạm tước gia Mai Nhĩ phụng mệnh Á Khắc Tư muốn bắt A Liệt, chẳng qua A Liệt đang ẩn trốn, mới khiến bọn họ tổn công như thế. Lẽ nào Tịch Ân không thể tính ra hành tung của hắn sao.

Không có khả năng, với năng lực của Tịch Ân, muốn tìm ra A Liệt cũng không có gì khó khăn, vì sao Tịch Ân không có tính ra chứ? Khiến Mai Nhĩ liệu mình mò kim đáy bể tìm khắp nơi trên toàn quốc, lại có nghe đồn Mai Nhĩ thật ra là đã ở cùng một nữ nhân tóc bạc, cho nên không có tâm tư tìm kiếm.

42. Chương 42

Tình hình trước mắt như thế nào, nàng không biết, chỉ có cách yên lặng chờ thay đổi, tiện thể đề phòng có người tìm được nàng.

Tịch Ân thả nàng, cũng không có nghĩa là Á Khắc Tư không muốn bắt nàng, Á Khắc Tư còn muốn bắt nàng, nàng không có gốc có thể vì chạy thoát từ trong tay Tịch Ân mà không lo nghĩ, bởi vì nguy hiểm có thể xuất hiện bất kỳ lúc nào, nàng đương nhiên phải gia tăng phòng bị.

Chỉ là Tịch Ân, hử. Hử đối nàng. Thực ra là tâm trạng gì? Nàng không khỏi xoa ngực nhớ lại.

Từ sau khi rời thần điện, nàng thường xuyên nhớ tới hắn, ngày ngày đêm đêm không ngừng mà nhớ hắn, nhẽ ra phải ghi hận trong lòng với hắn mới đúng, nhưng mà nhưng mà có cái gì đó không đúng?

Nghi vấn trong lòng càng ngày càng tăng, khiến nàng không còn dám suy nghĩ nữa.

Sẽ không phải chứ! Nàng và Tịch Ân là quan hệ thù địch, không có thể thay đổi, cũng vĩnh viễn không thay đổi, nàng thích tình trạng hiện nay, chỉ cần duy trì tình trạng này là được rồi!

“Tiểu thư, người suy nghĩ gì vậy?” Mã Cơ cảm thấy nàng có chút đăm chiêu.

Lộ không có trả lời nàng, suy nghĩ vẫn ở nơi xa.

“Tiểu thư. Tiểu thư!” Mã Cơ gọi lớn tiếng hơn.

“Sao?” Lộ rốt cục lấy lại tinh thần, mờ mịt nhìn phía trước. Trong nháy mắt, mơ màng nghĩ đến lúc bản thân bị giam ở trong kính thủy tinh, Tịch Ân ở bên ngoài nhìn nàng, nếu không phải Mã Cơ lớn tiếng gọi, chỉ sợ nàng vẫn còn nhớ lại chuyện ngày xưa.

“Tiểu thư, rốt cục là chuyện gì khiến người xuất thần như thế?” Mã Cơ lên tiếng hỏi, cố gắng che dấu bất mãn nhỏ nhỏ trong lòng.

“Không liên quan đến chuyện của người.” Lộ không cảm thấy nàng có nghĩa vụ phải hướng Mã Cơ báo cáo chuyện của nàng, nàng hoàn toàn không có suy nghĩ muốn giải thích

“Tiểu thư, ta quan tâm người.” Mã Cơ thấp giọng, là nàng quan tâm Lộ. Trên đời này chỉ còn nàng và tiểu thư hai người sống nương tựa lẫn nhau, nàng đương nhiên quan tâm tất cả mọi chuyện của tiểu thư.

“Quan tâm? !” Lộ khinh thường hừ lạnh một tiếng. Sống từ nhỏ đến lớn như vậy, nàng cũng không biết cái gì là quan tâm, cũng không cảm thấy cần được Mã Cơ quan tâm.

Mọi người đều ích kỷ, chỉ cần lấy ngay bản thân mình là hiểu, cần gì đi lo lắng cho sự an nguy của người khác, cho nên đối mặt sự quan tâm của Mã Cơ, nàng không những không cảm động, ngược lại cảm thấy Mã Cơ rất nhiều chuyện.

“Đúng vậy, tiểu thư, bây giờ trên thế giới này, người ta quan tâm nhất chính là người.” Nói cách khác, ngoại trừ Lộ, nàng đối với sự sống chết của người khác không hề mảy may để ý.

“Ta không cần sự quan tâm của người, người không cần nhiều chuyện, làm tốt bốn phận của người là được rồi.” Lộ lãnh đạm nói. Thái độ của nàng đối với của Mã Cơ hoàn toàn là quan hệ chủ tớ, không có tâm tình dư thừa khác.

“Người cần, nhưng chính bản thân người không hiểu được thôi.” Mã Cơ cho rằng quan tâm của nàng với Lộ là điều cần thiết.

“Phải không? Ta thật không biết đó.” Lộ lạnh lùng cười, hoàn toàn không đem lời nói của Mã Cơ là thật. Mã Cơ quan tâm nàng cũng tốt, không quan tâm nàng cũng thế, đối cuộc sống của nàng đều không ảnh hưởng.

“Đúng vậy, tiểu thư, sẽ có một ngày người sẽ hiểu rõ lòng mình.” Mã Cơ chân thành nói.(>>>> bao giờ chị hiểu mình yêu anh cho em nhờ T_T)

“Hiểu được? ! Ta không muốn lãng phí thời gian hiểu ra lòng của người?” Lại cười, nàng cười Mã Cơ nói ngốc nói ngếch, nàng hiểu rõ sự lựa chọn của mình là đủ.

“Tiểu thư, người còn nhớ khi rời thần điện, lời người nói với ta không?” Vì câu nói kia, nàng cảm động không thôi, nhớ lại nàng vẫn vui vẻ như trước, có câu nói kia của tiểu thư, nàng có thể chết vì tiểu thư, cũng không hề nửa câu oán hận.

“Lời nói lúc rời thần điện sao? Ta đã quên.” Không muốn nhớ lại, Lộ lạnh nhạt nói. Mơ hồ nhớ ngày đó nàng không có sức lực, ngay cả sức để đi đường cũng không có, toàn bộ dựa vào Mã Cơ ôm nàng rời đi, nàng sao có thể nhớ rõ lúc ấy nói gì.

“Lúc ấy người nói bên cạnh người chỉ còn một mình ta.” Tiểu thư không nhớ rõ cũng không sao, nàng có thể nhắc nhở lời nói của người ngày đó .

Vừa kể lại, trong mắt Mã Cơ vừa lóe ra tia nhìn hạnh phúc, gò má cũng ửng hồng.

“Thì sao?” Lộ cũng không cảm thấy được lời nói của nàng lúc ấy có ý tứ gì, chẳng qua chỉ gặp chuyện không may mà thôi.

Nàng không có để ý đến vẻ mặt Mã Cơ nói.

“Ta. Ta.” Mã Cơ ấp úng muốn kể rõ tâm tình của mình, nhưng khi đối mặt với đôi mắt đen lạnh như băng của Lộ, lời nói nghẹn ở cổ họng không thốt ra lời.

Nàng sợ! Sợ sau khi nói xong, ngay cả muốn ở bên người Lộ hầu hạ cũng không được, chỉ có thể chua xót đem lời nói giấu ở đáy lòng.

“Người muốn nói cái gì?” Lộ nhếch mi, không thích nàng nói chuyện ấp a ấp úng.

“Không. Không có.” Mã Cơ chán nản cúi đầu, không có dũng khí đem suy nghĩ trong lòng nói ra.

“Nếu không có, người lui ra đi, ta muốn nghỉ ngơi.” Lộ mệt mỏi nhắm mắt lại.

Từ sau khi tà ma pháp bị Tịch Ân giải trừ, nàng chưa từng quan tâm xem thân thể mình khỏe mạnh hay không, mặc kệ nó mỗi ngày thêm suy yếu đi, đối với chuyện gì cũng không cảm thấy hứng thú, ngay cả suy nghĩ hại người cũng không có, hay là đúng như lời Tịch Ân nói, lòng của nàng cũng bị tinh lọc rồi?

43. Chương 43

Không! Nàng không thể! Nàng vẫn là tà ma nữ tà ác như cũ, lòng của nàng vẫn u ám tối tăm, không có bất luận kẻ nào, thứ gì có thể tỉnh lọc nàng!

Không có! Nàng là đệ tử duy nhất của Hắc Đế Hà, kế thừa âm độc của Hắc Đế Hà, không có khả năng dễ dàng bị thay đổi, nàng tuyệt đối không vứt bỏ khổ sở vì huấn luyện từ nhỏ đến lớn.

Tuyệt đối không thể!

Lộ gắng sức phủ nhận, một mực cho rằng lòng của nàng chưa từng thay đổi.

“Vâng, ta lui ra trước.” Mã Cơ không dám nói sẽ ở lại bên người nàng chăm sóc nàng, thấy nàng mệt mỏi, trong lòng cũng vô cùng không vui. Nàng ngoan ngoãn lui ra để Lộ yên lặng tĩnh dưỡng, vì thân thể của Lộ suy nghĩ, nàng có thể tạm thời buông khai khát trong lòng.

Sau khi tới chào hỏi buổi sáng, Mã Cơ thu dọn đĩa và điểm tâm vỡ vụn trên mặt đất, lặng lẽ rời đi, không hề phát ra nửa điểm động.

Sau khi Mã Cơ rời đi, Lộ nặng nề tiến vào mộng đẹp, trong mộng nàng mặc y phục màu hồng, chân trần đứng ở trước đàn tề đắc ý cười, mà trên đàn tề có một nam nhân tóc trắng, mà nàng khiêu khích ghé vào trên ngực hắn, hấp dẫn hắn. *cuoizan* *cuoizan* *cuoizan*

Thời gian từ từ trôi qua, tinh thần Lộ vẫn sa sút như cũ, trầm lặng thương tiếc tà ma pháp bị mất đi, Mã Cơ nói chuyện cười nhưng vẫn không thể làm tinh thần của nàng phấn chấn lên.

Không lâu, Mã Cơ rốt cục buông tha cho bản thân thuyết phục Lộ có tinh thần, thật ra như vậy đối với bản thân cũng có lợi. Lộ càng suy yếu, càng ỷ lại vào nàng, tuy rằng tính tình Lộ không tốt lắm, nhưng mà nàng có thể chịu được, chỉ cần nàng là người duy nhất Lộ có thể dựa vào, nàng liền cảm thấy thỏa mãn.

Nàng rất nuông chiều Lộ, mặc kệ Lộ dùng lời lẽ gì để trách cứ nàng, nhưng không sao cả, chỉ trong chốc lát sẽ lại dùng khuôn mặt tươi cười như cũ với nàng. Nhưng đối với hạ nhân, nàng càng thêm phòng bị, nàng không cho hạ nhân nhìn hạ, cũng không cho bọn họ nhìn trộm bí mật của Lộ.

Nàng không cho đám hạ nhân kia thấy Lộ, chỉ có nàng! Chỉ có nàng là ngoại lệ, bí mật của lộ chỉ có nàng biết thôi. *hu'hu* *hu'hu* *hu'hu* *hu'hu* chị này chắc BT quá

Nhớ lại bí mật của Lộ, Mã Cơ không khỏi nhớ tới chuyện Lộ cùng Tịch Ân phát sinh quan hệ, tuy lúc ấy là sự thật, hơn nữa nàng biết Lộ tuyệt đối không nảy sinh tình cảm với Tịch Ân, chính vì muốn cướp lấy lực lượng của Tịch Ân, cho nên nàng có thể bình tĩnh để Lộ và Tịch Ân phát sinh quan hệ, ngay cả mây mưa cũng không nhắc một chút. Nhưng bây giờ, chuyện kia lại là bóng ma trong lòng nàng, nàng không muốn Lộ nhớ lại chuyện cũ, gần đây nàng thường xuyên quan sát biểu tình của Lộ, đoán xem nàng còn nhớ tới Tịch Ân hay không.

Nàng tự nhận là đã ở bên người Lộ nhiều năm, không ai có thể thay thế địa vị của nàng, nhưng duy nhất Tịch Ân nàng không nắm chắc, nàng vẫn rất sợ Tịch Ân sẽ cướp đi tất cả sự chú ý của Lộ, nàng thấy cũng may mắn vì Tịch Ân đoạt đi tà ma pháp của Lộ, bởi vì hắn làm việc khiến Lộ thống hận, kể từ đó nàng cũng cảm thấy có chút an tâm, không sợ Lộ đối với Tịch Ân sẽ nhớ không quên, chỉ sợ bây giờ trong lòng Lộ chỉ còn oán hận.

Nhưng oán hận và thương nhớ có phải cách nhau rất gần hay không?

Không! Sẽ không! Nàng không nên tự dọa bản thân, không có việc gì, ngày ngày vẫn cứ trôi đi, Tịch Ân không có khả năng sẽ xuất hiện trước mặt Lộ, người ở bên cạnh Lộ chỉ có nàng! Không ai có thể tranh với nàng cướp đi Lộ!

Nàng có thể coi như không có chuyện gì xảy ra, hết lòng hết sức chăm sóc Lộ, chỉ cầu con người đen của Lộ ngẫu nhiên vì nàng mà lóe lên chút vui mừng, nàng cũng rất phấn chấn.

Đáng tiếc tâm nguyện của Mã Cơ không thể thành, một nam nhân xuất hiện phá hủy mặt hồ yên lặng, mang đến gió lốc.

A Liệt xuất hiện khiến Mã Cơ khiếp sợ không lời nào có thể diễn đạt được, nàng trừng lớn mắt, miệng mở lớn, nhìn thấy nam nhân không nên xuất hiện kia.

“Nhìn cái gì? Còn không mau gọi chủ tử người đi ra nghênh đón ta.” A Liệt thô bạo hướng nàng gào thét.

A Liệt lấy khăn trùm mặt, không muốn cho người bên ngoài nhận ra thân phận hắn, mà vài người hầu tùy tùng bên cạnh hắn cũng ăn mặc giống hắn, nhưng khí chất dã man và thô bạo không thể che giấu, người bên ngoài vừa thấy liền biết tất cả bọn họ đều là đồ dã man.

Người hầu trong nhà thấy đoàn người bọn họ tới rào rạt, đều tránh đi, ai cũng không muốn gặp phải chuyện xấu, chỉ để lại một mình Mã Cơ ứng phó.

“Tiểu thư, thân thể của người không thoải mái, chỉ sợ không thể đi ra gặp ngài.” Mã Cơ sợ hãi xuất hiện sẽ mang đến nguy hiểm, suy nghĩ muốn thoát khỏi bọn họ.

“Nàng không thoải mái là chuyện của nàng! Nếu ta muốn gặp nàng, nàng cho dù phải bò cũng phải đi ra gặp ta.” A Liệt hoàn toàn không để ý tới tình trạng thân thể Lộ, ngang ngạnh muốn gặp người.

44. Chương 44

Hắn không coi ai ra gì ngồi xuống, một thân bụi bặm ngồi ở trên chiếc ghế xa hoa, chỉ thấy vẻ mặt hắn có vẻ thâm hại, nhưng hắn không hề để ý, vẫn cho rằng mình là chủ như trước.

“Không được.” Mã Cơ không nghĩ ngợi chút nào mà cự tuyệt, nàng cũng sẽ không để Lộ thân thể đang có bệnh đi ra gặp cái gã đế vương thất thế này.

Hắn xuất hiện cũng là một chuyện tốt, nếu hắn không phải đến đây mang vận đen đến cho Lộ, thì đó là lại muốn lợi dụng Lộ thay hắn thực hiện nhiệm vụ, Lộ đã mất đi tà ma pháp, sao có thể sẽ giúp hắn.

Nàng không hiểu được A Liệt đã dùng cách gì để tra ra hành tung chủ tớ các nàng, nhưng dù nàng nói cái gì chắc chắn hắn cũng sẽ không buông tha các nàng. Hơn nữa giọng điệu A Liệt này khiến người khác chán ghét, khiến nàng khó chịu trong lòng, hắn đã không phải là đế vương lời nói có sức mạnh như trước nữa, có thể nói đã không còn là lúc người người nghe tên mà hoảng sợ nữa, nàng có thể lấy đầu mình ra cam đoan rằng, hắn lập tức sẽ bị đại quân Á La Tư vây quanh, có mọc cánh cũng không thể thoát, hắn còn có tư cách gì ra lệnh cho nàng, quả thực là không biết sống chết.

“Tiện nữ! Lời nói của ta người không có nghe sao?” A Liệt nổi giận, hướng tới người bên cạnh nháy mắt.

Người hầu lập tức hiểu ý, đi nhanh tiến lên dùng sức tát Mã Cơ một cái, thể hiện là nghiêm phạt.

Sớm có dự cảm rằng A Liệt sẽ ra lệnh cho thuộc hạ đánh mình, bị tát một cái, Mã Cơ cố nén đau không kêu ra tiếng, lặng lẽ nhìn a liệt.

“Đi gọi người ra cho ta, nếu không đừng trách ra không cho người con đường sống.” A Liệt không vừa ý khi phát hiện Mã Cơ còn không sợ hãi một chút nào, đáng hận! Hắn chẳng qua là tạm thời mất đi vương vị mà thôi, một tiện nữ nhỏ bé lại có thể coi thường hắn, để khi hắn đoạt lại vương vị sẽ trừng trị nàng, tuyệt đối khiến nàng muốn sống không được, muốn chết cũng không xong!

“Tiểu thư cần nghỉ ngơi.” Biết rõ A Liệt không biết thương xót người khác, nhưng Mã Cơ vẫn thử giải thích cho hắn hiểu rõ.

“Nghỉ ngơi? ! Bần vương còn chưa nghỉ ngơi, nàng dám ung dung an nhàn nghỉ ngơi! Tốt. Người đã không chịu đi gọi nàng đi ra, ta đây không thể làm gì khác hơn là phái người đi tìm nàng.” A Liệt không cho Mã Cơ cự tuyệt, hắn hướng bọn người hầu bên cạnh phẩy tay một cái, muốn bọn họ đem tất cả người ở trong các phòng lôi ra, cho đến khi tìm ra tà mà nữ Lộ.

“Vâng!” Bọn người hầu nhận được chỉ thị của A Liệt, không hề để ý tới Mã Cơ, xông vào tìm người.

“Không được! Các người sẽ quấy rầy tiểu thư!” Sắc mặt Mã Cơ thay đổi, vội vàng ngăn cản.

“Tránh ra! Ở đây không có chỗ cho người nói chuyện.” Người hầu điên cuồng dùng hết sức vùng bàn tay to lên, khiến Mã Cơ ngã xuống đất, mức bạo lực so với chủ tử hần không có khác nhau bao nhiêu.

“Vương, ngài dung túng cho thuộc hạ ồn ào trên địa bàn của ta đủ rồi đó!” Lộ biếng nhác khoác hồng bào xuất hiện, khéo miệng nhếch lên nụ cười, dường như mang theo ý coi thường.

“Người cuối cùng cũng xuất hiện.” A Liệt híp một con mắt, thoả mãn với sự xuất hiện của nàng. Nếu nàng không hiện thân, hần sẽ sai người đem toàn bộ các phòng lục tung lên.

“Đương nhiên, nếu ngài muốn gặp ta, ta cũng không dám chậm trễ.” Nàng nhẹ nhàng vén mái tóc đang rũ xuống ở trán lên.

Động tác mềm mại hơn nữa dung mạo vô cùng xinh đẹp, khiến toàn bộ người ở đó nghi ngờ nhìn mãi không thôi.

Vào lúc Lộ xuất hiện, Mã Cơ liền bước lên phía trước đỡ thân thể của chủ nhân nàng, không thoả mái khi phát hiện ánh mắt mọi người đều tập trung ở trên người Lộ.

“Tốt!” Lúc này Lộ so với trước thêm không ít khí chất mềm mại mỏng manh, khiến A Liệt sinh càng nhiều ý nghĩ xấu với nàng, nghĩ muốn đem nàng chiếm hữu cho riêng hần, một đôi mắt tục tĩu làm càn nhìn chăm chăm nàng, hoàn toàn không giấu diếm hứng thú của hần đối với nàng.

“Đỡ ta ngồi xuống.” Lộ khẽ cười, nhẹ giọng ra lệnh cho Mã Cơ.

“Vâng!” Mã Cơ cẩn thận từng li từng tí đỡ Lộ, đề phòng nam nhân ở đây, không để cho bọn họ có cơ hội tới gần. A Liệt rõ ràng hứng thú với Lộ, khiến nàng bất mãn sâu sắc.

Ở trong lòng nàng, thế gian này không có một nam nhân nào xứng đôi với Lộ, nhất là A Liệt lại càng thấp kém tới cực điểm.

Sau khi Lộ ngồi vào chỗ của mình, đợi A Liệt nói rõ ý đồ đến đây. A Liệt có thể tìm được nàng, nàng thực sự thấy ngoài ý muốn, nàng cho rằng hần trốn còn không kịp, hoàn toàn không có thời gian tìm nàng, không nghĩ tới nàng dự đoán sai rồi, chẳng qua hần chủ động tìm đến nàng cũng tốt, bớt cho nàng không ít thời gian.

“Ta có nên nhắc nhở lời hứa hẹn trước kia của ngươi với ta không?” Tuy rằng mỹ nhân trước mặt, nhưng với chuyện nàng lừa gạt trước đây, hần không có thể tha thứ!

45. Chương 45

Tất cả đều là sai lầm của nàng! Là nàng sai khi nói với hần, khiến hần cho rằng nàng có biện pháp khiến đại quân Á La Tư bị tiêu diệt, kết quả lại là đại quân Phổ Mạn thảm bại, hần thua thê thảm, không biết để mặt mũi vào đâu! Nếu không phải hần trốn nhanh, thì sớm đã thành tù nhân của Á Khắc Tư rồi!

A Liệt đem trách nhiệm bị thua đổ lỗi trên người Lộ.

“Dĩ nhiên là không quên, “ Lộ nở nụ cười mê hoặc, không phải là nàng đã đồng ý hứa hẹn với A Liệt sẽ làm đội quân Á La Tư thảm hại sao! Ký ức của nàng vẫn chưa bị thoái hóa nha.

“Vậy ngươi còn cười được? ! Nhìn chuyện ngươi làm tốt chưa kia; đại quân Phổ Mạn cứ nhiên thảm bại! Ngươi ăn nói với ta thế nào đây?”

A Liệt phản nộ đập tay vào cái bàn, không vừa lòng nhìn nàng cười chường mắt, nàng còn có thể xem như không có việc gì mà cười với hần, hần tức giận muốn giết chết nàng.

“Vương, ta biết đây là sai lầm của ta, xin ngài tha thứ, ” Lộ nhún vai cười, không hề đem lửa giận của A Liệt để ở trong lòng.

“Người muốn ta làm sao tha thứ cho người chứ?” Hồn loạn ngày hôm nay đều là do nàng tạo ra, hẳn cũng không đủ bao dung để nói tha thứ là tha thứ, trừ phi nàng có thể giúp hắn leo lên vương vị một lần nữa.

“Tâm nguyện của ngài, ta có thể giúp ngài đạt được.” Lộ đương nhiên biết mong muốn của A Liệt, nàng hiểu được, nó đều nằm trong dự liệu của nàng.

“Lời nói của người còn có thể tin sao? Người không phải nói muốn giết Tịch Ân? Kết quả thì sao? Đã lâu như vậy, Tịch Ân vẫn sống rất tốt, không bệnh tật không đau ốm, người nghĩ rằng ta còn có thể tiếp tục tin tưởng lời nói của người sao?” A Liệt vẫn chờ để có thể nghe được tin tức rằng Tịch Ân đã tử vong, thế nhưng hắn chờ, chờ mãi, Tịch Ân vẫn sống khỏe mạnh, hắn làm sao dám tiếp tục tin tưởng lời Lộ nói.

“Ngài đương nhiên phải tin ta, ngoại trừ ta ra, ngài còn có thể tin tưởng ai đây? Ngoại trừ ta ra, còn có ai có thể giúp đỡ ngài chứ?”

Nàng biết rõ chuyện A Liệt bị bằng hữu xa lánh, không giúp đỡ hắn.

A Liệt trừng mắt nàng, thật lâu không lên tiếng, biết rõ lời nàng nói đều là sự thực, thế nhưng không muốn thừa nhận, hắn cho rằng bản thân vẫn là A Liệt vương cao ngạo tự đại như cũ !

“Thừa nhận sự thực đối với ngài mới có lợi, không có hại đâu.” Lộ nhìn ra bộ dáng hắn ngại không dám thừa nhận, cười cho hắn lối thoát.

“Người dự định làm như thế nào? Ta không muốn nghe người nói cho qua.” A Liệt rút cục đầu hàng, chán nản hỏi nàng.

“Nếu muốn đoạt lại vương vị, đương nhiên không phải là chuyện đơn giản, chúng ta phải bàn bạc kỹ hơn, để kế hoạch hoàn hảo không sai sót gì.”

Mã Cơ khẩn trương nhìn Lộ, không rõ Lộ vì sao lại biết những chuyện đó, cũng không biết vì sao Lộ lại làm như thế, A Liệt muốn đoạt lại vương vị đã là việc không thể xảy ra, Lộ đã sớm thấy rõ sự thực, vì sao còn nói ra như vậy chứ?

Trong lòng Lộ nhất định đã có dự định, thế nhưng nàng không ra đoán, nàng chưa từng thấy Lộ nở nụ cười quyến rũ như vậy, từ khi nàng nhận thức Lộ, thay đổi này tới quá nhanh, nàng không có cách nào chấp nhận được!

“Bàn bạc kỹ hơn?” Còn tưởng rằng Lộ sớm đã có dự định gì, kết quả không có, A Liệt không vừa lòng giận tái mặt.

“Đúng vậy.” Không có một chút bất an, Lộ tràn đầy tự tin nói.

“Ta đây phải ở lại, nếu không sao có thể biết kế hoạch của người có được hay không.” A Liệt tính toán, dù sao hiện nay hắn đang bỏ trốn không có nơi nào có thể đi, không bằng ở lại, vừa có thể theo dõi nàng, đồng thời bất cứ lúc nào cũng có thể bàn bạc kế hoạch phục quốc lâu dài với nàng, hắn sao không thể mà làm.

“Chuyện này là đương nhiên.” Không phản đối, Lộ hài lòng để A Liệt ở lại.

Quyết định như vậy, tự nhiên quay sang Mã Cơ liếc mắt, nàng không biết Lộ suy nghĩ cái gì, sao lại đồng ý để A Liệt ở lại?

Thật không thể tưởng tượng nổi!

“Ha ha! Thật tốt quá! Vậy cứ quyết định như thế đi.” Sắp có thể kết thúc cuộc sống lưu lạc đầu đường xó chợ, A Liệt thoải mái cười to.

Lộ, nữ nhân này có tác dụng lớn hơn rất nhiều so với trí tưởng tượng của hắn, ở tại nơi này, tuy rằng cuộc sống không thể xa hoa so trước đây khi còn là đế vương, nhưng ít ra cái gì cũng không thiếu, biết đâu hắn còn có thể khiến Lộ ở trên giường hầu hạ hắn! (ta chém đồ háo sắc *camdao*)

Nhìn A Liệt đắc ý không ngớt, Lộ lại lộ ra nụ cười thần bí.

“Mã Cơ, đi chuẩn bị gian phòng cho vương và người của hân.” Nàng nhẹ giọng ra lệnh cho Mã Cơ.

“Vâng!” Trong lòng rõ ràng có trăm nghìn nghi vấn, nhưng ở trước mặt người khác, Mã Cơ vĩnh viễn không đưa ra nghi vấn của nàng, nàng ngoan ngoãn theo phân phó đi làm, không có một chút chậm trễ.

“Lộ, thị nữ của ngươi còn cần phải dạy bảo lại.” A Liệt nhìn thân ảnh Mã Cơ đi xa, lúc trước vì bị Mã Cơ ngăn cản nên bất mãn, làm hân đem cả một bụng tức giận phát tiết với Lộ.

“Đúng vậy! Ta sẽ chú ý nàng nhiều hơn.” Lộ không có bất kỳ ý kiến gì khác, đem A Liệt nâng lên tận trời, không để hân bất kỳ khó chịu nào.

Lời nịnh nọt của nàng khiến A Liệt nhếch miệng cười không ngừng, thật tình cho rằng nàng coi hân là đế vương cao quý, hơn nữa sẽ giúp hân đoạt lại vương vị.

Sau khi dàn xếp thỏa đáng cho A Liệt và đám người đó, Mã Cơ không kiềm chế được nghi hoặc tràn đầy trong lòng, đi tới bên trong phòng Lộ.

“Đều dàn xếp ổn thỏa rồi sao?” Lộ lười nhác mở mắt, theo tiếng bước chân đoán ra người.(chỉ có mỗi Mã Cơ hầu hạ nàng thôi, *cuoinhat*)

“Vâng.” Mã Cơ vô cùng cung kính trả lời.

Đoàn người A Liệt này ở lại đều thể hiện tư cách cao quý, tin rằng không ai không hoài nghi thân phận thật của hân.

“Tốt.” Lộ nở nụ cười thoải mái, trong nụ cười ẩn chứa ý đồ đã thực hiện được.

“Tiểu thư, ta không hiểu vì sao người phải để A Liệt ở lại? Người và nô tì đều hiểu rõ chuyện phục quốc là không có khả năng!” Nhìn Lộ nở nụ cười xinh đẹp, Mã Cơ nói ra nghi vấn của nàng.

Nụ cười kiểu này của Lộ khiến nàng thấy quen hơn, đây là nụ cười sau khi thực hiện được mưu kế, việc này chứng tỏ rằng Lộ đã làm được chuyện gì đó trong kế hoạch, mà không cho nàng biết được. Nhưng nàng không thích cảm giác bị loại ra ngoài, nhất là trong lúc này.

“Ta giữ bọn họ lại, tự nhiên có dụng ý của ta, người không cần hỏi nhiều.” Lộ không định cho Mã Cơ biết kế hoạch của nàng.

Ai! Lúc này chỉ cho phép thành công không được thất bại, nàng tuyệt đối không thể nếm mùi vị thất bại nữa.

“Thế nhưng, tiểu thư, bọn họ ở lại sẽ không ổn! Nếu để người bên ngoài biết được thân phận của bọn họ, chúng ta lập tức sẽ bị đại quân Á La Tư vây quanh, đến lúc đó chúng ta sẽ bị liên lụy.” Nàng không muốn có bất kỳ chuyện gì liên quan tới vương quốc Á La Tư để cuộc sống bị quấy rầy, nàng phân tích tính nghiêm trọng của sự việc, có khả năng bị làm phiền cho Lộ.

“Có thể ở lại hay không, ta hiểu rõ hơn người, không cần người nói.”

Lộ không thỏa mái liếc mắt nhìn Mã Cơ, ghét nàng nhiều chuyện.

“Tiểu thư, ta biết trong lòng người có kế hoạch, chẳng lẽ không thể nói cho ta biết sao? Chẳng lẽ người không tin tưởng ta sao?” Mã Cơ đau lòng phát hiện chuyện này.

“Chuyện này ta không muốn để người thứ hai biết.” Lộ không để ý đến Mã Cơ bị thương, chìm đắm trong kế hoạch của nàng.

Mã Cơ xác thực Lộ không nói ra dụng ý vì sao để A Liệt ở lại, hân đã là người vô dụng, muốn quyền không có, muốn tiền không có, hoàn toàn không cần phải để hân lại, sớm đuổi hân đi mới là kế sách tốt nhất, để tránh hân không biết thời thế mà ham mê sách đẹp của Lộ.

Thế nhưng Lộ rõ ràng có kế hoạch, thực ra là kế hoạch gì? Lẽ nào A Liệt vẫn còn có tác dụng?

Khóe mắt Mã Cơ thấy Lộ nở ra nụ cười quyến rũ, trong đầu bỗng nhiên thoáng qua thân ảnh Tịch Ân, chẳng lẽ... Chẳng lẽ nàng để A Liệt lại, chính là vì Tịch Ân?

Nàng sợ hãi suy đoán, bất an trong lòng ngày càng tăng, nhưng lại không có dũng khí hướng Lộ xác thực, bây giờ chuyện nàng có thể làm là yên lặng quan sát biến đổi, mong rằng Lộ sẽ không làm chuyện gì khiến nàng thất vọng.

Nàng không ngừng cầu xin ông trời.

46. Chương 46

Thời gian dần trôi, Tịch Ân mang tất cả những xúc động giấu ở trong lòng, hết sức kiềm chế, không để nó có thể bùng lên dù là một ngày.

Chàng dường như muốn dùng tất cả tâm tư để dạy dỗ cho Khinh Hồng kế nhiệm, mà mấy ngày này, chẳng biết vì nguyên nhân gì, khả năng tiếp thu của Khinh Hồng tăng đáng kể, ra sức đưa ra các câu hỏi cho chàng, ra sức học tập, dường như sợ sẽ không học hết được pháp thuật của chàng. Thái độ học tập của Khinh Hồng rất kỳ lạ mặc dù khiến chàng nổi lên lòng nghi ngờ, nhưng hắn vẫn luôn lấy tư cách là sư phụ, ra sức truyền thụ cho hắn, không có truy cứu lý do của Khinh Hồng.

Bởi vì tà ma nữ Lộ quấy nhiễu cuộc sống của chàng, khiến cho chàng sau khi tham gia vào cuộc sống tình cảm của Á Khắc Tư, không có thời gian chú ý đến Mại Nhĩ, Mại Nhĩ vì Cao Mạc rời đi mà thay đổi tính tình, ngày ngày nếu không trầm mặc không nói câu nào thì nổi cơn điên chạy ra ngoài tìm kiếm. Chàng đã tính ra đường đi của Cao Mạc, sau một ngày một đêm tìm ra đã nói cho Mại Nhĩ, để tránh cho Mại Nhĩ không trở thành ruồi nhặng đi tìm kiếm khắp nơi.

Nhìn Khinh Hồng thông minh nhanh nhẹn thi triển thành công pháp thuật chàng dạy, Tịch Ân thoải mái gật đầu, cho dù là thể xác hay tinh thần Khinh Hồng cũng là người thích hợp nhất đảm đương vị trí tư tế, chàng dường như thấy được hình dáng Khinh Hồng khi làm tư tế, nhất định sẽ không khiến chàng thất vọng.

Khinh Hồng đang cố hết sức thực hành pháp thuật, để sư phụ chỉ dạy cho đúng.

Một người từ bên ngoài đột nhiên xông vào chỗ hai người thầy trò luyện tập pháp thuật, hai người cùng cảnh giác, nhưng sau khi phát hiện thân phận của người đó, Tịch Ân lập tức dịu đi cảnh giác, sắc mặt ôn hòa.

Thấy sư phụ bỏ đi về mặt cảnh giác, Khinh Hồng suy đoán người sắp tới không có mối đe dọa, lại nhìn sắc mặt vui mừng của sư phụ, chắc là chỉ một trong hai người Vương Á Khắc Tư hoặc là Phạm Tước gia, chỉ khi bọn họ xuất hiện, sư phụ mới có vẻ mặt như vậy.

Sau khi đoán được thân phận người sắp đến, Khinh Hồng yên tâm tiếp tục bài học ngày hôm nay.

“Tịch Ân!” Người đến là Mại Nhĩ, trước khi đi hắn vội vã đến đây.

“Làm sao vậy? Mại Nhĩ.” Tịch Ân xoay người đối mặt với Mại Nhĩ, không giải thích được vì sao hắn lại vội vã, hình như có việc gấp.

“Ta có chuyện muốn nói cho người.” Mại Nhĩ nhìn thoáng qua Khinh Hồng đang ở đó tu luyện, nhỏ giọng nói với Tịch Ân.

“Chuyện gì?” Tuy rằng chàng có biết được Mại Nhĩ muốn nói chuyện gì với chàng, chẳng qua chàng thích dùng khuôn mặt tươi cười đó nói chuyện với người bằng hữu tốt này.

“Ta vừa nhận được tin tức của A Liệt.” giọng nói của Mại Nhĩ gấp gáp, thần sắc có chút cứng nhắc.

“Vậy thì tốt, người không muốn xuất binh bắt hắn sao?” Tịch Ân không giải thích được vì sao vẻ mặt Mại Nhĩ lại cứng ngắt, nhìn hắn như vậy, xem ra tin tức này cũng là chuyện tốt, Mại Nhĩ phụng lệnh Á Khắc Tư truy bắt A Liệt, hơn nữa A Liệt đã nhiều lần gian xảo mà chạy trốn mất, nói không chừng bây giờ có thể bắt được A Liệt.

Hơn nữa theo tính toán của chàng, số mệnh của A Liệt đã hết, hơn nữa trốn cũng không được bao lâu nữa, nếu lúc này Mạ Nhĩ hành động nhất định sẽ thành công.

“Đúng vậy.” Mạ Nhĩ khẳng định gật đầu.

“Sau đó thì sao?” Tịch Ân từ giọng nói của hắn, biết được hắn còn có chuyện chưa nói.

“Theo như tin tức ta thu được, A Liệt trốn ở nơi ở của tà ma nữ Lộ, hai người bọn họ ở cùng một chỗ, có thể sẽ xảy ra chuyện, “ ý của hắn nói hai người A Liệt và tà ma nữ Lộ cấu kết với nhau làm chuyện xấu.

Nghe bốn chữ tà ma nữ Lộ, Tịch Ân khẽ run lên, ống áo trắng hơi lay động, vẻ mặt có chút cứng ngắc.

“Ta biết người đã giải trừ tà ma pháp trên người tà ma nữ Lộ, thế nhưng nàng có thể không cam lòng, có làm chuyện sai lầm hay không, chúng ta không có cách nào đoán được. A Liệt tới tìm nàng nhất định có nguyên nhân.” Trước đây hắn thậm nghĩ chỉ cần bắt được A Liệt, không ngờ lúc bắt được hắn lại là ở chỗ của tà ma nữ Lộ, thật là một mũi tên trúng hai đích!

Thật ra hắn cũng không cần đặc biệt tới đây nói cho Tịch Ân biết, bởi vì chuyện này không liên quan tới Tịch Ân, nhưng hắn không quên, Tịch Ân từng bắt được tà ma nữ Lộ, hơn nữa sau khi giải trừ tà ma pháp của nàng, lại thả nàng đi, lúc đó hắn không biết nguyên nhân vì sao Tịch Ân lại để nàng đi, cũng không có hỏi, thế nhưng sau khi biết được tin tức của nàng, hắn liền quyết định đến đây nói cho Tịch Ân, cuối cùng hắn vẫn nghĩ Tịch Ân có quyền biết chuyện này.

“Nàng ở một chỗ sao với A Liệt sao?” Vẻ mặt chàng đắm chiêu suy nghĩ, che giấu tia sáng lóe lên trong đôi mắt bạc.

“Đúng vậy, lúc này nếu có thể bắt được A Liệt, ta nghĩ tà ma nữ Lộ cũng trốn không thoát.” Hắn biết có báo cho Tịch Ân, chàng cũng không có dự định bắt tà ma nữ Lộ.

Tịch Ân thực sự không nên thả nàng đi, xưa nay nàng vốn không phải là người tốt, suy nghĩ lại ác độc, lúc trước chàng sai lầm khi không giết nàng thì cũng nên giam giữ nàng lại, bởi vì chuyện cảm hóa nàng là điều không có khả năng.

“Ta đi cùng với người.” Tịch Ân nhẹ giọng nói.

“Cái gì? !” Mạ Nhĩ sửng sốt, không biết Tịch Ân đi cùng hắn là có mục đích gì. Chắc không phải là... Ôi, tà ma nữ Lộ đã mất đi tà ma pháp, hoàn toàn không thành vấn đề, Tịch Ân đi theo cùng, chẳng lẽ hắn lại muốn khuyên nhủ tà ma nữ Lộ quay đầu lại nữa sao?

Vốn đồng ý chuyên tâm tu luyện pháp thuật Khinh Hồng nghe thấy vậy, chấm dứt thi triển pháp thuật, xoay người lặng lẽ nhìn sự phụ, trong đôi mắt có tia sáng lóe lên.

Vòng quay của số phận cuối cùng cũng đã không dừng lại được.

47. Chương 47

“Ta đi theo người, ta muốn xem tà ma nữ Lộ và A Liệt âm mưu chuyện gì để xoay chuyển tình thế.” Tịch Ân kiên quyết nói, đôi tay trong ống áo đã nắm chặt lại.

“Thế nhưng...” Trục giác nói cho Mạ Nhĩ biết, hắn nên ngăn cản Tịch Ân đi cùng.

“Ta sẽ không làm gì ảnh hưởng tới các người.” Tịch Ân bỗng nhiên mỉm cười, trong nụ cười đó có chứa một tia tàn khốc lạnh lùng cùng nghiêm nghị.

Tịch Ân như vậy, Mạ Nhĩ chưa từng gặp qua, lúc trước hắn vẫn vì chuyện này lo lắng không thôi, hắn không bao giờ để ý tới chuyện xung quanh mình, hắn cho rằng mọi người bên cạnh sẽ không bao giờ thay đổi, không nghĩ người thay đổi lớn nhất lại là Tịch Ân.

Tịch Ân trước mắt có khí người hơn, hoàn toàn vứt đi giới luật vô cầu, rất giống ... Rất giống như một nam tử bình thường có tức giận.

Tức giận? Mạ Nhị cố sức lắc đầu, sẽ không, Tịch Ân không có khả năng sẽ tức giận, hắn chưa bao giờ thấy Tịch Ân phát hỏa, hắn sao có thể vì chuyện của tà ma nữ Lộ mà phát hỏa? Như vậy thì có phần hơi kỳ quái, cũng không phù hợp hình tượng của Tịch Ân thường ngày, có thể Tịch Ân không quen thấy tà ma nữ Lộ và A Liệt, mới có thể dẫn đến chuyện trong lòng không thỏa mái.

Là hắn suy nghĩ nhiều quá chăng!

“Khinh Hồng cũng cùng đi sao?” Tịch Ân đi ra ngoài đều mang theo Khinh Hồng, để hắn theo bên người vừa quan sát vừa học hỏi; cho nên Mạ Nhị đoán rằng bây giờ cũng không ngoại lệ.

Khinh Hồng ngẩng đầu lên nhìn sư phụ, từ trong ánh mắt lương thiện ấy mang theo suy nghĩ muốn đi theo.

“Không! Khinh Hồng ở lại.” Tịch Ân cự tuyệt.

Khinh Hồng không nói được một lời, mím chặt môi đứng yên tại chỗ.

Mạ Nhị sưng sốt, không nghĩ Tịch Ân sẽ muốn để Khinh Hồng ở lại.

“Khinh Hồng, con ở lại, tiếp tục luyện tập pháp thuật lúc trước ta đã dạy cho con, chờ sau khi ta trở lại, ta sẽ kiểm tra kết quả.”

Sắc mặt Tịch Ân bình thản về phía Khinh Hồng phân phó nói, đã không còn bộ dáng phần nộ như vừa rồi.

Cơn tức giận của chàng là nhằm vào người nào đó, trước khi chưa nhìn thấy người đó, chàng sẽ để phần nộ xuống, đợi sau khi nhìn thấy người nọ, lửa giận trong lòng chàng mới có thể bùng lên.

“Vâng!” Khinh Hồng ngoan ngoãn nghe theo lời của sư phụ mà ở lại.

“Tịch Ân?” Mạ Nhị không giải thích được suy nghĩ Tịch Ân thực sự thay đổi, không phải hắn quá nhạy cảm, hắn chợt thấy không thích ứng được việc Tịch Ân thay đổi, hình như có một cái gì đó trong cơ thể Tịch Ân đang rục rịch, bất cứ lúc nào cũng có thể bùng phát ra ngoài.

“Làm sao vậy? Mạ Nhị.” Tịch Ân cũng không cảm thấy có bất kỳ cái gì khác thường, hắn ngẩng đầu nhìn Mạ Nhị, khóe miệng chứa ý cười.

Nụ cười của Tịch Ân lại khiến trong lòng Mạ Nhị nổi lên một luồng khí lạnh, hắn không muốn để Tịch Ân đi theo, trong lòng không muốn.

“Hay là người ở lại đi, dù sao cũng không có chuyện gì, chờ sau khi ta mang về A Liệt cùng tà ma nữ Lộ về, người có thể nhìn thấy bọn họ.” Mạ Nhị thử khuyên Tịch Ân xóa đi suy nghĩ trong đầu.

“Không! Ta muốn đi, không thể không đi.” Tịch Ân dùng thái độ rất kiên quyết nói.

Xem ra hắn cần phải dần quen với một Tịch Ân như vậy, Mạ Nhị cứng ngắc gặt đầu với Tịch Ân, miễn cưỡng đồng ý để Tịch Ân đi cùng, hắn không tìm ra lý do để cự tuyệt.

Mọi chuyện đến nước này, Khinh Hồng sớm đã có chuẩn bị tâm lý, trước khi Tịch Ân rời đi, hắn bỗng nhiên mở miệng nói:

“Sư phụ, người có thể dạy con chú ngữ phù phép ánh sáng một lần không?”

“Được, “ Tịch Ân quay đầu lại nhìn Khinh Hồng một chút, gặt đầu đồng ý, đi tới bên người Khinh Hồng, nhẹ nhàng giải thích cho hắn cách dùng chú ngữ phù phép ánh sáng.

“Cảm ơn sư phụ, “ Khinh Hồng cố gắng ghi nhớ tất cả lời Tịch Ân dạy bảo trước đây, trong lòng yên lặng ghi nhớ chú ngữ phù phép ánh sáng.

“Tập luyện cho tốt nhé.” Thấy Khinh Hồng đã nhớ, Tịch Ân thả lỏng tâm tư xoa đầu của hắn, lập tức cùng Mạ Nhị dời đi.

Khinh Hồng nhìn bóng lưng bọn họ đã đi xa, cố gắng suy đoán suy nghĩ trong đầu của sư phụ.

Hắn cố gắng nói với bản thân, đây là số phận! Không chỉ là hắn, sự phụ cũng nên đối mặt với số phận của mình, đường đi của mỗi người đều khác nhau.

48. Chương 48

A Liệt đã ở lại nhiều ngày, nhưng Mã Cơ vẫn không nhìn ra tính toán của Lộ, chỉ thấy Lộ mỗi ngày đều mỉm cười tiếp đãi A Liệt, người không biết còn có thể cho rằng tình cảm của Lộ và A Liệt vô cùng tốt.

Mà A Liệt vẫn tự cho bản thân còn là đế vương cao ngạo tự tại, dáng vẻ bề vệ kiêu ngạo không thôi, đối với bọn người hầu thì vênh mặt hất hàm sai khiến, giọng điệu thì tầm thường khiến lòng người khó chịu. Nếu không vì Lộ, nàng hoàn toàn sẽ không để bản thân phải tiếp tục tức giận vì A Liệt và bọn người hầu hắn mang tới.

Nàng ngày ngày ở cùng một chỗ với Lộ, mục đích là không cho A Liệt có cơ hội chạm vào Lộ, nàng phòng bị rất nghiêm ngặt đối với A Liệt, cho nên A Liệt coi nàng là cái đinh trong mắt, thường xuyên nói những lời sỉ nhục nàng, thế nhưng nàng hoàn toàn không thèm để ý, chỉ cần có thể bảo vệ Lộ của nàng, thì cho dù A Liệt đánh nàng, nàng cũng sẽ không thèm kêu một tiếng.

Những người hầu khác trong nhà thấy đoàn người A Liệt giống như thấy ác quỷ, có thể tránh thì tránh rất xa, không còn có mong muốn nghe ngóng chuyện riêng tư của chủ nhân nữa.

“Vương, ngài không phải nói muốn ta chế tạo rượu ra sao để có hương vị như cam lộ và hồi hương sao?” Lộ cười quyền rũ câu dẫn dụ vọng của A Liệt.

A Liệt đợi đã rất lâu, dụ vọng đối với nàng cũng rất lớn, thường thường cố tình vô ý nói đến chuyện tính mệnh buồn chán, mục đích là muốn nàng thức thời, sớm theo hắn lên giường. (thật muốn *camdao*)

A! Quả thật là càng không chiếm được, hắn sẽ càng ngứa ngáy khó nhịn, nàng càng muốn xem hắn có thể nhẫn nhịn bao lâu!

“Được, uống! Đương nhiên là phải uống! Không biết người dùng vật liệu gì điều chế?” A Liệt cười tủm tỉm nhắm nháp hương vị hồi hương và cam lộ.

Hừ! Mỹ nhân, bàn tay lại khéo léo, để hắn ngày ngày nhìn nàng, trong lòng càng lúc càng cấp bách, ước gì lập tức ôm lấy nàng cùng mây mưa, sớm đã đem đại nghiệp phục quốc vứt ra khỏi đầu.

Người hầu bên người biết rõ tính tình chủ tử, đương nhiên không dám nhắc nhở hắn, không thể làm gì khác hơn là theo ý hắn, đợi sau khi tà ma nữ Lộ hậu thuẫn cho hắn, hắn sẽ nhớ lại đại sự nên làm.

“Ai! Không nói cho ngài.” Lộ cười quyền rũ, cố ý không nói, khẽ uống chén rượu có vị hồi hương và cam lộ.

“Vì sao không nói cho ta biết? Không phải là người có bí mật gì trong đó chứ?” Nụ cười của nàng đã câu đi hồn phách của A Liệt, trong mắt hắn tràn đầy dụ vọng, nhìn chăm chăm nàng, một con mắt đem quần áo toàn thân lột trần.

“Không sai.” Nàng thừa nhận không kiêng rè, ngón tay khiêu khích vuốt nhẹ bờ chén.

“Là bí mật gì?” A Liệt hỏi, đầu óc đơn giản khiến hắn lười suy nghĩ.

Bọn người hầu đi theo bên người hắn lại rất khẩn trương, rất sợ tà ma nữ Lộ đặc chế hồi hương và cam lộ có nhiều bí ẩn, tuy rằng nàng ngày ngày dùng để uống với A Liệt, thế nhưng nàng trời sinh tà ác, ai cũng không thể nói chính xác nàng có trung thành và tận tâm đối với A Liệt hay không.

“Ôi! Bí mật bên trong có thể khiến ngài mỗi ngày tới tìm ta, ngài nói, ta làm sao có thể nói cho ngài đây?” Nàng nháy mắt mấy cái, nụ cười ở khóe miệng tràn đầy châm biếm, nàng giấu cột thái độ khẩn trương của bọn người hầu A Liệt.

Từ đầu tới cuối Mã Cơ không lên tiếng, nhưng rất không thỏa mái nhìn Lộ ve vãn A Liệt.

“Ha ha! Nói đi! Nói đi!” A Liệt nghe vậy, lập tức đắc ý ngửa đầu cười to.

Hóa ra tà ma nữ Lộ cũng có ý định với hắn, ám chỉ lúc trước của hắn nàng cố ý giả vờ không hiểu, mục đích không phải là muốn hắn động tâm với nàng mãi mãi sao.

Trái tim của đế vương lại càng mãn nguyện nở nụ cười, hắn lại nâng chén rượu uống.

Trong nháy mắt, chén đã thấy đáy, Lộ lại giúp hắn rót đầy, trong lúc nhấc tay, không một lúc nào không mang cử chỉ mê người.

Bọn người hầu của A liệt lại lạnh lùng khi nhìn hai người bọn họ ve vãn nhau, bọn họ đã gặp qua rất nhiều nữ nhân phục tùng dưới quyền của A liệt, tà ma nữ Lộ chắc hẳn cũng là cũng tôn sùng thân phận của hắn, muốn làm vương hậu, không dám lén lút giở trò quỷ quyệt, bọn họ có thể yên tâm.

Mỹ nhân ngồi ở trước mặt, hơn nữa cho dù Lộ không làm gì cũng vô cùng mê hoặc, A Liệt cứ một chén lại một chén, rượu vô cùng thơm ngon, lại có thể ngắm mỹ nhân xinh đẹp, một tay hắn làm càn bỏ lên mu bàn tay trắng nõn mịn màng của Lộ, vội vàng xoa đi xoa lại.

“Người sẽ thấy ta mạnh mẽ hơn tên tư tế kia nhiều thế nào.” Biết nàng và Tịch Ân đã từng lên giường, A Liệt đối với năng lực của mình vô cùng tự tin. Tịch Ân chỉ như một tên tiểu nam nhân ngây ngô, không hề có kinh nghiệm hẳn sao có thể lấy lòng được tà ma nữ Lộ.

Lộ nhếch môi cười cười, cũng không nói tiếp.

A Liệt ám chỉ rõ ràng, khiến sự khó chịu trong lòng Mã Cơ càng ngày càng mạnh liệt.

Không được tiếp tục sờ loạn! Lộ không thể coi thường chuyện bản thân cùng A liệt phát sinh quan hệ thân mật, nàng không cho phép, tuyệt đối không!

Nàng đã chịu đủ hai người bọn họ ve vãn nhau rồi!

Mã Cơ phần nộ muốn lên giọng kêu, ngăn cản Lộ làm chuyện tổn thương đến trái tim nàng, thế nhưng nàng biết nếu nàng hét lên, chỉ làm cho Lộ càng thêm không vừa lòng, nàng không muốn khiến Lộ không vui, không thể làm gì khác hơn là cố nén xuống.

“Đối với đề nghị của ta, người nghĩ sao? Có muốn thử một lần không?” A Liệt vươn móng tay ra, muốn dò xét ngực của Lộ.

Lộ nhìn bốn phía rồi khẽ đẩy móng vuốt sói ra, đôi mắt đen yêu tà nhìn chằm chằm A Liệt, ánh mắt chăm chú này, có chút tà môn, nhưng đôi môi đỏ thắm xinh đẹp từ đầu tới cuối chỉ lộ nụ cười hút hồn người.

A Liệt không khỏi suy đoán, nàng nhìn chăm chú như vậy, khiến cho hắn có chút lảng lảng, lầm tưởng cho rằng trong lòng nàng, hắn giống như vị thần vĩ đại.

“Để ta mang người trở về phòng, vỗ về thân thể yếu đuối của người.” A Liệt đã không nhận được dự đoán điên cuồng mãnh liệt đang sục sôi.

“Được!” Ngoài ý muốn của mọi người, Lộ sẵn khoái đáp ứng yêu cầu của hắn.

Sự đồng ý của nàng khiến Mã Cơ giật mình suýt nữa ngã xuống, hơi thở dồn dập, trừng mắt to nhìn nàng không dám tin, quả thực không thể tin được những gì vừa nghe thấy.

“Đi thôi!” Nàng đồng ý, khiến A Liệt mừng rỡ, hắn cầm bàn tay non mềm của nàng, hướng bên trong phòng đi đến.

Lộ mặc hắn dắt, không có chút nào không thoải mái hay là xuất hiện thái độ cự tuyệt.

Mã Cơ nhìn bọn họ, gấp đến độ tưởng mở miệng ngăn cản.

Đột nhiên nghe thấy có người hô to,

“Không tốt rồi! Không tốt rồi! Xung quanh tòa nhà đều đã bị đại quân Á La Tư vây quanh!”

Tiếng kêu sợ hãi truyền tới phía sau, A Liệt ở đó sợ đến nỗi buông ra tay Lộ ra, vội vàng muốn tìm chỗ trốn đi.

“Làm sao bây giờ? Bọn họ sao có thể biết chúng ta ở chỗ này? Đáng chết!” A Liệt vội vã chạy đến trước cửa sổ, thấy bên ngoài phòng thực sự đã bị đại quân Á La Tư vây quanh, lúc này hắn sợ rằng muốn trốn cũng không thoát!

Hắn gấp đến độ chẳng biết nên làm sao cho phải, ở trong phòng đi qua đi lại.

Lộ giương mắt nhìn ra bên ngoài, thấy những binh sĩ tinh nhuệ, xem ra bây giờ A Liệt có chấp cánh cũng không thoát.

“Không phải chứ! Bọn họ sao có thể đến đây?” Mã Cơ cũng nóng nảy, không phải vì sự an toàn của A Liệt mà cảm thấy sốt ruột, mà là vì lo lắng cho Lộ, lần này không chỉ A Liệt không có cách nào toàn thân trở ra, mà các nàng cũng chạy không thoát số kiếp đã định.

Bọn người hầu của A Liệt cũng hoảng loạn một đoàn, không ai biết nên làm thế nào cho phải, lẽ nào muốn bọn họ ngồi chờ chết? không!

Không được!

49. Chương 49

Lưu vong lâu như vậy, sao lại rơi vào cục diện như thế này chứ.

“Chờ một chút! Sẽ có biện pháp thôi! Người có biện pháp đúng không? Mau đưa ta ra khỏi đây! Nhanh!” A Liệt đột nhiên nhớ tới Lộ, lập tức nắm lấy vai của nàng dùng sức lay, muốn nàng nghĩ ra biện pháp.

“Buông tay! Người buông tiểu thư ra mau.” Mã Cơ thấy thế không vừa lòng hô to, Lộ của nàng là ai mà lại có thể để hắn xúc phạm chứ. Nàng chạy đến muốn giải cứu Lộ lại bị bọn người hầu A Liệt giữ lại, không thể động đậy, chỉ có thể liên tục kêu to.

“Nhanh lên một chút! Ta không thể rơi vào trong tay bọn họ, người hiểu hay không?” Thấy Lộ thờ ơ, A Liệt lộ vẻ mặt hung hăng.

“Ta biết, đương nhiên là ta biết.” Lộ khẽ cười trấn an hắn đang vô cùng kích động.

“Nói như vậy tức là người đã có biện pháp rồi đúng không? Hành động nhanh lên một chút!” Việc đến nước này rồi, A Liệt đành phải tin tưởng Lộ, muốn nàng trở thành cứu tinh bảo vệ tính mạng của mình.

“Ôi! Sao ngài lại cho rằng ta có biện pháp chứ?” Lộ thấy vô cùng buồn cười, nàng cười lớn ra tiếng, giống như cười nhạo sự ngu xuẩn của hắn.

“Người nói cái gì? Người rốt cuộc đang nói cái gì? Người không phải có tà ma pháp sao? Người chắc chắn có biện pháp đưa ta ra khỏi nơi này mới đúng!” A Liệt trợn to mắt trừng nàng, nhin không được chất vấn.

“Không có.” Nàng nhún vai, thẳng thắn nói.

“Có ý gì? Sao lại nói là không có?” A Liệt thấy không tin được hỏi.

Hắn rất sợ một lần nữa nghe được đáp án nàng trả lời là chuyện khiến mọi người kinh hãi.

“Không có gì, rất đơn giản, nói chính xác là ta không có tà ma pháp.” Nàng khó mà có được lòng nhân từ để giải thích với hắn.

“Người không có tà ma pháp? ! Người đã không có tà ma pháp!” A Liệt giận tím mặt, con mắt mở to như cái chuông đồng, hung hăng muốn đem nàng mà xé nát ra.

“Đúng vậy! Tà ma pháp của ta sớm đã bị Tịch Ân giải trừ.” Không hề sợ hãi lửa giận của A Liệt, nụ cười của nàng vẫn như trước đọng ở trên khuôn mặt.

“Đáng chết! Tiệt nhân nhà người!” A Liệt phẫn nộ điên cuồng hét lên, dùng sức đem nàng đánh ra xa.

“Không được!” Mã Cơ thấy thế, kinh hãi kêu to, mắt mở trừng trừng nhìn Lộ yêu dấu của nàng bị văng ra, đập mạnh vào tường, sau đó ngã trên mặt đất.

Chịu va đập mạnh, khiến Lộ trong chốc lát đầu văng mắt hoa, không có sức lực đứng lên, ngay cả sức nhìn rõ mọi vật xung quanh cũng không có.

“Tiện nhân! Người cũng dám gạt ta? ! Ta vẫn nghĩ bản thân người có tà ma pháp, không nghĩ tới... Đáng chết! Ta không giết người không được!” A Liệt xấu hổ quá hóa khùng, đi nhanh tiến lên nắm lấy Lộ vẫn đang ngã trên mặt đất, phần nộ bạt tai nàng mấy cái.

“Không được đánh tiểu thư! Ta không cho người đánh người! Buông tiểu thư ra! Nhanh lên buông tiểu thư ra!” Mã Cơ kêu liên tục, hi vọng A Liệt có thể buông tha Lộ.

Mặc dù đầu truyền đến đau nhức, thế nhưng Lộ vẫn cười đến mê người, tràn đầy đắc ý.

“Đáng chết, tiện nhân!” A Liệt vô cùng tức giận, tức giận lại đem nàng từ trên mặt đất xách lên.

Lộ không có giấy dựa gì, trên thực tế cũng không có sức lực để có thể giấy dựa, nàng để A Liệt tùy ý thô bạo tóm lên.

“Tiểu thư! Tiểu thư!” Mã Cơ sớm đã bị dọa đến nỗi nói những câu ngắt quãng, lớn tiếng gọi.

“Ta muốn sớm muốn người ở dưới thân ta!” A Liệt thấp giọng nói, nắm lấy cánh tay Lộ, dùng sức xé quần áo của Lộ.

“Không! Người muốn làm gì? Không được!” Nhìn thấy động tác của A Liệt, Mã Cơ liều mạng lắc đầu, dùng mười ngón tay có móng dài cào vào người đang giữ nàng.

“Ôi! Nữ nhân này thật hung dữ.” Người giữ nàng kêu đau, nhất thời sơ sẩy buông lỏng nàng ra.

Vừa mới có được tự do, Mã Cơ vội vàng chạy tới cứu Lộ, nàng nắm lấy một bình hoa dùng sức hướng tới đầu của A Liệt đập mạnh.

“A. Tiện nhân!” A Liệt bị bình hoa đập trúng đầu chảy máu, buông ra bàn tay Lộ ra, giữ đầu kêu lên.

A Liệt vừa buông ra, Lộ giống như con rối nằm úp sấp trên mặt đất, khoe miệng vẫn mỉm cười như cũ.

“Tiểu thư, người không sao chứ?” Mã Cơ chạy đến bên người Lộ, nâng nàng dậy, lo lắng, tỉ mỉ kiểm tra nàng có vấn đề gì không.

“Giết các nàng! Mau giết các nàng cho ta!” A Liệt tức giận đến nỗi trợn mắt, điên cuồng hét lên.

“Vâng!” Bọn người hầu một bên lập tức vây quanh hai người Lộ và Mã Cơ, trong tay mỗi người đều cầm đoản kiếm để phòng thân.

“Tiểu thư, ta sẽ bảo vệ người.” Mã Cơ che ở trước người Lộ, không cho những người khác có cơ hội ra tay, bọn họ muốn giết Lộ, thì phải bước qua xác nàng.

“Giết các nàng!” A Liệt đang ôm lấy đầu, trong mắt tràn ngập tàn ác.

“Vâng!” Có mệnh lệnh của A Liệt, bọn họ áp sát hai chủ tử các nàng.

Đoản kiếm ở trước mắt các nàng lóe tia sáng đáng sợ, Mã Cơ một lòng bảo vệ chủ, không phát hiện trong mắt Lộ không một chút sợ hãi nào.

“Các người chịu chết đi!” Chúng người hầu đều quát lên, đoản kiếm đều hướng tới Mã Cơ.

“Dừng tay! A Liệt!” Đột nhiên rất đông người ngựa xông vào, đao kiếm cùng lúc bay về phía A Liệt.

“Ôi! Cứu giá! Nhanh lên tới cứu giá!” Địch nhân xuất hiện, A Liệt rốt cuộc bắt chập muốn giết các nàng, vội vàng kêu cứu.

50. Chương 50

Bọn người hầu nghe lệnh, vội vàng vây quanh bên người A Liệt, xông tới đánh vào đại quân Á La Tư.

Mại Nhĩ nhìn ra đoàn người A Liệt chống lại không được bao lâu nữa, khoanh hai tay trước ngực nhìn cấp dưới đang đối phó.

Theo phía sau Mại Nhĩ đi vào chính là Tịch Ân, hắn một thân áo bào trắng, không hề nhiễm bụi đi vào trong căn phòng đang ồn ào, náo động, đấm máu, đôi mắt lạnh lùng nhìn mọi chuyện xảy ra. Khi đôi mắt bạc chạm vào đôi mắt đen của Lộ, chàng bình tĩnh, mặt không chút thay đổi nhìn người ở trong tình huống này vẫn còn cười được.

Chẳng lẽ nàng không hiểu được nàng trốn không thoát sao? Mại Nhĩ sẽ không giống chàng dễ dàng buông tha nàng, dù sao lúc này nàng cũng ở cùng một chỗ với A Liệt, hay trong lòng nàng vẫn ẩn chứa mưu kế gì trong lòng, Mại Nhĩ sẽ không bỏ qua bất kỳ một người nào uy hiếp đến vương quốc Á La Tư, mà chàng cũng vậy!

Lộ thấy Tịch Ân đi vào, quỵn rũ hướng hắn nở nụ cười, ánh mắt nhàn nhã giống như không có chuyện gì xảy ra, hỗn loạn trước mắt hoàn toàn không ảnh hưởng tới nàng.

“Tiểu thư, ta sẽ không làm cho hấn tiếp tục bắt nạt người!” Khi Tịch Ân xuất hiện, khiến trong đầu Mã Cơ vang lên một hồi chuông báo động, sao hấn lại đột nhiên xuất hiện vào lúc này? Mục đích của hấn là gì? Cho dù là như thế nào, nàng sẽ không để hấn tiếp cận Lộ một lần nữa.

“Tất cả đều đã xong.” Lộ khẽ lắc đầu, khẽ xoa bên má A Liệt vừa dùng sức đánh, khiến nàng dường như không nghe thấy tiếng động bên ngoài, hiện tại càng khó khăn hơn.

“Cái gì?” Mã Cơ không hiểu ý tứ gì trong lời nói của nàng.

“A ” một tiếng kêu sợ hãi vang lên, A Liệt cùng bọn người hầu bị đại quân Á La Tư bắt giữ, hai thanh kiếm kề cổ hấn, khiến cho hấn rút cuộc trốn không thoát.

“Bắt được người rồi, Tước gia!” Mọi người cuối cùng thở phào, cao hứng hướng về phía Mại Nhĩ báo cáo, hy vọng có thể làm cho hấn vui vẻ.

“Tốt!” Đáng tiếc Mại Nhĩ không cười như đám bọn họ dự đoán, chỉ gật đầu tỏ vẻ đã biết.

“Tước gia, chúng ta nên xử trí các nàng như thế nào đây?” Có người cầm đao áp trụ Lộ cùng Mã Cơ.

Tịch Ân lạnh lùng nhìn đao đặt ở bên cổ Lộ.

Mại Nhĩ lại nhìn về phía Tịch Ân, dù sao cũng cảm thấy được Tịch Ân sẽ có ý kiến về chuyện xử trí tà ma nữ Lộ.

“Không phải là muốn giết chúng ta sao? Chúng ta sẽ không sợ các ngươi, cứ việc ra tay đi!” Người lên tiếng là Mã Cơ, nàng hướng tới Tịch Ân nói, trong đôi mắt không che dấu được căm thù đến tận xương tủy.

Lộ kinh ngạc liếc mắt nhìn Mã Cơ một cái, không nghĩ tới Mã Cơ cũng sẽ có lúc xúc động giống như vậy, nàng phát hiện Mã Cơ chính là cố ý nhằm vào Tịch Ân, nhưng là vì cái gì chứ?

“Chủ nhân của ngươi phạm sai lầm rất lớn, cũng không giết nàng dễ dàng như vậy là xong, ta còn có chuyện muốn hỏi nàng.”

Tịch Ân không vì Mã Cơ kêu gào mà sai người giết chết các nàng.

“Hả? Không nghĩ tới đại tư tế Tịch Ân tiếng tăm lừng lẫy sẽ có chuyện gì thỉnh giáo ta, đây quả thực là vinh hạnh của ta.” Lộ cười vô cùng quỵn rũ, mắt mở to nhìn Tịch Ân.

“Tiểu thư, người đừng để ý đến hấn!” Mã Cơ đột nhiên cầm lấy tay của Lộ, hoàn toàn không để ý đến con dao nhỏ ở trên cổ của nàng đã xuất hiện một vết máu, nàng không cho hai người bọn họ có cơ hội nói chuyện với nhau.

“Mã Cơ?” Lộ không hiểu được Mã Cơ đang khẩn trương cái gì, khi Mã Cơ cầm lấy cổ tay nàng, cổ của nàng cũng bị cứa vào một vết máu, nàng đau đến nổi thở hắt vì kinh ngạc, dòng máu ấm áp từ từ chảy xuống.

“Tiện nhân đáng chết kia! Người không để ta sống khá giả, ta cũng sẽ không buông tha của người!” A Liệt ở một bên càng không ngừng mắng nhiếc, không phát tiết hết bức xúc trong lòng không cam lòng, hẳn chính là A Liệt vương tự cao tự đại! Sao có thể dễ dàng bại trên tay một tiện nhân chứ.

Đối với kêu gào của hắn, Lộ hoàn toàn không quan tâm.

“Người muốn giúp A Liệt gây rối loạn sao?” Tịch Ân nhếch mi hỏi, mặc dù cảm thấy được vết máu ở trên cổ nàng vô cùng chói mắt, nhưng hắn vẫn chịu đựng không xúc động sai người buông nàng ra.

“Thế là thế nào?” Lộ cười học động tác nhếch mi của chàng.

“Tiểu thư!” Mã Cơ cố gắng không cho bọn họ tiếp xúc, nhưng bọn họ cũng không để ý nàng, khiến nàng tức giận đến mức không biết nên ngăn cản như thế nào.

“Ha ha! Đại tư tế, người hẳn nên biết nữ nhân của người dạo này theo ta làm những gì? Nàng hàng đêm theo ta lên giường! Nàng còn chê công phu trên giường của người không tốt, không thể khiến nàng thỏa mãn! Có thể thấy được trong lòng nàng địa vị của người thấp đến nỗi không thể thấp hơn nữa, ta nói nam nhân giống như người cũng thật xót xa.” A Liệt ác ý nói những lời nhảm nhí. Khi nhìn thấy dáng vẻ Lộ khi nhìn Tịch Ân, hắn bỗng nhiên phát hiện, có lẽ Lộ không vô tình như hắn nghĩ, nàng thực ra cũng có động tình, nhưng lại là động tình với địch nhân.

Hắn không thể cho phép loại chuyện này xảy ra, Lộ là tà ma nữ của đế quốc Phổ Mạn, sao có thể yêu thương tư tế địch quốc, còn nữa, nàng còn lừa hắn, chuyện này không thể tha thứ, chỉ có tự tay đem nàng đẩy vào bên trong địa ngục, mới có thể khiến hắn trút hết mối hận trong lòng hắn.

51. Chương 51

Lời nói của A Liệt tức khắc làm cho bên trong yên tĩnh không một tiếng động, không ai phát ra một tiếng vang nào, nhất là nhóm binh lính nhuệ của đại quân Á La Tư, bọn họ biết từ trước đến nay Tịch Ân không có ham muốn, vô cầu, sao có thể có thể liên quan tới nữ nhân, huống hồ lại là tà ma nữ Lộ chứ! Cho nên bọn họ lựa chọn tin tưởng Tịch Ân, không tin A Liệt đáng giận đang lăng nhục người khác kia, có người vì thế mà trong lòng bất mãn với A Liệt, đánh vào bụng hắn, không cho hắn tiếp tục nói lời bịa đặt.

“A!” A Liệt đau hô một tiếng, liền ôm bụng, nhất thời nói không ra lời.

Mãi Nhi lẳng lẳng nhìn Tịch Ân, A Liệt muốn kéo dài đường sống cho bản thân, nên làm cho Tịch Ân để ý, chẳng qua nếu lời A Liệt nói là thật, tà ma nữ Lộ kia thật ghê tởm! Ghê tởm đến cực điểm, khiến người khác muốn giết nàng, để nàng không thể tiếp tục sinh sự hãm hại Tịch Ân.

Mã Cơ không giúp Lộ làm sáng tỏ chuyện hiểu lầm, nàng chính là muốn để Tịch Ân tin là thật.

Lộ cùng Tịch Ân nhìn chăm chú lẫn nhau, hai người thật lâu không nói.

“Đại tư tế ơi Đại tư tế, ta thật sự không thể không thấy thương xót cho người, lại có thể bị thua trên tay nữ nhân như vậy, nàng thường xuyên cười nhạo người bắt lực đó!” Đau đớn qua đi, A Liệt tiếp tục bịa đặt. A! Có hắn nói ra những lời này, tin rằng Lộ không thể sống thoái mái.

“Đủ rồi! Không cho phép người tiếp tục tùy tiện hủy hoại danh dự của tư tế! Người mà tiếp tục nói lung tung, cẩn thận ta cắt lưỡi của người.”

Đỗ Lỗ đại nhân đi cùng phần nô xoay xoay nắm tay, mạnh mẽ giáng trên đầu A Liệt một chưởng, coi như cảnh cáo.

“A ” A Liệt lập tức đau kêu to, nhưng miệng vẫn không buông tha người khác

“Người không tin lời của ta nói, có thể hỏi hỏi Đại tư tế cùng tà ma nữ, xem bọn họ có lên giường hay không.”

Nhất thời, ánh mắt mỗi người đều đặt ở trên người Tịch Ân và Lộ, muốn hỏi, lại hỏi không ra lời, muốn nói không tin nhưng A Liệt còn cố tình nói thêm một hồi. Nên làm cái gì bây giờ? Hỏi hay không hỏi? Hay là giả vờ không nghe những lời nói của A Liệt?

“Là thật! Toàn bộ lời A Liệt vương nói đều là sự thật, lúc ấy ta canh giữ ở bên ngoài đàn tế, mà Tịch Ân cùng tiểu thư ở trên đàn tế.”

Mặt Mã Cơ bình tĩnh, mặt lạnh lùng chứng thật lời nói của A Liệt.

Việc Mã Cơ chống đối lại khiến lộ thấy ngoài ý muốn, nàng nghĩ Mã Cơ tuyệt đối trung thành và tận tâm với nàng, sẽ không đem chuyện nàng không muốn tuyên bố ra ngoài, không nghĩ tới Mã Cơ lại như vậy.

Mặt nàng tái đi nhìn Mã Cơ bên cạnh.

Ánh mắt mọi người đều tập trung ở trên người Mã Cơ, nhìn mình chứng rõ ràng, hơn nữa thái độ Tịch Ân trầm mặc, khiến bọn họ không tin cũng không được.

“Được rồi! Không cần nói nữa.” Mạ Nhĩ đứng ra giải vây cho Tịch Ân, không đành lòng để bằng hữu tốt của mình bị mọi người hoài nghi.

“Không sao, Mạ Nhĩ, chuyện bọn họ nói là sự thật, ta xác thực đã phát sinh quan hệ với tà ma nữ Lộ.” Tịch Ân bình thản hướng về phía mọi người thừa nhận, nhưng mắt hẩn không hề nhìn Lộ.

Tịch Ân thừa nhận, khơi lên những lời xôn xao không nhỏ, ở trong mộng bọn họ cũng không thể tin tư tế đức cao vọng trọng mà cũng có dục vọng.

“Nam nhân mà!” Đỗ Lỗ đại nhân lại nhảy ra nói giúp Tịch Ân.

Một câu khiến mọi người hiểu biết đều nở nụ cười, không hề suy nghĩ chuyện Tịch Ân và tà ma nữ Lộ lên giường. Cùng là nam nhân, bọn họ có thể hiểu.

Vốn tưởng rằng mọi người sẽ bắt đầu công kích Tịch Ân, không nghĩ tới sẽ bỏ qua dễ dàng cho hẩn như vậy, nhưng không sao, lời của nàng vẫn đang có ảnh hưởng. Mã Cơ nhếch lên nụ cười lạnh lùng.

“Hẩn bị ta hạ được, đương nhiên sẽ trở thành nam nhân bình thường, bị ta hấp dẫn.” Lộ cười quyến rũ, hình như rất vừa lòng ngay kết quả lúc đó.

Mã Cơ nghe vậy, lập tức thăm hại trừng mắt Lộ, nàng biết mục đích Lộ nói vậy là muốn lộ giải vây giúp Tịch Ân, muốn địa vị Tịch Ân càng được củng cố, không để người khác phải chê cười.

Mạ Nhĩ kinh ngạc nhìn Lộ, không hiểu vì sao nàng lại giúp đỡ Tịch Ân.

Lời nói của Lộ thành công củng cố địa vị Tịch Ân ở trong lòng mọi người, nhưng lại không khiến Tịch Ân quay đầu, thân mình chàng cứng ngắc, đưa lưng về phía nàng, dường như không muốn gặp lại gương mặt đáng ghét của nàng.

“Thì ra là thế! Hừ! Ta biết, nhất định là tà ma nữ Lộ đã âm thầm giở trò quỷ quyệt, nếu không tư tế sao có thể làm ra chuyện như vậy.” Có người hừ lạnh nói, bảo vệ Tịch Ân.

“Đúng vậy!” Lại có người lập tức gạt đầu phụ họa.

“Người không cần đắc ý! Người sẽ không sống tử tế được đâu!” Không thể làm sụp đổ hình tượng của Tịch Ân, khiến A Liệt phần hận ra sức gào thét.

Hẩn hô khàn cả giọng, như là phải gào hết oán hận trong lòng hẩn, nhưng sau khi hẩn điên cuồng hét lên, từ trong miệng hẩn nhỏ ra một ngụm máu màu đen.

“Ôi. Nôn.” A Liệt khiếp sợ phát hiện bản thân không ngừng học máu.

“Tại sao có thể như vậy?”

Nhóm bình tĩnh nhuệ đang áp trụ hẩn đều thả tay ra, trơ mắt nhìn hẩn không ngừng nôn máu đen.

Nhìn thấy A Liệt học máu, Lộ nở nụ cười, nàng cười rất vừa lòng.

“Ta. Ta. Còn không muốn chết.” A Liệt thống khổ nói xong câu đó, lập tức ngã xuống đất chết, máu đen không ngừng từ trong miệng hắn trào ra.

Người giữ hắn lập tức xoay người xác định thực sự hắn đã chết, sợ hắn giả chết.

Mại Nhi cũng tiến lên xác nhận, hắn kiểm tra hơi thở cùng với tim đập của A Liệt, toàn bộ không đập, hắn thật sự đã chết.

“Là người! Là người!” Mã Cơ đột nhiên hét chói tai đối với Lộ đang cười cười, cánh tay chỉ thẳng vào lộ.

Mọi người nghe thấy tiếng hét chói tai của Mã Cơ đem sự chú ý chuyển lên trên người Lộ, chỉ thấy nàng cười tàn khốc, yêu tà, trong đôi mắt nàng có một tia máu.

Là nàng giết A Liệt sao? !

52. Chương 52: Chương 52

“Sao người có thể đối xử với ta như vậy? ! Sao người có thể làm như vậy?” Mã Cơ gần như phát điên dùng hết sức lay vai Lộ, trong giọng nói chói tai tồn tại thương tổn sâu sắc.

Đối mặt với công kích đột ngột của Mã Cơ, Lộ không kịp phản ứng, bị Mã Cơ thô bạo mà loạng choạng, hơn nữa lúc trước A Liệt cũng dùng vũ lực với nàng, khiến cho đầu của nàng càng đau hơn.

Mọi người ở đó không thể lý giải nổi tại sao hai nàng lại tàn sát lẫn nhau, thực ra đã có chuyện gì xảy ra chứ? Mà cái chết của A Liệt, thực sự có liên quan tới tà ma nữ Lộ sao?

Tịch Ân nghe Mã Cơ lên án, nhớ lại vẻ mặt lúc trước của Lộ, sớm đã xác định đó là sự thật, A Liệt chết trên tay Lộ, thế nhưng vì sao nàng phải độc độc A Liệt? Bọn họ không phải cùng một phe sao?

“Nói đi! Người nói chuyện đi!” Mã Cơ gào lên trút hết nỗi bất mãn sâu sắc trong lòng của mình.

“Buông tay.” Nàng chóng mặt, ra lệnh.

“Không! Ta không buông! Kiếp này ta sẽ không buông người ra!” Ngược lại nàng càng nắm chặt lấy tay Lộ, không để ý tới vẻ mặt thống khổ của Lộ.

“Người... Buông nàng ra!” Phát hiện điểm khác thường, Tịch Ân rốt cục nhận không được mở miệng.

“Dựa vào cái gì chứ? Chuyện của chúng ta không đến lượt người tham gia! Người cũng không nên tham gia, nếu như không có người trên đời, ta và tiểu thư sẽ vô cùng vui vẻ, “

Tịch Ân vừa thốt ra lời, Mã Cơ lập tức chìa mũi tên về phía chàng, trong mắt hận thù càng lúc càng tăng.

“Mã Cơ!” Lộ thực sự không hiểu Mã Cơ vì sao lại đột nhiên thay đổi, vì sao lại nói những gì mà nàng nghe không hiểu.

“Ta biết người quan tâm Lộ, nhưng người nắm chặt vai nàng sẽ gây thương tổn cho nàng, như vậy không phải là yêu nàng.” Nhìn thấy sắc mặt Lộ càng lúc càng trắng bệch, Tịch Ân cũng không có cách nào khống chế được miệng mình nữa.

Yêu? ! Mọi người nghe vậy hít một hơi, thì ra là thế, thì ra thị nữ của tà ma nữ Lộ yêu nàng, điều này có thể giải thích được hành vi của nàng ta.

Yêu nàng? Mã Cơ yêu nàng? Lộ ngây ngốc nhìn Mã Cơ, trong lúc nhất thời không thể tiêu hóa tin tức Tịch Ân nói cho nàng .

“Không sai! Ta yêu nàng! Cho nên ta sẽ không cho người đạt được! Vĩnh viễn cũng không.” Tịch Ân là địch nhân lớn nhất của nàng, chỉ cần có thể diệt trừ Tịch Ân, Lộ sẽ vĩnh viễn thuộc về nàng.

“Người cứ yên tâm, ta sẽ không cùng nàng ở một chỗ.” Tịch Ân không thể chấp nhận chuyện chàng cùng Lộ ở một chỗ, đó sẽ là một sai lầm.

“Chỉ cam đoan bằng miệng ta không tin!” Mã Cơ hoàn toàn không tin những gì được nghe thấy, nàng chỉ tin những gì hai mắt thấy.

“Ta sẽ không cùng hân ở một chỗ.” Lộ nói những lời giống hệt Tịch Ân.

Mã Cơ bỗng nhiên quay đầu nhìn Lộ, không tin mà lắc đầu, một tay run run khẽ xoa nhẹ khuôn mặt Lộ.

“Người nói dối! Người vẫn luôn dối xử với ta như vậy, vẫn luôn nói dối với mọi người.” Mã Cơ thấp giọng buồn rầu nói, lòng của nàng đau quá, đau quá.

“Ta không có nói dối.” Lộ bình tĩnh nói.

“Người có! Người có! Mọi chuyện cho tới bây giờ còn muốn lừa gạt mọi người sao?” Không cho Lộ có cơ hội nói dối nữa, tay Mã Cơ lần thứ hai đặt trên đầu vai Lộ, lớn tiếng gào thét.

“Buông nàng ra!” Tịch Ân thấy thế, trong tình thế cấp bách, chàng vội vàng hô to. Hình dáng bình tĩnh và chín chắn vốn có, đã không thấy đâu.

“Người thử giải thích mọi chuyện xem!” Mã Cơ phần nộ thét chói tai.

“Nếu như không phải người yêu Tịch Ân, vì sao người phải thay hân giết chết A Liệt? Bởi vì người biết Tịch Ân cũng muốn tìm được A Liệt, nếu một ngày còn chưa trừ bỏ A Liệt, Tịch Ân mà người yêu quý sẽ không có ngày nào yên tâm được, cho nên người ra tay thay hân đầu độc chết A Liệt, thảo nào... khó trách người khẳng khái giữ A Liệt lại, người có chủ ý vì người trong lòng diệt trừ hân, đúng không!” Vào lúc A Liệt chết, nàng đã hiểu dụng ý của Lộ.

Lộ lẳng lẳng nhìn Mã Cơ, không có cách nào bác bỏ lời của nàng.

Tịch Ân cũng yên lặng lắng nghe, chàng không nghĩ Lộ sẽ vì chàng mà hạ độc A Liệt, thực sự là nàng vì chàng sao? Thực sự là vì nàng thương chàng sao?

Không! Sao nàng có thể thương chàng chứ? Bọn họ là hai người thuộc về hai thế giới khác nhau, chàng không thích hợp với nàng, chàng là một người lạnh lùng không có tình yêu. Tịch Ân không ngừng nhắc nhở bản thân, cố gắng xem nhẹ tình cảm ấm áp mới trỗi dậy trong lòng.

Mại Nhi ở một bên giật mình trợn lớn mắt, không cách nào tưởng tượng được tà ma nữ Lộ có thể yêu thương Tịch Ân, tại sao có thể như vậy? Hai người bọn họ từ trước đến nay vẫn ở trong tình trạng đối nghịch, vậy thì sao tà ma nữ Lộ lại động tâm với Tịch Ân chứ? Tịch Ân có động tâm với nàng hay không?

“Ôi! A Liệt ngu dốt cho rằng có thể lấy được sự tín nhiệm của người, trong lòng nghĩ người có thể thay hân đoạt lại vương vị, kết quả thì sao, kết quả chẳng qua chỉ là một âm mưu. Cho đến chết hân mới hiểu được bản thân ngu xuẩn thế nào, thực sự là vừa buồn cười vừa thương xót.” Mã Cơ coi thường đến cực điểm mở miệng nói.

Động cơ bị Mã Cơ nhìn thấu, Lộ không có gì chống đỡ nổi, Mã Cơ đem suy nghĩ trong lòng của nàng vạch trần ra trước mặt mọi người. Đúng vậy!

Nàng thừa nhận, đã nghĩ muốn đầu độc A Liệt vì Tịch Ân, chẳng lẽ đúng như Mã Cơ nói, là vì yêu sao? Nàng yêu Tịch Ân sao?

Nàng không biết!

53. Chương 53

Không phải như vậy, tiếp tục suy nghĩ nữa sẽ chỉ thấy buồn phiền thôi, nàng là tà ma nữ Lộ tà ác cơ mà! Từ trước đến nay chỉ có nàng khiến người khác thương tâm, không ai có thể khiến nàng thương tâm? !

Cho nên nàng không thương Tịch Ân! Nàng không thương hân! Một chút cũng không có!

Tịch Ân không có nhìn nàng, nhưng những lời Mã Cơ nói, khiến cả hai trái tim đều bị vạch trần ở trước mặt mọi người.

Chàng... Không hề động tâm! Tuyệt đối không hề động tâm, đương nhiên chàng cũng không cảm thấy vui vẻ khi nghe thấy tin Lộ yêu thương mình, chàng không có!

“Hừ! Ta sớm nên phát hiện chuyện này từ lúc người ra về nhìn bộ A Liệt, ta nhưng chỉ lo coi chừng người, hoàn toàn quên mất việc làm sáng tỏ điểm đáng ngờ này.” Theo Lộ lâu như vậy, sao không biết từ trước đến nay nàng đối xử với người khác đều vô tâm, đã như vậy, sao lại vì A Liệt chuẩn bị rượu hồi hương cam lộ, hóa ra đó là rượu độc!

“Mã Cơ, buông, người làm đau ta.” Lộ thản nhiên nói, nàng dường như không đếm xỉa đến những gì Mã Cơ nói, để nàng ta độc thoại nói ra tâm tình của bản thân.

“Được, ta cũng không nỡ để người thống khổ.” Mã Cơ cười buông lỏng kiềm chế đối với nàng.

“Vì sao người không có việc gì? Không phải người mỗi ngày đều cùng A Liệt uống rượu hương hồi cam lộ sao?” Nàng nghi ngờ Lộ đã uống giải được từ trước.

Nàng cũng uống rượu độc ư? ! Tịch Ân khiếp sợ nhìn con người mà bề ngoài lúc nào cũng như không có chuyện gì xảy ra kia, lo lắng muốn từ trên thân thể của nàng nhìn ra chút manh mối, nhìn xem nàng có khó chịu hay không thoải mái không.

“Dĩ nhiên trước đó ta đã uống giải được.” Đúng như Mã Cơ dự đoán, Lộ thản nhiên trả lời cũng không cảm thấy trước đó uống giải được thì có gì không bình thường.

“Ta cũng đoán như vậy.” Mã Cơ nở nụ cười khanh khách, nhưng khi nhìn thấy khuôn mặt Tịch Ân đầu tiên là khẩn trương sau đó lại thả lỏng, khuôn mặt của nàng nổi lên tức giận một lần nữa,

“Tiểu thư, người phải biết? Ta không cho phép người yêu thương người khác mà không phải là ta, dù sao ta sẽ luôn yêu người như vậy, vì người, ta có thể hi sinh tính mệnh. Thế nhưng hân thì sao? Hân vĩnh viễn sẽ không đáp lại tình cảm của người, bởi vì hân hoàn toàn không dám thừa nhận, hân là một người nhất gan.” Nàng chỉ vào Tịch Ân.

“Không cần nói nữa.” Lộ mở nửa mí mắt, không muốn tiếp tục nghe nữa. Hai tay nàng nắm chặt bên người, cho dù Mã Cơ có thật hay không, người bị thương tổn lớn nhất sẽ là Tịch Ân, nàng không muốn... Không muốn hân vì nàng mà bị thương tổn, không cần nói ra tình cảm này, cứ để mọi chuyện là bí mật đi.

“Không! Ta càng muốn nói, ta hận Tịch Ân! Ta hận hân! Hân không nên cướp đi trái tim của người, trái tim của người là của ta, là của ta!” Mã Cơ không giải tỏa đi được bất mãn tràn đầy ở trong lòng, phần hận kêu gào.

Cướp đi trái tim của nàng ư? Chàng thực sự đã cướp đi trái tim của nàng sao? Tịch Ân tự hỏi.

“Mã Cơ!” Lộ khẽ quát tên của nàng, không muốn nghe Mã Cơ nói nàng yêu Tịch Ân còn hân không yêu nàng.

“Tiểu thư, ta yêu người! Ta vô cùng, vô cùng yêu người, người biết không?” Mã Cơ chăm chú nhìn Lộ.

Lộ không có cách nào trả lời, chỉ có thể nghe thấy tiếng tim đập mạnh và loạn nhịp, quay đầu nhìn Mã Cơ, Mã Cơ bỗng nhiên cười một lần nữa, nghiêng người liếm vết máu trên đầu Lộ.

Một lúc sau, Mã Cơ ngẩng đầu, cười vui sướng.

Động tác quái dị vừa nàng khiến mọi người lác mắt, mọi người rung mình một cái, đều hiểu sẽ sắp có chuyện gì xảy ra.

“Cẩn thận một chút, ta sợ nàng sẽ làm việc bất lợi cho người.” Mai Nhi đến bên người Tịch Ân nhắc nhở, trong mắt Mã Cơ có rất nhiều oán hận, hơn nữa đều là nhắm vào Tịch Ân, nàng ta sẽ không ra tay với Lộ, thế nhưng khả năng ra tay với Tịch Ân là rất cao, dù sao Tịch Ân cũng là tình địch của nàng.

“Ừ!” Tịch Ân hoàn toàn không đem lời của Mạ Nhĩ để ở trong lòng, toàn bộ sự chú ý của chàng đều tập trung trên người Mã Cơ, khi Mã Cơ nghiêng người liếm vết máu trên trán Lộ, chàng không thể phủ nhận trong lòng nổi lên cảm giác không thoải mái trong lòng, hắn buồn bực gần như muốn xông lên phía trước, muốn lôi Mã Cơ lại, nhưng lý trí ngăn cản hành động của chàng, tránh cho chàng mắc thêm lỗi lầm một lần nữa.

“Ta sẽ giết hắn! Chỉ có giết hắn, ngươi mới có thể giao trái tim cho ta.” Mắt Mã Cơ lộ ra vẻ hung ác.

“Không! Mã Cơ.” Lộ nắm tay nàng, thốt lên lời ngăn cản.

Mọi người nghe được lời của nàng, vội vàng chắn ở trước người Tịch Ân, không cho Mã Cơ có cơ hội làm tổn thương Tịch Ân.

“Ngày nào hắn còn chưa chết, thì ngày đó ta sẽ không yên tâm.” Mã Cơ cố sức đẩy tay Lộ ra, trong miệng thì thảo nhơ kỹ tà ma pháp cao thâm nhất, ma pháp hắc ám nhất.

54. Chương 54

Thiếu, sẽ thêm vào sau.

55. Chương 55

Quá nhiều đau đớn cùng buồn bực trong lòng đã thương tâm hồn giấu kín đã lâu, bức xúc trong cơ thể tăng lên ngàn ngút.

“A ” bỗng nhiên, hét lên tiếng điên cuồng xé tim rách phổi từ lồng ngực Tịch Ân, cuối cùng hắn cũng suy sụp hoàn toàn.

Chàng mất đi vẻ trầm tĩnh thường ngày, sức lực cả người đều dồn để kêu gào đau thương, mái tóc dài vì tâm tình chàng kích động mà bay lượn lung tung.

Sắc mặt Mã Cơ trắng bệch trừng mắt nhìn Tịch Ân phát cuồng, nhưng nàng biết rằng tư tế Tịch Ân không nên như vậy, không phù hợp với đức hạnh điên cuồng của hắn, hắn hắn là phải khiêm tốn nhún nhường, lễ phép, không động dục mới đúng, Lộ chết khơi dậy sự điên cuồng đã ngủ sâu trong người hắn chăng? Lẽ nào đây mới là diện mạo chân thật nhất của hắn, trước đây hắn chỉ kiềm chế dưới khuôn mặt tư tế sao?

“Nàng không có chết! Tà ma nữ Lộ xưa nay làm nhiều việc ác sao lại chết đơn giản như vậy.” Trong nháy mắt, sắc mặt Tịch Ân u ám, trong đôi mắt bạc lạnh lẽo làm người ta khiếp sợ.

“Nàng đã chết! Thực sự đã chết trước mắt ta và ngươi, tất cả đều là sai lầm của ngươi! Do một tay ngươi tạo nên.” Nhớ lại nguyên nhân Lộ chết, khiến Mã Cơ lại nổi lên sát ý, nàng muốn giết Tịch Ân để báo thù cho Lộ!

“Nàng không có chết!” Lúc này giọng nói Tịch Ân đã tự tin hơn một chút, chàng không muốn tin Lộ đã chết, trong lòng chàng, Lộ không thể chết dễ dàng như vậy, có thể trong nháy mắt, nàng sẽ đứng lên rồi cười, cười nhạo đáng về khiếp sợ của bọn họ.

“Nàng đã chết! Đã chết!” Mã Cơ thì thảo tự nói, bàn tay ngưng tụ tà ma pháp, ánh mắt không có ý tốt nhìn chăm chăm vào dáng vẻ thất thần của Tịch Ân.

Chỉ có giết hần, mới báo thù được cho Lộ! A a a! Nàng muốn giết hần! Sau đó nàng sẽ theo sát bước chân của Lộ, đuổi tới địa phủ, không để Lộ có cơ hội rời khỏi ánh mắt của nàng. Về phần linh hồn Tịch Ân, đương nhiên không cùng một chỗ với các nàng, linh hồn sẽ lên trời chứ không xuống địa phủ.

Ha ha! Cuối cùng nàng cũng tìm được cách chặt bỏ nút thắt vô hình giữa Tịch Ân và Lộ.

Bàn tay ngưng tụ hắc khí càng lúc càng nặng, Mã Cơ tập trung toàn bộ sức lực cả người trên bàn tay, có ý định sống chết với chàng.

“Chịu chết đi!” Nàng hét lớn một tiếng, bàn tay cuộn trào mãnh liệt hắc khí thẳng hướng Tịch Ân đánh tới.

Vào lúc Mã Cơ công kích, Tịch Ân bỗng nhiên đánh trả, cũng sử dụng toàn bộ sức lực chống lại, Lộ chết khiến trong cơ thể chàng dâng lên tầng tầng lớp lớp sức mạnh, cấp thiết đòi hỏi bùng nổ, chàng không thể yếu đuối chịu chết, không thể giữ nguyên tắc tay không dính máu, cả người chàng bùng nổ!

Chàng thừa nhận, Lộ chết trách nhiệm lớn nhất thuộc về chàng, nhưng Mã Cơ cũng không phải không liên quan, dù sao Lộ chết cũng là dưới sự công kích của Mã Cơ, chàng muốn giết Mã Cơ! Mà quyết tâm muốn giết Mã Cơ so với lúc trước muốn giết Lộ thì lớn hơn nhiều lắm.

Trái tim cố chấp cuối cùng cũng chịu thừa nhận Lộ đã chết!

Cái chết của nàng làm tan vỡ lý trí của chàng, chàng không còn là tư tế ngày hôm qua nữa, chẳng qua chỉ là một người bình thường, một nam nhân mất đi nường tử mà thương tâm thôi.

Bị Tịch Ân phản kích toàn lực, Mã Cơ đau đớn kêu một tiếng, cả người bay ra phía sau, hắc khí trong tay tràn ra bốn phía, làm hỏng tòa nhà kiên cố.

Mã Cơ ôm ngực, khoe miệng nhả ra máu tươi, nàng thở hổn hển, khuôn mặt dữ tợn trừng mắt Tịch Ân. Nàng không nghĩ tới năng lực của hần cao cường như vậy, có thể chống lại tà ma pháp nàng đặt cược cả tính mạng, chẳng trách Lộ thua nhiều lần dưới tay hần!

“Ta sẽ không đem tiểu thư cho ngươi! Ha hã!” Nàng cười chói tai.

Tịch Ân trừng mắt nàng, yên lặng đợi kết quả, tuyệt đối không cho phép nàng làm điều gì qua mắt chàng.

“Ta chết rồi, linh hồn sẽ đến một chỗ với tiểu thư, còn ngươi thì sao? Ngươi thắng ta, đáng tiếc là ngươi cô độc sống một mình, suốt ngày ở trong thần điện đối mặt với đệ tử không thú vị. Ha ha ha! Tư tế vĩ đại và cao thượng ơi! Chúc mừng ngươi.”

Mã Cơ hưng phấn mà cười lớn, sức lực trong cơ thể từ từ mất đi.

Lời của nàng không hề nghi ngờ làm kích thích lửa giận của Tịch Ân, hai tay chàng nắm chặt, dường như suy nghĩ xem có cho Mã Cơ một đòn trí mạng hay không.

“Nàng vĩnh viễn cũng không thuộc về ngươi! Mà ngươi cũng vĩnh viễn không thuộc về nàng, hai người các ngươi thuộc về hai thế giới khác nhau, thì sao có thể yêu thích lẫn nhau, cho dù thích đối phương, mọi người cũng không cho phép các ngươi ở cùng một chỗ, ngươi an phận tiếp tục làm tư tế của ngươi đi!” Mã Cơ cố tình châm biếm hần.

“Ngươi nói không sai, đáng tiếc ta không muốn tiếp tục sống mà chịu đựng ánh mắt mọi người.” Đến lúc phải thay đổi rồi, chàng rất mệt mỏi, không muốn gượng ép bản thân, muốn sống thực với mình.

Sư phụ nói không sai, nếu chàng dính vào dục vọng, suốt đời sẽ thoát không ra, cho đến hôm nay, chàng mới bằng lòng chấp nhận lời sư phụ nói.

“Có ý gì?” Theo lý thuyết, sau khi Tịch Ân nghe xong lời của nàng, hần là sẽ tức giận rồi tập trung sức lực công kích nàng mới đúng, vì sao điều hần nói ra khiến nàng không cách nào giải thích nổi? Mã Cơ bất an nghĩ.

“Ý tứ rất đơn giản ta muốn sống thật với bản thân.” Tịch Ân yên lặng nhìn nàng, trong lòng tràn đầy cảm hận.

Mã Cơ rất yêu Lộ! Yêu thương đến nỗi chàng cũng thấy xúc động, tình cảm chàng dành cho Lộ có sâu sắc được như vậy không? Chàng cũng không biết, chỉ biết lúc Lộ chết chàng không có cách nào chịu đựng được, sự đau đớn này sẽ làm chàng xúc động mà phá hủy mọi thứ.

“Sống thực với người? Người có thể sao?” Mã Cơ không tin hừ lạnh một tiếng, không để bản thân bị ảnh hưởng bởi lời hắn nói, cho dù hắn có đồng ý thừa nhận tình cảm với Lộ hay không đều không liên quan tới nàng, huống hồ bây giờ hắn thừa nhận thì đã quá muộn, Lộ không có khả năng nghe thấy được!

“Có thể hay không, ta nghĩ người đã nhìn thấy rồi.” Tịch Ân thản nhiên nói, khóe miệng nhếch lên nụ cười tàn khốc.

56. Chương 56

Chàng đã mở nội tâm, thì sẽ không có cách nào khép lại, ngay cả khuôn mặt không nên tỏ vẻ hung ác cũng đã có rồi, chàng cũng không trở về được nữa! Không thể quay về như trước kia vô tình vô tâm.

“Vì sao?” Mã Cơ vẫn như cũ không giải thích được, không chờ nàng kịp tiêu hóa, lý giải lời chàng nói, nàng chỉ trừng lớn mắt kinh hãi nhìn chàng.

Phanh! Một luồng sáng từ người Tịch Ân đánh trúng ngực, Mã Cơ đau đến mức kêu to, ngay cả năng lực phản kháng cũng không có.

“Ta sẽ cứu sống Lộ, dùng hết sức lực cả đời ta cũng sẽ cứu sống nàng” Lúc đánh trúng Mã Cơ, Tịch Ân nói cho nàng biết suy nghĩ của chàng, nếu chàng dùng biện pháp cuối cùng thì tử thần cũng không thể mang Lộ đi.

Mã Cơ nghe xong quyết tâm của chàng, mở miệng muốn nói, nhưng không kịp, cái chết đã chào đón nàng, nàng chỉ có thể chịu đựng tổn thương và cô đơn khi rời xa trần thế.

Bị Tịch Ân đưa cho binh sĩ Á La Tư và Mại Nhĩ, lúc đó Mã Cơ đã chết, có thể nói tình hình lúc đó rất dữ dội, mọi người không khỏi rung mình một cái. Đồng thời bọn họ cũng phát hiện tà ma nữ Lộ đã chết, thấy nàng vừa chết, trong lòng của mọi người không hẹn mà cùng thở phào nhẹ nhõm, ít nhất sau này nàng cũng tự tử sẽ không dây dưa mãi.

“Tịch Ân, người không sao chứ?” Mại Nhĩ không rảnh để ý tới cái khác, trong lòng hắn tràn đầy quan tâm đối với sự an nguy của bằng hữu tốt.

Nhưng thấy Tịch Ân đứng đó cả người cứng ngắc, không có quay đầu lại nhìn về phía mọi người, hành vi chàng rất quái dị, khiến mọi người cho rằng chàng cũng bị trọng thương.

“Tịch Ân!” Mại Nhĩ vội vàng đi tới bên người Tịch Ân, nhìn nghiêng chàng, khuôn mặt vẫn bình tĩnh như trước, nhưng có vẻ hơi khác, hắn phát giác Tịch Ân không còn là Tịch Ân như trước, lúc này dường như chàng đã thay da đổi thịt.

“Ta không sao.” Tịch Ân ngồi xổm xuống, không để ý ánh mắt kinh ngạc của mọi người, ôm lấy Lộ.

“Tự tử?” Đỗ Lỗ đại nhân không dám tin tưởng kêu lên. Tà ma nữ Lộ đã chết, Tịch Ân không nên có dính dáng gì tới nàng, chuyện lúc trước của bọn họ mọi người được nghe có thể quên đi, thế nhưng... Thế nhưng bây giờ Tịch Ân lại cướp Lộ, dường như có ý với nàng, điều này sao có thể chứ? Tịch Ân là tự tử mà người người khâm phục!

Tịch Ân vẫn như trước không để ý đến bất kỳ kẻ nào, đôi mắt bạc chăm chú nhìn trên người nữ tử trong ngực mình.

“Tịch Ân, buông nàng ra, nàng đã chết rồi.” Thay bằng hữu tốt suy nghĩ, Mại Nhĩ phải yêu cầu Tịch Ân duy trì lý trí.

“Nàng không chết! Nàng sẽ không chết, chỉ cần ta còn một hơi thở, ta sẽ không để nàng chết.” Tịch Ân lắc đầu, chối bỏ cách nói của Mạ Nhĩ.

“Tịch Ân, ngươi có biết ngươi đang nói cái gì không?” Mạ Nhĩ thở dài một hơi, lúc này mới hiểu được đáng về bị dính vào tình cảm của Tịch Ân, hẳn hoàn toàn không nghe người bên ngoài nói.

“Ta biết! Lần đầu tiên, ta đối mặt với nhu cầu thực sự của bản thân mình; bây giờ, ta mới dám nói ra suy nghĩ thực sự của bản thân.” Tịch Ân khẽ đưa tay nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt còn ẩm của Lộ, mím miệng và xinh đẹp.

“Tịch Ân, lẽ nào ngươi muốn dùng hết sức lực để cứu nàng?” Mạ Nhĩ thấy đầu rất đau, Tịch Ân ai không yêu, mà cứ khẳng khẳng yêu tà ma nữ Lộ.

“Đúng vậy, nàng có thể vì ta mà chết, vì sao ta không thể đem hết toàn lực cứu nàng chứ? Dù là dùng cả tính mạng của ta, ta cũng phải cứu sống nàng.” Biết rõ mọi người sẽ không chấp nhận tình cảm này, Tịch Ân thẳng thắn nói ra suy nghĩ của mình.

“Tịch Ân, ngươi đã quên địa vị và chức trách của ngươi rồi sao?” Làm bất cứ điều gì, cũng không hi vọng bằng hữu tốt hi sinh không cần thiết, Mạ Nhĩ chỉ có thể lấy trách nhiệm ra áp chế chàng.

“Ta không quên! Chỉ là bây giờ ta không thích hợp làm tư tế nữa, ta nghĩ ngươi hẳn là rất rõ ràng.” Có dục vọng rồi, chàng sao có thể trở lại là vị tư tế vô cầu, không ham muốn gì nữa chứ.

“Ngươi không phải là muốn nói cho ta biết, ngươi không định trở lại thần điện chứ?” Mạ Nhĩ thấy vô cùng mệt mỏi.

Theo câu hỏi của Mạ Nhĩ, mỗi người đều ngưng thở mím môi chờ đáp án của Tịch Ân, mong muốn đáp án của chàng sẽ không khiến mọi người thất vọng.

57. Chương 57

“Đúng vậy!” Bốn phía đang yên lặng, câu trả lời của Tịch Ân như tiếng rống của con sư tử đánh vào tâm mọi người.

“Đáng giá sao? Nàng đáng giá để ngươi buông tha tất cả sao?” Mạ Nhĩ không tìm được lời nào khuyên hẳn hồi tâm chuyển ý, sự cố chấp của Tịch Ân cũng không kém bất kỳ ai.

“Đáng giá, ta chỉ quan tâm xem có thể cứu sống nàng hay không mà thôi, tất cả những thứ còn lại, đối với ta đều không có ý nghĩa.” Chàng trầm nghĩ hãy để bản thân ích kỷ sống một lần đi, chàng đã vì quốc gia, vì dân chúng nỗ lực rất nhiều rồi, sau này cũng sẽ không xảy ra chiến sự nữa, bây giờ là thời gian chàng lui về thôi.

“Những thứ còn lại, với ngươi đều vô ý nghĩa sao? ! Lẽ nào ta và Á Khắc Tư cũng vậy sao? Còn đệ tử đặc ý nhất của ngươi Khinh Hồng, hẳn còn chưa học được hết pháp thuật của ngươi.” Mạ Nhĩ phẫn nộ nhếch mi nói, không muốn tin tình hữu nghị của hẳn cũng bị Tịch Ân đặt ngoài.

“Vương và ngươi đau buồn nhiều rồi, ta không muốn tiếp tục gây phiền phức cho ngươi nữa, không nên xuất hiện ở vương quốc Á La Tư, không bao giờ xuất hiện nữa cũng tốt.” Hẳn biết Lộ rất chấn động với toàn dân Á La Tư, không ai chấp nhận nàng! Không bằng cùng nàng rời đi, để tránh mang lại phiền phức cho các bằng hữu.

Về phần Khinh Hồng, chàng tuyệt đối có lòng tin, hài tử này sẽ không làm chàng thất vọng, tương lai hẳn nhất định sẽ tiếp nhận được vị trí của chàng, vì Á La Tư phụng sự, làm một tư tế tốt.

“Xem ra ngươi không có cách nào buông tha nàng, ta cũng không cách nào thuyết phục ngươi trở lại như xưa.” Mạ Nhĩ thở dài một hơi.

Tịch Ân nói xong không sai, Lộ xuất hiện sẽ khiến mọi người hoảng sợ, sau này nếu có chuyện gì xảy ra, cho dù không phải là nàng làm, mọi người cũng sẽ hướng ánh mắt về nàng, mà Tịch Ân muốn bảo vệ nàng, sẽ không để bằng hữu tốt dính vào phiền phức.

“Đúng vậy, ta phải rời đi.” Rời đi là chuyện vô cùng thương tâm, nhưng vì Lộ, chàng nguyện ý bỏ qua tất cả.

Mại Nhĩ không có lời nào để nói, yên lặng nhìn chàng, dường như muốn nhớ kỹ khuôn mặt đầy tình cảm của chàng.

“Tước gia...” Đỗ Lỗ đại nhân luyến tiếc nhìn Tịch Ân rời đi, muốn Mại Nhĩ có thể nói gì đó phục Tịch Ân, bằng không dùng cách trời vào cũng được, chỉ cần có thể giữ được Tịch Ân là tốt rồi, hắn không quan tâm là phải dùng biện pháp gì.

“Mại Nhĩ, xin hãy thay ta hướng Vương nói tiếng xin lỗi nhé.” Đối mặt với bằng hữu, Tịch Ân áy náy không nói nên lời.

“Người không định trực tiếp nói với hắn sao?”

“Không được.” Tịch Ân cười lắc đầu, đây là con đường chàng chọn, chàng tuyệt đối không hối hận. Ôm chặt người trong lòng, chàng kiên quyết cất bước đi.

“Người ngay cả lời hẹn gặp lại cũng không nói sao?” Mại Nhĩ vội vàng gọi Tịch Ân đang cất bước rời đi.

“Chúng ta có lẽ không nên gặp lại sẽ tốt hơn.” Gặp lại chỉ bằng không gặp, lúc đó đã trở nên xa lạ rồi.

“Tịch Ân!” Mại Nhĩ vẫn có ý định giữ chàng lại, hắn định dùng bạo lực cưỡng chế Tịch Ân ở lại, cho dù không quang minh chính đại.

Thế nhưng tình cảm vĩ đại của Tịch Ân ngăn hắn lại, hắn không thể làm Tịch Ân thương tâm, hắn cũng từng nếm qua mùi vị như vậy, cho nên để thành toàn cho Tịch Ân, hắn cố gắng kiềm chế.

“Mại Nhĩ, xin lỗi.” Một câu xin lỗi từ xa truyền tới, ly biệt mang theo vẻ u sầu, trong lòng Mại Nhĩ chấn động và chua xót.

“Tước gia, chúng ta đuổi theo tư tể đưa hắn trở về! Hắn sẽ hiểu, hắn sẽ bỏ qua tà ma nữ Lộ.” Đỗ Lỗ đại nhân vội vàng đưa ra tuyên bố.

“Để hắn đi thôi!” Vì bản thân là một nam nhân không giữ được hạnh phúc của mình, mà bằng hữu đã có dũng khí đuổi theo hạnh phúc, hắn sao có thể phá hỏng chứ.

“Thế nhưng... Nếu như vậy chúng ta sẽ không có tư tể!” Đỗ Lỗ đại nhân vẫn chưa từ bỏ ý định.

Mại Nhĩ quay đầu nhìn về phía Đỗ Lỗ đại nhân, nhìn nhìn lại bọn lính xung quanh, kiềm chế buồn bã, tuyên bố nói:

“Lúc tư tể Tịch Ân của vương quốc Á La Tư cùng tà ma nữ Lộ giao đấu, đã đồng quy vu tận (cùng đến chỗ chết), không còn xương cốt.”

Tuyên bố hùng hồn của hắn, giọng nói thuần phát đi vào lòng người, tuy mọi người không ủng hộ tư tể đi cùng tà ma nữ Lộ nhưng cũng không còn cách nào khác.

Mọi người đều nhất trí gật đầu, đồng ý theo cách giải quyết của Mại Nhĩ.

Mà tâm tình Đỗ Lỗ đại nhân lại vô cùng kém, trong lòng kêu to không đáng. Hắn thế nào cũng không tin tư tể Tịch Ân ở cùng một chỗ với tà ma nữ Lộ có thể có hạnh phúc, cùng cái loại nữ nhân tà ác ấy một chỗ, sao có thể nói là hạnh phúc chứ? Hơn nữa điều kiện trước mắt là phải cứu sống nàng!

Ôi! Hắn vì quyết định sai lầm của Tịch Ân mà cảm thấy vô cùng khó chịu, âm thầm kỳ vọng có một ngày Tịch Ân có thể quay đầu lại.

58. Chương 58

Từ khi Tịch Ân mang Lộ đi ẩn cư ở núi rừng cũng đã mấy tháng rồi, trong thời gian đó, Tịch Ân ngoài trừ không ngừng dùng phép thuật cứu Lộ, thì không hề có tiếp xúc gì với bên ngoài.

Hầu hết phép thuật trên người đã dùng để cứu Lộ, thế nhưng chàng không hối hận, vả lại sắc mặt của nàng ngày càng hồng hào, cơ hội tỉnh lại tăng lên rất nhiều, chỉ cần nàng có thể tỉnh lại, cho dù tổn hao hết năng lực chàng cũng không bận tâm.

Hôm nay, cũng như mọi ngày, ánh mắt Tịch Ân dịu dàng nhìn chăm chú vào thân hình Lộ đang nằm trên giường, muốn giải trừ hàn khí trong người nàng, chàng có dự cảm rằng, sẽ nhanh chóng thành công. Bây giờ nhiệt độ cơ thể nàng đã trở về bình thường, nhịp tim cũng ổn định, chỉ thiếu mỗi việc chưa tỉnh lại.

Mấy ngày liên tục cố gắng đã khiến hàn khí trong người Lộ bay hết, Tịch Ân thở phào nhẹ nhõm tạm thời nghỉ ngơi, ngồi bên cạnh người Lộ.

Hàn khí đã bức lui, nàng hẳn là nên tỉnh lại mới đúng! Nếu nàng không tỉnh, chàng thực sự không biết còn cách nào có thể cứu nàng nữa.

Dường như cảm nhận được chàng đang chờ đợi mình, người trên giường khó chịu mà lắc lắc cái đầu, đôi môi đỏ bật ra những tiếng rên rỉ nhỏ nhỏ, ngón tay cũng khẽ giật mình.

Phát hiện nàng có dấu hiệu tỉnh lại, Tịch Ân vui mừng nhìn nàng, thấy cặp mắt đóng chặt nhiều tháng qua đã động đậy, nhưng đôi mắt đen kia vẫn trốn tránh không nhìn chàng, dường như không biết chàng chàng sẽ ở đây.

“Nàng đã tỉnh! Cuối cùng cũng tỉnh.” Vừa thấy nàng tỉnh lại, Tịch Ân cuối cùng cũng buông được gánh nặng trong lòng, vui vẻ nở nụ cười.

“Người....” Nhiều tháng không mở miệng nói chuyện, khiến cổ họng nàng khô khốc, nói không ra lời, Lộ cau mày, khẽ ho khan vài tiếng.

Tịch Ân thấy thế, vội vàng mang chén nước tới, đỡ thân thể yếu đuối của nàng, để nàng tựa trên ngực chàng, uống từng hớp nước một.

Lộ tham lam uống nước trong chén, đến khi không còn giọt nào mới thôi, thỏa mái thở phào một cái. Nàng mơ màng cảm thấy mình đang dựa vào trên ngực Tịch Ân, không. Chính xác là Tịch Ân đang ôm thắt lưng nàng để nàng dựa vào chàng.

Sao lại như vậy chứ?! Hẳn là Tịch Ân sao? Là gã tư tế ghét nàng đến cực điểm kia sao? Như nàng biết, hẳn không có khả năng sẽ miễn cưỡng tiếp xúc gì với nàng, nhưng vì sao... Vì sao khi nàng ngủ dậy lại có cảm giác hẳn đã thay đổi hoàn toàn.

Hắn ôm nàng mà không cảm thấy khó chịu sao? Không cảm thấy ủy khuất sao?

Ngay cả nàng cũng thay hẳn kêu oan, hiểu được sự dơ bẩn của nàng làm nhục sự quang minh chính đại của hắn.

Vì sao hắn lại thay đổi, vì sao thái độ với nàng tốt như vậy. Sau khi nàng ngủ, không phải là có chuyện gì xảy ra mà nàng không biết đấy chứ?

Lộ hoang mang tìm kiếm những ký ức còn sót lại trong đầu, ý thức quay về lần gặp hắn ngày đó, nhớ mang máng lúc Mã Cơ cảm hận, mọi người hốt hoảng còn hắn không nói gì, hình ảnh cuối cùng nàng thấy là nàng đỡ thay hắn đòn công kích của Mã Cơ, sau đó cái gì nàng cũng không nhớ rõ.

Nàng hiểu rồi! Cuối cùng cũng biết vì sao sắc mặt Tịch Ân đối với nàng lại dễ gần như vậy, là bởi vì nàng đỡ thay hắn một chưởng của Mã Cơ, còn hắn thẹn trong lòng, cho nên phải miễn cưỡng chăm sóc nàng, đối xử tốt với nàng!

Nàng thấy thật đáng buồn cho bản thân, khoe môi nở ra nụ cười châm biếm.

Không có cách nào khác, từ trước tới nay ngay cả người thân cũng ghét nàng nói gì đến người khác, ngược lại, nàng còn phải cảm ơn hẳn mới đúng! Chỉ ít hẳn cũng không ngại chuyện trước kia, bỏ qua tất cả mà chăm sóc nàng.

Chờ một chút! Nàng làm sao lại quên thân phận tư tế của hẳn chứ! Thân là tư tế không thể tùy ý cùng nữ nhân gần gũi, đụng chạm chân tay lại càng không thể! Nàng vội vàng đẩy hẳn ra, cố gắng tránh cái ôm của hẳn, tránh cho hẳn phá hỏng hình tượng của mình.

“Nàng làm sao vậy? Thân thể khó chịu sao?” Khước từ của nàng khiến Tịch Ân nghĩ nàng thấy không thoải mái, cuống quýt tìm ra nguyên nhân.

“Không, không phải, ta khỏe” Cho dù nàng khó chịu cũng không thể nói với hẳn được, huống chi chút không khỏe trong mắt nàng hoàn toàn không là gì cả, nàng đã từng trải qua nhiều đau khổ hơn thế, hận không thể lập tức chết đi.

Tình trạng nho nhỏ trước mắt nàng còn có thể chịu được, chỉ là nàng không muốn mang đến phiền phức cho hẳn, nếu để người bên ngoài nhìn thấy hẳn ôm nàng, sẽ rất tổn hại đến danh dự và địa vị của hẳn.

“Nếu khỏe rồi sao nàng lại cứ giãy dụa?” Chàng ép nàng ở trong lòng chàng. Thật vất vả chàng mới có thể quang minh chính đại ôm nàng, không hề dối mặt với trở ngại nào vì sức khỏe, chàng tự nhiên là muốn ôm nàng thật chặt, không cho nàng có cơ hội rời chàng đi nữa.

“Người.... Không nên ôm ta”. Nói xong, nàng cắn chặt môi, mắt nhìn xuống đất, cố ý không nhìn chàng

“Vì sao không nên ôm nàng?” Tịch Ân nhất thời không nghĩ ra vấn đề then chốt ở đâu, buồn bực hỏi, chẳng lẽ nàng không thích mình sao?

Vì sao lại nói chàng không nên ôm nàng chứ?

59. Chương 59

“Người đã quên thân phận của mình sao”. Nàng chán nản nhắc nhở hẳn, không hiểu vì sao lại nhanh thất vọng như vậy

”Thân phận của ta?” Tịch Ân thì thầm nhắc lại lời của nàng, lập tức hiểu rõ ý của nàng.

“Ta không còn là tư tế của vương quốc Á La Tư”. Chàng nhẹ nhàng tuyên bố với nàng

”Hả? Vì sao?” Nàng ngẩng đầu lên nhìn hẳn, hẳn không phải luôn để ý xem bản thân có thể làm tư tế tốt không sao? Vì nguyên nhân gì khiến cho hẳn buông tha chức vị tư tế, nguyên nhân kia so với chuyện phải làm tư tế quan trọng hơn sao?

“Bởi vì ta không thể như trước, không cách nào trở lại cuộc sống vô tình như trước” Tịch Ân nhìn chăm chú vào khuôn mặt xinh đẹp của nàng, là nàng quyến rũ hẳn! Khiến hẳn rơi vào đầm lầy tình ái, không thể thoát ra, thế nhưng, hẳn vui mừng hưởng thụ hương vị tình ái này.

“Có ý gì?” Nàng không thể giải thích được, thế nhưng lòng của nàng liên tục run rẩy, dường như là chờ mong.

“Ý tứ rất đơn giản, ta đã động tâm! Không có cách nào không để ý đến nàng, coi nàng như vô hình”. Tay chàng hướng về khuôn mặt mịn màng của nàng, vuốt khẽ, giống như yêu thương không nói lên lời.

Nàng đã trải qua không ít khổ sở mà phần lớn đều là do chàng ban cho, bây giờ nghĩ lại lúc trước giải trừ tà ma pháp trên người nàng mà quyết tâm đem nàng giam trong kính, hành động đó khiến chàng tự trách không thôi, cho nên càng thêm yêu thương nàng.

Nếu như chàng phát hiện ra tình cảm của mình sớm một chút, mà không một mực phủ nhận, trốn tránh, nàng sẽ không phải chịu những cực khổ ấy.

Là chàng không tốt, là sai lầm của chàng !

‘Người..... không có khả năng ! Người lừa gạt ta ! Người nói dối !’ Nàng hoàn toàn không tin lời hắn nói, hắn sao có thể yêu thương nàng chứ !

Nàng cũng chưa quên người hắn hận nhất trong cuộc đời là nàng ! Người hắn muốn trừ bỏ nhất cũng là nàng ! Nàng cũng không quên những việc ác mà mình đã làm trước đó, đều là những việc hắn không thể dễ dàng tha thứ. Cho nên những lời đó không phải là hắn nói, hắn không phải là Tịch Ân, hắn chẳng qua lớn lên giống Tịch Ân như đúc, là nam nhân có khí chất tương đồng (giống) mà thôi.

‘Ta cũng đã cho rằng không có khả năng, thế nhưng đó là sự thật’ Tịch Ân mỉm cười. Nếu như hai năm trước có người nói cho chàng, chàng sẽ yêu thương tà ma nữ Lộ, chàng tuyệt đối không tin.

Chàng không thể tưởng tượng được bản thân sẽ yêu thương tà ma nữ Lộ, thế nhưng ông trời hết lần này tới lần khác cứ an bài như thế, an bài để chàng yêu thương người chàng hận nhất trong cuộc đời, khiến cho chàng không thể nào tiếp tục hận nàng nữa, chỉ mong có thể yêu thương đùm bọc nàng cả đời.

‘Người không phải là Tịch Ân ! Người chỉ là người lớn lên giống hắn mà thôi, là ai phái người tới gạt ta ? Gạt ta dối với người có gì tốt chứ ? Ta đã không có tà ma pháp nữa, hơn nữa A Liệt cũng đã chết, gạt ta cũng không thể dùng được việc gì, người không cảm thấy rất lãng phí thời gian và sức lực sao ?’ Nàng không ngừng lắc đầu cười, trong nụ cười hàm chứa cả đau khổ và không tin tưởng.

Nàng không thể tin Tịch Ân sẽ yêu thương nàng, đây nhất định là một âm mưu! Nàng sẽ không bị lừa! Vĩnh viễn sẽ không!

‘Ta là Tịch Ân ! Ta không có lừa nàng, hãy tin ta, ta không có ý định lợi dụng tình cảm của nàng, những gì ta nói đều xuất phát từ tận trong tim’. Từ trong mắt của nàng, Tịch Ân nhìn thấy bi thương và không tin được, không muốn nàng đau lòng, chàng dùng sức ôm nàng, muốn dùng nhịp đập mạnh mẽ của trái tim và nhiệt độ của cơ thể để làm dịu đi đau buồn của nàng.

‘Người không phải ! Người đừng mơ có thể gạt ta, ta biết Tịch Ân không có khả năng yêu ta ! Vĩnh viễn không có khả năng, còn ta, ta cũng không cầu xin hắn yêu thương ta.’ Trên khuôn mặt lạnh lẽo của nàng tràn ngập không tin. Nàng không có yêu Tịch Ân, Tịch Ân cũng không có yêu nàng, hai người vừa lúc huề nhau, chuyện này nên dừng ở đây.

‘Lộ, nàng nhìn ta ! Nhìn ta đi ! Ta ở trong mắt nàng lẽ nào nàng thấy là lừa gạt sao ?’ Tịch Ân nắm lấy vai nàng, không cho nàng trốn tránh.

Bất đắc dĩ cộng với tò mò, nàng nhìn vào đôi mắt bạc của chàng, trong đôi mắt bạc đó tràn ngập chân thành cũng yêu thương thật sự.

Thế nhưng biểu hiện của hắn hoàn toàn khác Tịch Ân, làm sao nàng có thể tin hắn chứ? Nàng biết Tịch Ân sẽ không có khả năng dùng vẻ mặt ấy nhìn nàng.

“Mã Cơ đâu? Người gọi nàng ra đây cho ta.” Nàng cuống quýt tìm chỗ dựa vào, không muốn suy nghĩ chuyện Mã Cơ yêu nàng, nàng chỉ hi vọng Mã Cơ có thể mang nàng ra khỏi chỗ này.

“Nàng ta đã chết” Tịch Ân nhíu mày, chàng không thể tin được nàng có thể làm trò trước mặt chàng, yêu cầu chàng gọi “Tình địch” lẽ nào so với Mã Cơ chàng không đáng để nàng dựa vào hay sao?

“Đã chết?.... Tại sao lại như vậy chứ?” Nàng ngây ngốc nhìn chàng, nàng cho rằng Mã Cơ sẽ nhanh chóng đi ra, lúc nào cũng có thể đến bên nàng, không nghĩ được rằng Mã Cơ sẽ chết, nàng ta sẽ không bao giờ ở bên cạnh nàng nữa.

Tuy rằng ở chung một chỗ với Mã Cơ rất lâu, nhưng nàng là một người vô tình, cho dù Mã Cơ có cố gắng quan tâm thế nào cũng vậy, thế nhưng khi nghe tin Mã Cơ chết, trong lòng nàng vô cùng đau, trong tai văng vẳng lời Mã Cơ nói yêu nàng.

Mã Cơ yêu nàng sao? Vậy sao nàng không biết? Không thể nói là không biết, mà là nàng chưa từng để ý đến tâm tình của Mã Cơ, nàng luôn lấy lợi ích của mình làm trọng tâm, người bên ngoài không phải là mục tiêu để nàng quan tâm, nhưng cho dù không thể đáp lại tình cảm của Mã Cơ thì nàng cũng không hi vọng Mã Cơ chết.

Nàng đau lòng không nói ra lời, thương xót nhắm mắt lại.

“Nàng là do ta giết chết!” Cảm nhận rõ ràng được bi thương của nàng, Tịch Ân không cách nào giấu diếm sự thật, chàng phải dừng cảm thừa nhận ở trước mặt nàng.

“Người ư?” Là hán giết sao? Tại sao lại như vậy?

“Phải, là ta”. Tịch Ân kiên định gật đầu.

“Nàng chết rồi cũng tốt, dù sao ta cũng chưa từng có cảm giác gì!” Nàng giả vờ nói những lời ngược với trái tim. Không cần hỏi nàng cũng đoán ra nguyên nhân Mã Cơ chết, bởi vì tình yêu của nàng ta không được đáp lại, thù hận của nàng ta đối với Tịch Ân sẽ càng tăng, Mã Cơ nhất định là quyết tâm sống chết với hán, kết quả là Mã Cơ thua.

“Không nên tự lừa dối bản thân, thừa nhận là đau buồn đối với nàng khó khăn vậy sao?” Thấy nàng đem tình cảm chân thật giấu ở trong lòng, chàng mong nàng có thể dừng cảm đối mặt với sự thật.

“Ta thực sự không cảm thấy đau buồn, một chút cũng không! Mã Cơ nàng ta, Mã Cơ, nàng ta.... Ta ta ...” Lời vô tình cũng không thể nói được, nước mắt cũng lăn dài trên má.

“Nàng đánh ta đi, nếu có thể làm nàng vui vẻ, ta chấp nhận để nàng đánh” Tịch Ân không đành lòng nhìn nàng rơi lệ, từ trước đến nay nàng không hề khóc, kể cả khi bị dằn vặt trong kính thủy tinh, cũng không thấy nàng rơi một giọt lệ nào, thế nhưng Mã Cơ chết, khiến nàng khóc đầm nước mắt.

Thực ra nàng có thể bi thương, có thể rơi lệ, đối với nàng là một chuyện tốt, ít ra nàng cũng sẽ không phải kiềm chế đau lòng.

“Không không” Dựa ở trong lòng Tịch Ân, Lộ liễu mình lắc đầu. Nàng biết là hán không sai, người sai là nàng, nàng không nên lơ là cảm nhận của Mã Cơ.

Lúc này nàng nhin không được muốn hỏi, những gì sự phụ Hắc Đế Hà dạy nàng có đúng không? Lãnh huyết vô tình thực sự là chuyện tốt sao? Lẽ nào nàng trời sinh đã tàn khốc, độc ác sao?

60. Chương 60

Tịch Ân ôm nàng, để nàng khóc thoải thích, chờ sau khi nàng khóc đủ, nàng sẽ thấy thoải mái, cũng sẽ không tiếp tục cự tuyệt mà tin lời chàng nói.

Lộ không hiểu được bản thân đã khóc bao lâu, nàng vừa khóc vừa thiếp đi, điều duy nhất nàng biết là cho dù nàng khóc hay nàng ngủ, bên người luôn có một đôi tay ôm chặt lấy nàng, đúng lúc tiếp cho nàng sức mạnh để nàng, cũng cho nàng cảm giác an toàn, dịu dàng bên cạnh, dịu dàng bảo vệ nàng.

Nàng ôm chặt thắt lưng Tịch Ân, nhìn bốn phía xung quanh. Chỗ này không phải là thần điện của Á La Tư, hán thực sự rời Á La Tư đi sao! Hán ôm nàng, chăm sóc nàng, thực ra là có có tính toán gì chứ? Nàng có ích lợi gì để có thể sử dụng chứ?

Không! Nàng không thể! Trên đời này vận may không bao giờ đến với nàng, sao nàng có thể mơ mộng hão huyền thứ không thuộc về mình chứ.

Không nên!

“Thoải mái chưa?” Ngón tay Tịch Ân nhẹ nhàng lau đi nước mắt bên má nàng, lúc nàng tỉnh lại vì khóc nhiều quá, trái tim chàng rất đau, bây giờ chàng đã hiểu, hóa ra đây là yêu.

Yêu một người chính là thấy nàng bi thương mà bi thương, thấy nàng vui sướng mà vui sướng. Lúc ôm nàng, chàng có thể cảm giác được nàng chưa từng thực sự vui sướng, nàng vẫn luôn sống trong bi thương thống khổ, cho nên chàng muốn cho nàng vui sướng, thực sự vui sướng, không có nguy trang, không có giả tạo.

“Cảm ơn người.” Lần đầu tiên nàng thật tình hướng người khác nói lời cảm ơn, nàng cố gắng muốn rời lồng ngực ấm áp của hắn, rồi đi rất thống khổ, thế nhưng nàng không thể không làm như vậy, nàng sợ nếu bản thân cứ tiếp tục dựa vào hắn sẽ khiến nàng mê muội, bị hắn cuốn hút càng sâu, sẽ không có cách nào tự kiềm chế. Biết đâu rồi đi sớm một chút, có thể khiến nàng bỏ đi vọng tưởng không nên tồn tại trong lòng.

“Nàng muốn rời ta đi sao?” Tịch Ân cảm giác được sự giãy dụa của nàng là muốn rời xa vĩnh viễn, mà không phải là tách rời trong thời gian ngắn.

“Ta giúp người đỡ công kích của Mã Cơ không phải vì yêu người, đó là vì ta không cẩn thận bị trượt chân, ta mong người không nên hiểu lầm.” Nàng tìm một lý do, không muốn hắn tin lời Mã Cơ nói.

“Ta có hiểu lầm hay không, ta và nàng không phải rất rõ ràng sao.” Cố gắng phủ nhận của nàng, khiến Tịch Ân vô cùng khổ sở, nhưng nàng phủ nhận là có nguyên nhân, đều do thái độ của chàng trước kia đối với nàng quá tệ, thế nhưng chàng sẽ không để nàng tùy ý trốn tránh, chàng sẽ hướng nàng chứng minh yêu thương của chàng với nàng.

“Người thực sự hiểu lầm rồi, những gì Mã Cơ nói người hoàn toàn không cần để ở trong lòng, bởi vì không thể tin.” Nàng vội vàng thanh minh.

“Những gì nàng ta nói, ta đều nhất nhất ghi tạc trong lòng.” Chàng chỉ vào ngực nói.

“Ta thực sự không có yêu thương người, lẽ nào người đã quên ta trước kia ta bày mưu hãm hại người sao? Ta ép buộc người phát sinh quan hệ với ta!

Đó! Chuyện xảy ra như bây giờ, chính như mong muốn của ta, người đã bị mọi người phỉ nhổ, thật tội nghiệp! Chẳng qua chuyện này đúng là hợp ý ta, để người chiếm thế thượng phong ta luôn không phục, đáng đời người, địa vị trong lòng mọi người xuống dốc không phanh!

Mã Cơ làm như vậy, tất cả đều là mưu kế ta bày ra.” Nàng thuần thực khiến trong mắt lóe ra tia sáng ác độc, biểu tình trên mặt cũng rất đặc chí.

“Đúng vậy! Lúc trước là nàng để ta chiếm thế thượng phong.” Không như Lộ mong muốn, Tịch Ân không có giận tím mặt, trái lại nở nụ cười.

Nhớ tới đêm hôm đó, trong mắt chàng chợt hiện lên tia sáng rực rỡ tình cảm mãnh liệt, nếu nàng không hạ mê hương với chàng, để chàng hận nàng thấu xương, hận không thể đưa nàng vào chỗ chết, thì chuyện hôm nay sao có thể xảy ra? Nói đến đây, phải cảm tạ mê hương, nó thế nhưng lại là công thần lớn nhất.

“Người... Làm sao lại.....!” Nàng cho rằng hắn sẽ tức giận đến nổi đuổi nàng ra ngoài, không nghĩ tới hắn nở nụ cười, cái này khác dự đoán của nàng nha!

Hắn không phải Tịch Ân! Hoàn toàn không phải Tịch Ân nàng quen biết!

Có phải nàng đang trong giấc mộng hay không? Không phải, khuôn mặt Tịch Ân sao có thể hiền lành, dịu dàng như vậy với nàng. Đúng rồi!

Là nàng đang nằm mơ! Nàng nhất định là đang mơ.

Nàng cố gắng lắc đầu, cố gắng để đầu óc thanh tỉnh lại.

61. Chương 61

“Ta đang ngủ mơ sao?! Ta nhất định là đang ngủ mơ.” Nàng thì thào tự nói.

“Nàng không có ngủ mơ, đây là sự thực.” Tịch Ân vuốt khuôn mặt của nàng, không cho đầu óc nàng nghĩ đi chuyện khác.

“Nếu không phải ngủ mơ, vậy nhất định là người thương hại ta! Không! Người là báo ơn, bởi vì ta không cẩn thận vấp ngã, nên mới đỡ cho người công kích của Mã Cơ! Để báo ân, người mới đối xử tốt với ta, nói lời dễ nghe với ta, nhất định là như vậy, ta đoán đúng phải không?!”

Nàng không nên đồng cảm với cách bao ân của hắn, nếu như có thể, nàng tình nguyện đổi mặt với khuôn mặt căm thù của hắn, cũng không muốn hắn dùng khuôn mặt giả tạo để đối diện với nàng.

“Không phải thương hại, cũng không phải là báo ân, mà là ta yêu nàng.” Tịch Ân thản nhiên nói ra tình cảm của mình, chàng đã quyết định kiếp này ở một chỗ với nàng, đương nhiên không muốn giấu diếm.

Hắn yêu nàng sao? ! Hắn nói hắn yêu nàng sao? ! Hắn thực sự nói hắn yêu nàng! Tiếng nói của hắn đập vào vành tai của nàng, cuộn cuộn ở trong đầu nàng, nhưng một chút cũng không cảm thấy là sự thật.

“Người... Người rất ghét ta, người đã quên sao?” Nàng lắp bắp nhắc nhở hắn.

“Từ hận trở thành yêu cũng không có gì ngạc nhiên cả.” Tịch Ân nhún vai cười, vuốt những sợi tóc dính ở trên má của nàng, lưu luyến cái lỗ tai xinh đẹp của nàng.

“Người... Người quên ta đã làm rất nhiều chuyện xấu sao? Ta suốt đời cũng không có khả năng sẽ trở thành người tốt, ta sẽ liên tục dùng mách khéo, như vậy người cũng muốn ở cùng một chỗ với ta sao?” Nàng nhắc lại có chút mất mát.

“Ta sẽ vĩnh viễn ở bên cạnh nàng, không cho nàng có cơ hội làm chuyện xấu.” Chàng sẽ coi chừng nàng gắt gao, không! Phải nói rằng chàng yêu nàng rất sâu đậm, nên sẽ không để nàng có cơ hội, có thời gian suy nghĩ chuyện khác.

“Không! Người một chút cũng không hiểu con người của ta, người không có khả năng sẽ vĩnh viễn ở bên người ta, cuối cùng sẽ có một ngày người rời xa ta.” Đã như vậy, không bằng nàng sớm cự tuyệt, sớm rời hắn một chút, đau lòng trước nhưng về sau sẽ thoải mái hơn.

“Nàng thực sự có nhiều điểm ta không biết, thế nhưng nàng có thể nói cho ta nghe, ta nguyện dùng suốt đời để hiểu nàng!”

Ta sẽ vĩnh viễn ở lại bên cạnh nàng, cho dù nàng đuổi ta đi, ta cũng không đi, chỉ có chết mới có thể ngăn cản ta ở bên nàng”.

Hắn muốn cùng nàng chia xẻ buồn phiền, đau khổ, làm cho nàng vui sướng và hạnh phúc.

Hắn nghiêm túc thật sao? Nhìn đôi mắt hắn vô cùng chân thành, nàng rất muốn tin tưởng hắn, thế nhưng trong lòng có một giọng nói vang lên, bảo nàng đừng tin tưởng. Nàng không thể tin được, thực sự không dám, bởi vì cho đến nay nàng vẫn không cách nào tin được ông trời sẽ mang lại may mắn cho nàng.

“Nàng biết không? Ta có thể thấy rõ tương lai của mọi người, nhưng không thể nhìn thấy tương lai của chính mình, khi ta gặp nàng, ta cũng không nhìn thấy tương lai của nàng, ta đã cảm thấy rất buồn bực, không biết vì sao lại như vậy. Ta từng suy đoán rằng tà ma pháp của nàng cản trở năng lực của ta, cho tới bây giờ ta mới hiểu được nguyên nhân. Nàng biết vì sao ta không nhìn thấy rõ tương lai của nàng không?”

Nhìn thấy nàng bằng lòng mở rộng tâm lòng tín nhiệm mình, chàng nhắc tới chuyện xưa, yên lặng nhìn nàng.

Lộ lắc đầu, không giải thích được vì sao hắn lại nhắc tới chuyện này, nàng đoán hắn không nhìn ra tương lai của nàng, là bởi vì tương lai của nàng u ám không có ánh sáng, hoặc là nàng hoàn toàn không có tương lai để thấy.

“Bởi vì tương lai ta và nàng ở cùng một chỗ, nếu ta không nhìn thấy tương lai của mình, thì sao có thể nhìn thấy tương lai của nàng chứ?” Chàng cười giải thích, vì cảm giác nàng không tín nhiệm làm chàng đau buồn. Thực ra nàng đã gặp bao nhiêu đau khổ, để đến nỗi ngày hôm nay không thể tin tưởng người khác? Chàng muốn biết, rất muốn biết, nhưng điều kiện tiên quyết là muốn nàng tự mình nhắc tới, nếu nàng không muốn nói, chàng cũng sẽ không miễn cưỡng.

“Gạt người...” Ngoài miệng nói như vậy, thế nhưng nghe chàng nói tương lai hai người ở chung một chỗ, nàng không khỏi cảm thấy cảm động, nước mắt từ từ chảy ra khỏi hốc mắt.

Đáng ghét! Nàng là tà ma nữ Lộ không biết rơi lệ, vì sao hôm nay lại vì một chút việc nhỏ mà rơi lệ? Sai lầm này đều là vì hắn!

Hắn khiến nàng không còn là nàng nữa.

“Ta có gạt nàng hay không, nàng ở bên cạnh ta không phải sẽ biết sao.” Tịch Ân thấy nàng do dự, liền sử dụng thủ đoạn ti tiện để gạt nàng.

Đối diện với ánh mắt sáng ngời của hắn, nàng lắc đầu, con mắt từ từ hạ xuống.

“Ở bên cạnh ta nàng thấy khó khăn vậy sao?” Chàng có chút bị đả kích, lần đầu hướng tới người mình yêu bày tỏ, lần đầu tiên nói ra, chỉ nhận được cự tuyệt, chẳng lẽ chàng thực sự yếu kém đến nỗi khiến người khác không thể tiếp thu được sao?

62. Chương 62: Chương 62

“Ta sợ...” Nàng khóc nức nở.

“Sợ cái gì? Nói cho ta biết.” Đó là một hiện tượng tốt, Tịch Ân thấy thoải mái, nỗ lực của chàng cuối cùng cũng không uổng phí, chàng dự nàng nói ra, chàng muốn chia sẻ sợ hãi của nàng.

“Ta sợ một ngày nào đó người sẽ phát hiện ta không phải như người nghĩ.” Nàng sợ sau khi bản thân quen với sự ôn nhu của hắn, sẽ không chịu nổi hắn chán ghét, lạnh lùng, thái độ như vậy sẽ làm nàng tổn thương.

“Không có ngày đó, là nàng khiến ta nảy sinh tình cảm, ta xác định nàng là người duy nhất kiếp này ta muốn, sao ta có thể không muốn nàng chứ? Ta biết ta muốn cái gì.” Bởi vì yêu nàng, cho nên chàng dứt khoát vứt bỏ tất cả, vì muốn cùng nàng sống tới đầu bạc răng long.

Liên tiếp nghe được hắn nói những lời yêu thương, tường đá trong lòng từ từ sụp đổ, Lộ nức nở một tiếng, vùi đầu vào trong lòng hắn.

Cho dù hắn đang dối gạt nàng, thì nàng cũng chấp nhận, chấp nhận!

Thấy nàng lần đầu thật tình vùi vào trong lòng, Tịch Ân hài lòng ôm chặt lấy nàng, coi trọng nàng như báu vật.

Ôm Tịch Ân, khiến nàng có cảm giác an toàn. Dựa vào cảm giác, Lộ không hề nghĩ bản thân cô đơn không ai nương tựa, bản thân đang ở trong chỗ u ám ở trong lòng hắn được ánh sáng của hắn tẩy sạch, khiến nàng thấy thoải mái không thôi, rất muốn cứ như thế, cả đời ở cạnh hắn, không bao giờ ... xa nhau nữa.

“Phụ mẫu ta từ lúc ta còn rất nhỏ đã qua đời, họ hàng phụ mẫu hai bên đều chê ta là một gánh nặng, không ai muốn thu lưu (thu nhận và giúp đỡ) ta, ta chỉ có thể lưu lạc khắp nơi, dựa vào ăn cắp thức ăn mà sống. Mỗi khi ta thấy tiểu hài tử nhà người khác có phụ mẫu thương yêu, luôn luôn ước ao không thôi, song cũng rất hận! Hận phụ mẫu ta vì sao lại rời ta sớm như vậy, hận bọn họ vì sao để ta cô đơn một mình, khiến ta chịu khổ! Mỗi ngày, ta đều ngủ chung với hận thù, tỉnh lại cũng vẫn thù hận, cho đến khi ở trong rừng rậm ta gặp gỡ sư phụ. Có thể là do lòng ta tràn đầy hận ý, lại vô cùng chật vật, khiến người nghĩ ta có tiềm năng học tà ma pháp, cho nên nàng thu ta làm đồ đệ, mang ta về.” Lộ kể ra thân thế, lần đầu tiên mở rộng tấm lòng, nhắc tới chuyện cũ không muốn ai biết, giọng nói không còn lãnh đạm nữa.

Tịch Ân phát hiện trong lòng nàng bị thương, nhẹ vỗ về lưng của nàng, lắng lắng nghe nàng nói, cũng không chen vào.

“Sống cùng sư phụ ở đó, ta hưởng thụ cuộc sống vật chất tốt nhất, ta không cần lo lắng về miếng cơm manh áo, không cần sợ cảnh chuột chạy lên người, bị người người quát mắng, chỉ cần ta nỗ lực học tập tà ma pháp nàng dạy dỗ, học tốt, tha sẽ thưởng cho ta, khiến ta cảm thấy hạnh phúc không gì sánh được; thế nhưng khi ta không học tốt, nàng sẽ nhốt ta trong sơn động u ám không có một ai, mặc kệ ta khóc cầu xin tha thứ nàng cũng không chịu tha ta ra, nàng để ta sống chung với xà, một đồng bóng sát cùng những con chuột, ta

khóc khàn cả tiếng, nàng lại càng nhốt ta lâu hơn, cho đến khi ta không khóc nữa nàng mới thả ta ra. Bị nàng nhốt rất nhiều lần, ta cũng sợ! Bởi vậy ta ráng sức đạt thành yêu cầu của nàng, cho dù là không từ thủ đoạn, ta cũng muốn hoàn thành, ta không muốn phải trở lại trong sơn động đáng sợ đó, bởi vì ta nỗ lực và hung ác, khiến cho ta càng ngày càng ít bị nghiêm phạt.” Nhớ tới những ngày ở trong sơn động, nàng rung mình một cái, hầu như không nói được.

Tịch Ân vì quá khứ của nàng mà cảm thấy bi thương, khổ sở, chàng dường như thấy được sự thống khổ của nàng, giáo dục kinh khủng như vậy, chàng sao có thể trách sau khi lớn lên nàng trở nên âm hiểm hung ác, chỉ có làm như vậy nàng mới có thể tiếp tục sinh tồn!

Trong mắt chàng phát ra lửa giận, nghĩ bản thân may mắn gặp trăm lần nàng, nếu như lúc đó bọn họ đổi lại cho nhau, chàng cũng sẽ trở nên giống nàng, có thể còn hung ác âm trầm hơn nhiều.

“Ta nghĩ ta có thể gặp gỡ sư phụ vẫn là may mắn, chí ít người cũng để ta trưởng thành bình an, không có chết lạnh, chết đói.”

Đối với Hắc Đế Hà, nàng vô cùng cảm kích, gặp gỡ người coi như là nàng may mắn.

“Đúng vậy!” Mặc dù nàng từng chịu qua thống khổ bi thương, thế nhưng chàng phải cảm tạ Hắc Đế Hà phát hiện ra Lộ, mang nàng trở lại, không để nàng phải chết ở hoang sơn dã lĩnh (núi hoang). Sự giáo dục của Hắc Đế Hà, khiến Lộ hiểu rõ chỉ có nắm giữ quyền lực, lợi ích và tài năng mới có thể sinh tồn, cho nên nàng dùng hết mọi thủ đoạn tàn hại người khác, hết sức có thể, tuy rằng tay nàng đã nhiễm bẩn, thế nhưng chàng không cách nào nói ra lời trách cứ nàng, chàng không đành lòng chỉ trích nàng.

“Tò mò quá! Sao ngươi lại thích ta như vậy? Đổi lại là người khác, sớm bị dọa bỏ trốn mất dạng rồi.” Nàng tự giấu cột nhếch môi cười. Giống như nói nàng là người ghê tởm như thế không xứng đáng nhận được bất kì tình yêu của ai, cũng không xứng nhận được lời chúc phúc của ông trời, nàng vĩnh viễn chỉ có thể sống ở trong bóng tối. Nàng vẫn cho rằng Tịch Ân yêu sai người, thế gian còn có rất nhiều nữ nhân tốt hơn nàng gấp trăm nghìn lần đáng để hắn yêu hơn.

“Ta không phải là người khác, Tịch Ân ta yêu nàng.” Chàng không muốn để nàng có cơ hội lùi bước.

Lộ lẳng lặng nhìn hắn, từ đầu tới đuôi, hắn nói đều chân thành không gì sánh được, nàng còn muốn tiếp tục hoài nghi hắn sao? Lẽ nào hắn vì nàng mà buông tha tất cả, nàng không cảm động sao?

—End—

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ma-nu-tinh-thu>